

Manh Hâu

Contents

Manh Hâu	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69
25. Chương 25	72
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	111
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116

Manh Hậu

Giới thiệu

Trong một cuộc nói chuyện lớn tiếng, bỗng nhiên có một luồng sáng đã đem nàng đến một nơi nào đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-hau>

1. Chương 1: Chương 1

Nam Chu quốc, niên hiệu Cảnh Long, năm thứ hai, tháng ba, cái lạnh đầu xuân dần dần qua, đương lúc có gió mát.

Tân hoàng đế Mộ Dung Khuê bắt tay vào xử lý công văn, hai mắt hướng về phía cửa sổ, dừng lại ở một góc cây đầy hoa, mắt thấy nhiều bông bị gió thổi bay, hoa ở cành đầu có hơi lung lay, bỗng thấy có chút cô đơn như nụ hoa đầu cành ấy, hai hàng mi dần dần khóa chặt lại.

Lạc Công Công hầu hạ đứng bưng trà bên cạnh, mắt thấy dáng vẻ trầm tư suy nghĩ của Mộ Dung Khuê, ông không dám quấy rầy, chỉ lặng lẽ đứng yên.

Mộ Dung Khuê trầm lặng trong phút chốc, lúc này mới đưa tay tiếp nhận ly trà từ Lạc Công Công, phân phó: “Truyền Đỗ thị trung đến gặp ta”

“Dạ” – Lạc Công Công vội vàng vâng mệnh, đi ra ngoài cửa điện truyền gọi.

Đỗ Thị trung trong miệng Mộ Dung Khuê vốn tên là Đỗ Bá Ngọc, là em ruột của Đỗ Thị-mẹ đẻ Mộ Dung Khuê. Xét về thân thích, Đỗ Bá Ngọc là cậu ruột của hoàng đế.

Năm đó, tiên đế Mộ Dung Khuông đi tuần ở phía Nam, đến vùng Giang Nam thiên nhiên tươi đẹp, lại gặp Đỗ Thị nhan sắc mặn mà, rồi sủng hạnh nàng. Mười tháng sau, Đỗ Thị sinh hạ nhi tử là Mộ Dung Khuê.

Đỗ Thị sau khi sinh không được chăm sóc chu đáo, dung nhan tiêu tụy làm Mộ Dung Khuông cảm thấy chán ghét rồi vứt bỏ. Mộ Dung Khuê được bế đến cho Khương hoàng hậu nuôi dưỡng, mẹ đẻ chàng buồn bực sinh bệnh mà mất.

Khương hoàng hậu không có con, tự nhiên xem chàng như con đẻ mình mà đối đãi, gắng sức bồi dưỡng. Tiên đế thấy Mộ Dung Khuê thông minh, hiền tuệ, lại được hoàng hậu nuôi dưỡng yêu thương, liền lập chàng làm thái tử.

Năm ngoái Mộ Dung Khương băng hà, Mộ Dung Khuê thay thế cha ngồi lên đế vị, sửa quốc hiệu là Cảnh Long, đại xá thiên hạ, đồng thời hạ chỉ lập từ đường cho Đỗ Thị, mong rằng an ủi linh hồn mẫu hậu trên trời có linh thiêng.

Trong việc lập ấu hậu, Mộ Dung Khuê tự muốn gặp Đỗ Bá Ngọc hỏi mấy câu.

Đỗ Bá Ngọc năm nay đã ngoài 30, ông xuất thân khoa cử, lúc trước trên con đường làm quan gặp nhiều sóng gió, không thể cống hiến sức lực, đến khi Mộ Dung Khuê lên ngôi ông mới may mắn được vào triều

làm quan. Mặc dù chức quan phẩm cấp không cao nhưng do thân phận là cậu ruột của hoàng đế nên cũng được mọi người coi trọng.

Ngay lập tức Đỗ Bá Ngọc có mặt ở Dưỡng Tâm Điện,quỳ xuống hành lễ.” Tham kiến hoàng thượng. Trong lòng ông cảm khái ngàn lần, tỷ tỷ chết quá sớm, nếu nàng còn sống thì gia tộc họ Đỗ có lẽ đã được vinh quang,thật đáng tiếc!

Mộ Dung Khuê liếc qua Đỗ Bá Ngọc,khoát tay: “Đứng lên nói chuyện”

Sau khi ban ngồi,Mộ Dung Khuê liền nói: “Mẫu hậu lúc còn sống trăm đã không phụng dưỡng được người,cũng không nhớ nổi tướng mạo hình dáng của người. Hôm nay vì người mà lập từ đường,cũng muốn làm tròn chữ Hiếu. Chỉ là mẫu hậu qua đời quá sớm,cũng không để lại chân dung của Người. Nếu muốn đúc tượng theo tướng mạo người trước kia thì cần một bức họa vẽ Người .Người mau về nhớ lại, họa một bức tranh hình dáng của Người rồi trình lên.”

Đỗ Thị đã mất hơn hai mươi năm,nói thật, Đỗ Bá Ngọc cũng không còn nhớ rõ dung mạo của bà.Nhưng hoàng đế đã nói như vậy,ông lại không thể từ chối,suy nghĩ sau khi về nhà làm sao tìm họ hàng thân thích hỗ trợ hoàn thành.

Đỗ Bá Ngọc nói chuyện một lúc,khi đã bớt hồi hộp,to gan liếc nhìn tướng mạo Mộ Dung Khuê. Tân đế lông mi rậm,mắt phượng hẹp dài,giống như Tiên đế đến chín phần, ít giống với người của Đỗ gia, không khỏi buồn buồn vô cớ.

Sau khi Đỗ Bá Ngọc lui xuống,Mộ Dung Khuê triệu kiến học sĩ Nghiêm Thừa Ân.

Nghiêm Thừa Ân vốn là bạn học của Mộ Dung Khuê. Tuy bây giờ hai người là quan hệ quân thần nhưng vì lớn lên bên nhau,lại hay gặp mặt nên tình nghĩa chưa hề giảm xuống.

Nghiêm Thừa Ân được gọi tới,chỉ hơi hành lễ liền cười nói: “ Không biết hoàng thượng muốn gặp thần có gì phân phó? “

Mộ Dung Khuê phát tay cho Lạc Công Công lui ra,khi chỉ còn lại hai người mới nói:” Từ đường của mẫu hậu sắp xây dựng xong, trăm muốn nhân lần này truy phong Người làm Thánh mẫu hoàng thái hậu, cùng sánh vai với Thánh Đức thái hậu đã nuôi dưỡng trăm,không biết ái khanh có cao kiến gì?”

Mộ Dung Khuê sau khi kể vạ,liền tôn Khương Thị làm thái hậu, nhưng an hưởng được nửa năm,Khương Thị bệnh mất.

Khương Thị sau khi mất được truy phong làm Thánh Đức thái hậu, đồng thời truy phong mẹ đẻ Đỗ Thị làm Hiền Đức thái hậu, lập từ đường cho bà.Nhưng lúc này lại truy phong Người là Thánh Mẫu hoàng thái hậu,làm sao để không bị chê cười.

Dịp này Mộ Dung khuê định nâng đỡ nhà mẹ đẻ Đỗ thị,chen ép nhà mẹ cả Khương thị, cũng là có nguyên nhân. Sau khi lên ngôi,chàng có tra ra được chân tướng năm đó Tiên đế đã sủng hạnh Đỗ Thị như thế nào. Năm đó, Khương thị theo Tiên đế đi tuần,vốn muốn mượn chuyện này để thân mật rồi cố gắng mang thai,nhưng cái bụng không chịu lên tiếng, nửa năm đi theo mà không có động tĩnh gì. Mãi sau này Khương thị vẫn không buông tha ý niệm ban đầu. Sau Mộ Dung Khuông tuyển chọn mỹ nữ dân gian, tìm thấy Đỗ Thị. Khương hoàng hậu đợi Tiên đế sủng hạnh mỹ nữ Đỗ Thị,sau Đỗ thị lại có thai, liền tìm cách khiến Mộ Dung Khuông chán ghét Đỗ Thị, tự động sẽ bế con của Đỗ thị cho bà nuôi. Khương thị có được con trai,nhanh chóng ngấm ngầm khiến Đỗ thị chết bệnh. Sau khi hồi kinh, Khương thị có con trai họ thân, từ nay về sau liền ngồi vững ngôi hoàng hậu.

Mộ Dung Khuê biết được chân tướng sự thật, cảm xúc rối bời,trong lòng áy náy muốn bồi thường cho Đỗ gia.

Sau khi Nghiêm Thừa Ân nghe Mộ Dung Khuê nói xong,cũng dịu giọng khuyên nhủ:” Hoàng thượng cũng đã vì Hiền Đức thái hậu lập từ đường, nay lại truy phong sẽ dẫn đến những lời không hay, nên chậm thêm hai năm nữa hẵng bàn.”

Mộ Dung Khuê suy nghĩ sâu xa:” Cũng được, chậm hai năm cũng không sao. Chỉ là từ đường của mẫu hậu sau khi xây xong, chọn ngày tốt, trăm muốn dẫn đầu quần thần đi tế bái, để vạn dân thiên hạ biết được,ai

mới là mẹ đẻ của trăm.”

Nơi khác,Đỗ Bá Ngọc về đến nhà, cố ý đi mời mấy vị nữ quyến thân thích,mong các nàng hỗ trợ gọi lại hồi ức về dung mạo của Đỗ thái hậu.

Mọi người đối với hình dáng của Đỗ thái hậu,đều là một mảnh mơ hồ.Cũng đã hơn 20 năm rồi.Ai cũng chỉ biết bà lớn lên xinh đẹp,mỹ miều, nhưng mỗi người mỗi chi tiết khác nhau,cũng là không nói nên lời.

Cuối cùng cũng là một vị bà con xa của Đỗ Bá Ngọc biết một vài điều: “Hàn Lan nhà ngươi tuy béo một chút nhưng nhìn tổng thể cũng có một hai phần giống như Hiền Đức thái hậu. Nếu muốn họa,đối chiếu với tướng mạo của Hàm Lan, họa lên thêm xinh đẹp,cùng tư thái yếu điệu thì cũng không sai biệt lắm.”

Đỗ Bá Ngọc nghe, liền gọi nữ nhi Hàm Lan đi ra. Mọi người chăm chú nhìn nàng. Đỗ Hàm Lan tuy hơi có tướng,nhưng ngũ quan xem như cũng tạm ổn,nghe nói một hồi,qua nhiều lần vẽ vẽ,cuối cùng đều nói: “Hàm Lan dù sao cũng là cháu gái ruột của Thái hậu, luôn có một hai phần tương tự với bà.”

Đỗ Bá Ngọc nghe được những lời này cũng cảm thấy an ủi, thâm nghĩ ngay cả mình và bà con dòng họ cũng không hề tưởng được hình dáng của Thái hậu, cũng đừng nghĩ người khác biết. Hôm nay chỉ cốt lấy tướng mạo Hàm Lan làm cơ sở, vẽ thêm những điểm duyên dáng yêu kiều thì liền thành dung mạo của Thái hậu rồi.

Chúng nữ quyến nói chuyện với nhau, nhưng giờ trọng tâm lại quay xung quanh Hoàng thượng, nhỏ giọng hỏi Đỗ Bá Ngọc:” Hoàng thượng thật muốn giữ đạo hiếu trong 3 năm, không cưới Hoàng hậu sao?”

Trong dân gian, giữ đạo Hiếu cũng chỉ cần đủ 3 tháng, Hoàng đế thì càng có đặc quyền,chỉ cần mỗi năm một ngày là đủ, như mọi người thì 3 tháng liên tục là nhiều,chưa từng ai làm tròn đạo Hiếu tới 3 năm. Nhưng Mộ Dung Khuê đã buông hoàng lệnh, nói muốn giữ đạo hiếu 3 năm,trong thời gian đó không tuyển tú, không cưới hoàng hậu.

Đỗ Bá Ngọc thật ra biết chút nội tình bên trong, là do hoàng đế hiện nay căn cơ chưa ổn định,một ngày đón dâu,chắc chắn là tiểu thư của tứ đại thần trong triều hoặc con gái của gia tộc Khương thị lên làm Hoàng hậu.Hoàng đế không muốn cưới nữ nhi của các quan đại thần,cũng không muốn cưới nữ nhi của gia tộc Khương thị,nên lấy việc giữ tròn đạo Hiếu làm cớ khoai thác. Đợi 3 năm qua đi, khi đó ngôi vua đã vững,muốn ai làm hoàng hậu đều do Mộ Dung Khuê quyết định,không còn cớ kị thế lực của các quan đại thần và nhà mẹ cả nữa.

Chúng nữ quyến đã hỏi, nhưng chỉ thấy Đỗ Bá Ngọc cười cười cho qua mà không trả lời,ai cũng lắc đầu: “Người nha,đúng là miệng kín như hồ lô, muốn biết chút ít thôi cũng đừng hòng mà suy nghĩ.”

Phu nhân của Đỗ Bá Ngọc- Nhâm thị thấy mọi người bất mãn, vội vàng bồi tội,cười nói:” Đây là việc của hoàng thượng, đâu phải để chúng ta suy đoán cùng thảo luận? Cái này không thể trách tướng công nhà ta.”

Nhâm thị nhẹ nhàng hòa giải,chúng nữ quyến cũng bỏ qua cho Đỗ Bá Ngọc,ngược lại hỏi về hôn sự của Đỗ Hàm Lan,đều nói: “Hàm Lan lớn lên giống Thái hậu nương nương.trông rất phúc hậu, tất nhiên có thể tìm được một chàng rể quý,chúng ta cứ từ từ mà chọn.”

Có một vị nữ quyến tiến đến nói nhỏ bên tai Nhâm thị:” Hoàng thượng năm nay mới 23 tuổi,Hàm Lan nhà ngươi cũng mới có 15,bọn họ lại là biểu huynh muội, nếu muốn thân càng thêm thân thì...”

Nhâm thị vội vàng che miệng vị nữ quyến kia lại,cầu nói:” Thím lời này, nghìn lần cũng không thể nói hơn nữa,sẽ mang họa đấy. Hơn nữa nhìn Hàm Lan một chút, nàng thô kệch như vậy,làm sao lọt vào nổi mắt của quý nhân.”

Đỗ Bá Ngọc thấy chúng nữ quyến nói chuyện khí thế ngất trời, ông vội vàng ngoắc ngoắc Đỗ Hàm Lan, phụ tử hai người trốn vào phòng vẽ tranh.

Có dung mạo Hàm Lan làm cơ sở, chỉ trong 10 ngày, ông đã hoàn thành bức họa dâng lên hoàng thượng.

Mộ Dung Khuê ngắm nhìn bức họa, thấy người trong tranh đoan trang,tú lệ, tư thái ưu nhã,so với mẫu hậu trong tưởng tượng giống nhau, cảm thấy rất hài lòng.

Đỗ Bá Ngọc thấy Hoàng đế gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Một tháng sau, Công bộ chiếu theo bức họa, làm ra bức tượng Đỗ thị. Nghe người Công bộ báo lại đã hoàn thành xong từ đường, Mộ Dung Khuê đến Khâm thiên giám chọn ngày tốt để làm lễ cúng bái.

Đến ngày, từ sáng sớm, Mộ Dung Khuê đã dẫn đầu đám quần thần từ chân núi hướng Đỗ thái hậu cúng bái.

Ở giữa từ đường, chàng thấy tượng Thái hậu mới đắp, có thêm một phần uy nghi anh khí, tất nhiên gật đầu hài lòng, dự định đi ra ban thưởng cho Công bộ đã hết lòng hết sức.

Mộ Dung Khuê chủ trì nghi thức, một phen quỳ lạy, lòng đầy cảm xúc, tâm trạng rất cảm khái nhưng không biểu lộ ra khuôn mặt, đang giơ tay lên, lòng bàn tay hướng về phía trước, cầu nguyện: “ Nếu mẫu hậu còn sống, trăm nguyện...”

Lời còn chưa nói hết, bỗng có một tia sáng xẹt qua, gió lớn nổi lên, tượng thái hậu bỗng nhiên gật gật.

Chúng thần khiếp sợ, quỳ lạy liên hồi: Chẳng lẽ thái hậu nương nương hiển linh.

Mộ Dung Khuê cũng khiếp sợ không thôi, còn chưa kịp phục hồi tinh thần, bỗng ánh sáng lóe lên, ngay sau đó, hai tay nặng trĩu, ầm một nữ tử, hai người hai mặt nhìn nhau.

Quần thần bị ánh sáng dọa cho hoa mắt, đợi đến khi chăm chú nhìn lên thì thấy trong lòng Hoàng đế là một nữ tử, tuổi chừng 17-18, mặc ki-mo-no, dung mạo không khác Thái hậu bao nhiêu, ai cũng ngỡ ra như phỗng.

Trong ngực Mộ Dung Khuê là một thiếu nữ, tên nàng là Đỗ Mạn Thanh, nàng cũng đang ngỡ người vì ngạc nhiên. Ôi...Không phải là xuyên không đi, người ta đang tham gia lễ hội hóa trang, muốn giả thành nữ tử cổ đại, cũng không cần đưa ta đến cổ đại luôn chứ? >.

2. Chương 2

Mẫu hậu? Đỗ Mạn Thanh nhìn vào ánh mắt của Mộ Dung Khuê, thấy được hình ảnh phản chiếu của mình, nhất thời trong đầu lại trống rỗng.

Mộ Dung Khuê giương mắt nhìn tượng đài, lại nhìn vào người trong ngực, giọng nói cũng khẳng định một ít, hô:” Mẫu hậu”

Đỗ Mạn Thanh nhìn theo tầm mắt của Mộ Dung Khuê, nâng mắt hướng bên cạnh nhìn một chút, lại thấy tượng của Đỗ thị, dưới là dòng chữ:” Hiền Đức thái hậu” thì tâm trạng hồi hộp, tim đập thình thịch, suy đoán: Đây là tượng của một vị thái hậu, dung mạo và trang phục của nàng lại giống mình như đúc, vừa lúc bản thân xuyên không tới, liền bị hiểu lầm là thái hậu hạ phạm.

Mộ Dung Khuê lại hô một tiếng mẫu hậu, tiếng gọi này chứa đầy tình cảm thâm thiết.

Giọng nam trầm ấm dễ nghe, nhưng Đỗ Mạn Thanh lại cảm giác như tiếng sấm ầm ầm bên tai, nàng chưa thể tin đây là sự thật, lấy tay bóp bóp một bên cánh tay của Mộ Dung Khuê, hỏi:” Đau không?”

Mộ Dung Khuê bị đau, gương mặt tuấn tú thoáng vằn vẹo một chút, mãnh liệt gật đầu nói:” Đau, không phải là mơ.”

Một khắc trước, nữ tử trong ngực hần dỗi dào sức sống, một khắc sau lại ngất đi, có cảm giác mềm mại trên tay. Mộ Dung Khuê từ trong sợ hãi liền phục hồi tinh thần, có chút mờ mịt, không tin tưởng lắm, nhưng lúc cô gái này xuất hiện, cũng không phải là làm bộ.

Mộ Dung Khuê ôm Đỗ Mạn Thanh xoay người nói với quần thần:”Này...”

Đỗ Bá Ngọc kích động đến rối loạn, giành nói:”Nàng là tỷ tỷ của ta, là tỷ tỷ của ta.”

Chúng thần vừa nhìn thấy ánh sáng chói mắt, lại thấy Đỗ Mạn Thanh đột nhiên xuất hiện, đều nhất tề run giọng hô:” Thái hậu nương nương thánh an.”

Mộ Dung Khuê lại nhìn vào tượng Thái hậu, rồi từ đường, vừa tin tưởng có thần tích, vừa sợ thần tích.

Còn Đỗ Bá Ngọc thấy Đỗ Mạn Thanh không có động tĩnh gì, sốt sắng hỏi:” Tỷ tỷ làm sao thế?”

Mộ Dung Khuê kinh ngạc đáp:” Hôn mê rồi.” Nói xong liền bưng tỉnh, vội vàng hướng bên cạnh gọi Lạc Công Công:” Mau truyền ngự y.”

Lạc Công Công đang lúc mờ mịt nghe được lệnh của Hoàng thượng tỉnh lại,vội vàng cao giọng mời Ngự y.

Chương Ngự y được gọi đến,vì chạy nhanh nên hơi đau thắt lưng,thấp giọng:” Bệ hạ gọi thần có gì phân phó?”

Mộ Dung Khuê hơi tức giận:” Không thấy Mẫu hậu của Trẫm đã ngất đi sao? Còn không mau bắt mạch?”

Chương Ngự y cũng vừa tận mắt thấy cảnh kì diệu,dịch bước đi qua,đặt tay lên cổ tay Đỗ Mạn Thanh,ngưng thần chẩn mạch,mở miệng nói:” Thái hậu nương nương hạ phạm,đã nhiễm tặc khí,nhất thời mệt mỏi mà thôi,không đáng lo ngại.Chỉ cần điều dưỡng ít ngày,thân thể sẽ tốt lên.” Vừa nói chuyện,tầm mắt của ngự y rơi vào tay Đỗ Mạn Thanh,nàng đang nắm vật gì đó.

Mộ Dung Khuê cũng chú ý tới,tuy rằng Đỗ Mạn Thanh đang hôn mê nhưng trong tay nàng vẫn nắm thật chặt một vật.Mộ Dung Khuê nhẹ nhàng từ từ nâng đầu nàng,nhìn bàn tay đang nắm chặt vật kia,nghe tiếng một lát,cũng không được gì,liền hướng Công bộ thị lang nói:”Nhanh tới đây.”

Công bộ thị lang đang quỳ liền dịch dịch đến chỗ Đỗ Mạn Thanh, dưới chỉ thị của Mộ Dung Khuê bắt đầu xem xét vật đó,run giọng nói:” Nhìn chung mà nói nó là một khối thủy tinh đen, không phải vàng, không phải ngọc, thần cũng không biết là vật gì. Thứ này,chắc là bảo vật tùy thân của Thái hậu nương nương.”

Mộ Dung Khuê gật đầu,dù sao hẳn cũng không phải là người thường, rất nhanh đã trấn tĩnh lại, hướng quần thần đang quỳ, nói:” Mẫu hậu đã hạ phạm, rơi vào người Trẫm, đây là trời ban ân đức. Trẫm muốn đưa Mẫu hậu hồi cung phụng dưỡng, hết lòng báo hiếu, để tạ trời ban ơn.”

Chúng thần lễ bái, nhất tề hô vang:” Trời ban thánh mẫu, khấu tạ ân đức.”

Mộ Dung Khuê nắm chặt bàn tay, nhìn thấy nữ tử trong lòng mình, đột nhiên cũng cảm thấy rung động.Đây là trời ban thần nữ...à không,Mẫu hậu...

Đỗ Mạn Thanh tuy rằng đang hôn mê, nhưng vẫn còn một tia ý thức, chỉ cảm giác mình bị ôm lên một chiếc xe ngựa. Người nam tử đang ôm mình còn ngồi lẩm bẩm:” Mẫu hậu, thật là Mẫu hậu.”

Đỗ Mạn Thanh trong lòng muốn phun máu, này, bản thân có lớn bao nhiêu lại mọc ra một đứa con là Hoàng đế, chẳng lẽ mình đã già rồi nha? >..
< nà=“” không=“” từ=“” bỏ=“” ý=“” định=“” bấm=“” một=“” đây=“” số=“” thứ=“” gọi=“” nhưng=“” ngay=“” cả=“” một=“” động=“” tĩnh=“” cũng=“” không=“” có=“” còn=“” không=“” có=“” cả=“” mấy=“” tiếng=“” bíp=“” bíp.=“”>

Mộ Dung Khuê và Chương ngự y thấy nàng nghịch nghịch thì bảo vật liền sáng lên, lại còn hiện ra những kí tự kì lạ thì vô cùng kinh hãi.

Bên giường, mấy vị cung nữ bị dọa, quỳ xuống lễ bái không ngớt, còn có hai người chân mềm nhũn ra quỳ xuống không nổi.

Đỗ Mạn Thanh làm mọi cách, điện thoại vẫn không phản ứng, thở dài một lượt rồi từ bỏ loại hoạt động nhàm chán này, chỉ đem điện thoại làm thành một cái gương, nhìn qua gương mặt của mình, thì ghê tởm mặt ra. Bản thân không những không già đi mà còn thấy mặt mình trẻ lại.

Đỗ Mạn Thanh đứng lên, gương mặt tìm,hỏi:” Gương đâu?”

Mộ Dung Khuê thấy nàng hồi phục như lời Chương ngự y nói, thở phào nhẹ nhõm, liền đứng lên, đưa tay để lên giường nhấn một cái, tấm bình phong từ từ di chuyển, lộ ra một chiếc gương lớn.

Đỗ Mạn Thanh kinh ngạc nhìn...a...thì ra cổ đại cũng rất tiến bộ nha. Nàng bước xuống đất, sớm đã có cung nữ chuẩn bị giấy, giúp nàng đứng lên ngay ngắn.

Đỗ Mạn Thanh xoa tay để cung nữ lui ra, chính cô đứng ở trước gương, xem kĩ bản thân, đúng là trẻ ra nhiều nha. Da lại mịn màng, trắng nõn, nhìn qua cũng thấy bản thân chỉ 18 tuổi.

Đỗ Mạn Thanh rất là vui vẻ, lấy điện thoại ra tạo dáng chuẩn bị chụp ảnh tự sướng. Tuy rằng không có tín hiệu để gọi điện nhưng chụp ảnh vẫn rất tốt nha. Có khi chỉ cần chụp một tấm, ánh sáng lóe lên là mình đã trở về hiện đại. =D

Đỗ Mạn Thanh tinh thần tỉnh táo, lại nhìn qua mỹ nam Hoàng đế, rồi ngọc ngà châu báu xa hoa tráng lệ xung quanh, ngâm nghĩ: tạm biệt nha bé con hoàng đế, tạm biệt nha cổ đại à!

Mộ Dung Khuê thấy nàng nhìn qua, tưởng nàng có việc gì phân phó, đi đến bên người Đỗ Mạn Thanh, đứng lúc nàng nhấn nút chụp. Tách! Nàng thành công chụp chung với mỹ nam hoàng đế.

3. Chương 3

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh vừa làm gì đó thì bên trong bảo vật đã có hình ảnh của hắn và nàng cùng đứng chung một chỗ, không khỏi sợ hãi, thầm than: Món bảo vật trên người mẫu hậu thực sự bất phàm!

Đỗ Mạn Thanh nhìn nhìn điện thoại, chỉ thấy tấm hình chụp chung của nàng và Hoàng đế, cũng chẳng lóe ra tí ánh sáng nào, nhất thời chán nản.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh thần sắc có nhiều điều suy nghĩ, dịu dàng hỏi: “Mẫu hậu, có phải bảo vật xảy ra vấn đề?”

Nàng nhìn qua Mộ Dung Khuê, không muốn bị quấy rầy, bảo mau đi ra ngoài.

Mộ Dung Khuê vừa nghe, vội vàng vàng đi ra.

Đỗ Mạn Thanh lại tự động viên bản thân, muốn chụp thêm vài tấm. Mấy tiếng Tách! Tách vang lên nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra, nàng vẫn đứng yên ở nơi cũ, tâm trạng rơi xuống trầm trọng. Nhìn qua, thật là không trở về được đi! >.

4. Chương 4

Đỗ Mạn Thanh suy nghĩ một lúc, liền vô cùng khúc chiết hỏi: “Trưởng công chúa họ gì?”

Thu Tình lúc này không hề kiêng kị, bật thốt lên đáp: “Dạ, họ Mộ Dung.”

Đỗ Mạn Thanh gật đầu, được rồi, cuối cùng cũng viết hoàng tử của mình họ Mộ Dung, đã biết họ rồi, còn không thể biết tên sao? Nàng suy nghĩ một chút, tên Trưởng công chúa chỉ có một chữ, vậy chắc là tên của Hoàng đế cũng chỉ một chữ thôi, hỏi một chút: “Tên của Hoàng đế là tên một chữ sao?”

Thu Tình không dám nhiều lời, chỉ một mạch gật đầu.

Trước đây, nàng có xem sách sử, thấy tên của người cổ đại, đặc biệt là tên của các huynh đệ tỷ muội trong nhà đều sẽ có một chữ hoặc một nét giống nhau. Nàng lại hỏi: “Ở giữa tên của Hoàng đế không có tên đệm đúng không?”

Thu Tình vội vàng gật đầu.

Đỗ Mạn Thanh thấy vậy, nở nụ cười, khẳng định: “Người biết chữ?”

Thu Tình vừa nghe xong, liền mở miệng giải thích: “Phụ thân nô tỳ biết chữ, lúc nô tỳ chưa tiến cung, cũng được phụ thân chỉ dạy vài phần, nên nô tỳ cũng biết vài chữ.”

Đỗ Mạn Thanh nghe được Thu Tình biết chữ, nàng thở phào thật to, biết chữ là tốt rồi.

Nàng cười tủm tỉm hỏi: “Được rồi, bây giờ người không cần nói đầy đủ tên họ của Hoàng đế ra mà chỉ cần cho ta biết một chữ thì cũng không cấm kị gì. “

Thu Tình nghĩ cũng phải, lúc này đành bạo nói: “Là do hai chữ tương diệp ghép thành.”

Đỗ Mạn Thanh xoa tay, Aha, nguyên lai tên của Hoàng nhi là một chữ Khuê nha, tên rất hay!

Thu Tình nói xong, có một kinh ngạc nho nhỏ, Thái hậu nương nương nguyên lai không biết tên Hoàng đế sao?

Đỗ Mạn Thanh thấy thần sắc Thu Tình có vẻ kinh ngạc, liền ngoắc ngoắc để nàng tới gần, thấp giọng nhẹ nhàng nói:” Là như vậy, lúc ta hạ phàm thì bị xóa đi trí nhớ...”

Chớp mắt không cần giải thích nhiều thì nàng cũng đã hiểu.

Thu Tình quả nhiên lộ ra vẻ mặt đồng tình, cũng trở nên vui vẻ, Thái hậu nương nương coi mình là tâm phúc, không phải điều này chỉ nói với tâm phúc sao!

Đỗ Mạn Thanh hỏi xong tên của hai tỷ đệ Mộ Dung Khuê, hỏi thêm tên của các thành viên khác của hoàng thất, liền cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn sắc trời không còn sớm, Đỗ Mạn Thanh phân phó cung nữ:” Truyền nước tắm rửa.”

Thu Tình vâng dạ rồi vội vàng đi ngay.

Các cung nữ nhìn thấy nàng được Thái hậu sủng ái, đều cảm thấy rất ngưỡng mộ, ai cũng cho rằng con đường ở trong cung của Thu Tình sau này sẽ gặp được nhiều may mắn.

Đỗ Mạn Thanh cũng không biết, sau cuộc nói chuyện với mình, trong mắt các cung nữ khác, Thu Tình đã trở thành người nổi tiếng.

Nàng ngồi một hồi, cảm giác khó chịu, liền sờ vào điện thoại di động đeo bên người, vội vàng điều chỉnh tâm tình, đem điện thoại giấu xuống gối, vỗ vỗ vài cái rồi mới đứng lên, đi một vòng quanh điện, nhìn khắp nơi, đem cái này định giá, cái kia đáng bao nhiêu tiền.

Chúng cung nữ thấy Đỗ Mạn Thanh đi vòng vòng xung quanh điện, đều không dám ý kiến, chỉ biết cúi đầu đứng thẳng, trang trí cho cung điện thêm đẹp mắt.

Thu Tình truyền nước đến, đi tới nơi Đỗ Mạn Thanh đang đứng, cũng to gan hơn rất nhiều, liền đi theo phía sau nàng.

Đỗ Mạn Thanh thấy trong cung cũng có nhiều thứ kì lạ, không biết công dụng của nó, cũng quay sang hỏi Thu Tình.

Thu Tình nói rất nhỏ, luôn luôn trả lời nàng rất kĩ. Thái hậu nương nương đã bị mất đi trí nhớ, không nhớ công dụng của những thứ này, Thu Tình rất cảm thông cho nàng.

Khi nước tắm tới, Thu Tình bảo đại cung nữ gần đó chuẩn bị, lại gọi ba cung nữ khác trong điện cùng hầu hạ Đỗ Mạn Thanh tắm rửa. Ba cung nữ kia được gọi, vui mừng hết sức, rất là cảm kích Thu Tình.

Đỗ Mạn Thanh vốn muốn nói để bản thân tự tắm rửa là được rồi, không cần người hầu hạ, nhưng thấy các cung nữ đều rất vui vẻ, tiếng cự tuyệt trong miệng cũng không nói ra được. Mà thôi, để cho các nàng hầu hạ đi!

Mấy vị cung nữ hầu hạ Đỗ Mạn Thanh tắm rửa, đều rất ít nói, chỉ dung ánh mắt để trao đổi với nhau.

“ Thái hậu nương nương không hổ là Thần nữ hạ phàm...Mái tóc của người vừa đen lại vừa thẳng, còn có một mùi hương mà chúng thần chưa ngửi thấy bao giờ, giống như mùi hoa mà cũng không phải mùi hoa, rất đặc biệt ạ...”

“Làn da của Thái hậu thật đẹp, vừa trắng vừa mịn màng, thật là tinh tế, đúng là tiên thể ạ!”

“”

Ở Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê cho các đại thần khác lui xuống chỉ bảo Đỗ Bá Ngọc Giải Nguyên Hóa và Nghiêm Thừa Ân ở lại.

Đỗ Bá Ngọc vẫn cực kì chắc chắn, khẳng định:” Đó chính là tỷ tỷ của thần, thần sẽ không lầm lẫn đâu.”

Giải Nguyên Hóa cũng tâu:” Tâu hoàng thượng, từ đường là do thần đích thân trông coi và kiểm tra rất kĩ càng, nhất định không có gì mờ ám.”

Nghiêm Thừa Ân phụ họa:” Hoàng thượng, Thần nữ giáng thế, là điềm lành, là trời đang giúp ta để ta chấn hưng giang sơn Nam Chu.”

Mộ Dung Khuê lâm vào trầm tư, có tính toán khác, gọi:” Truyền Thạch Uy Thạch lão tướng quân vào đây.”

Sau một lúc, Mộ Dung Khuê liền dẫn Thạch lão tướng quân và một vị bà bà đi bái kiến Mộ Dung Thanh.

Năm đó, khi Khương Hoàng hậu và Mộ Dung Khuông đi tuần Giang Nam, người đi chọn mỹ nữ dân gian chính là Thạch lão tướng quân, mà vị bà bà bên cạnh là mẹ ông, cũng chính là người đã nghiệm thân cho Hiền Đức thái hậu. Họ đã tiếp xúc qua Đỗ thị, cũng có ít nhiều ẩn tượng.

Mộ Dung Khuê lời nói xảo diệu:” Năm đó tướng quân từng gặp mặt Mẫu hậu, mà bà bà cũng đã từng hầu hạ qua Mẫu hậu, hôm nay nghe nói Người đã giáng trần, muốn ôn lại chuyện cũ nên nhất tâm muốn gặp mặt Người. Nhi tử thấy họ cũng có lofnh thành, nên đã mạn phép đưa họ vào.”

Đỗ Mạn Thanh vốn thông minh, đã hiểu sơ tình hình, thì ra Hoàng đế quá phúc hắc, rõ ràng còn nghĩ ngờ nàg, mời người đến nhận danh, lại còn nói những lời dễ nghe như vậy. Chỉ là hôm nay hình dáng ta đã như vậy, nếu không làm Hiền Đức thái hậu, tương lai đúng là không lường trước được. Trong lòng nàng tui đang suy nghĩ nhưng vẫn không tỏ thái độ, chỉ là gật đầu cười đối với vị tướng quân và lão bà bà này.

Thạch Uy năm đó tuy chọn mỹ nữ cho tiên đế, nhưng đây là người của Hoàng thượng, sao dám vô lễ nhìn nhiều. Sự việc cách đây cũng đã 20 năm, hẳn cũng không nhớ nổi tướng mạo của Đỗ thị năm đó, bây giờ lại nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh khí thế khác người, không dám nói lung tung, sau khi bái kiến cũng chỉ đứng qua một bên.

Lão bà bà nhìn Đỗ Mạn Thanh một lúc, lúc thấy nàng rất giống Đỗ thị, lúc thấy nàng lại không giống, chỉ là cảm lòng không được, đánh bạo hỏi:” Không biết Thái hậu nương nương còn nhớ lão nô?”

Đỗ Mạn Thanh thần sắc lạnh nhạt, đột nhiên vỗ lưng ghé:” Thăm dò đủ chưa?”

Lão bà bà tuy hôm nay không có tư cách đến từ đường lễ bái, nhưng dù ở nhà cũng đã nghe thấy những điều kì lạ đã diễn ra, bây giờ lại thấy Đỗ Mạn Thanh tức giận, chân bà mềm nhũn, liền quỳ rạp xuống trước mặt Đỗ Mạn Thanh, run giọng nói:” Xin Thái hậu nương nương thứ tội.”

Đỗ Mạn Thanh không để ý đến bà bà, hướng Mộ Dung Khuê nói:” Đưa ta trở về từ đường đi.” Nếu nàng từ đó rút xuống, nếu quay lại đó, có khi nàng lại có thể trở về nhà.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh đã bị chọc giận, vội vàng phát tay để Thạch lão tướng quân cùng lão bà bà lui ra, khom người nói:” Mong Mẫu hậu bớt giận.”

Đỗ Mạn Thanh buông tay xuống, ngực phập phồng:” Được rồi.”

Mộ Dung Khuê thấy nàng vẫn chưa hết giận, nhanh chóng giải thích:” Mẫu hậu, xin nghe nhi thần giải thích.”

Đỗ Mạn Thanh lắc đầu:” Người không cần giải thích, ta cũng biết trong lòng người đang nghĩ gì.”

Mộ Dung Khuê vẫn cố gắng:” Mẫu hậu từ trên trời rơi xuống, là nhi thần đỡ được Người, nhi thần biết Người là Thần nữ hạ phàm, nhưng Mẫu hậu đối với nhi tử, vẫn cảm thấy rất xa cách, tựa như không thân thiết, gần gũi như người khác, nhi thần lúc này mới...”

Ý của Mộ Dung Khuê là hẳn tin tưởng nàng là Thần nữ, nhưng không xác định nàng có phải Đỗ Thị hay không nên mới đưa Thạch lão tướng quân và bà bà vào xác nhận.

Đỗ Mạn Thanh nghe giải thích, tâm cũng thoáng động, nhất thời thở dài, chậm rãi nói:” Khi ta hạ phàm, trí nhớ đã bị xóa đi, không nhớ rõ chuyện cũ. Mẹ con tuy có tình cảm nhưng không sâu nặng, nên ta...”

Thì ra là thế! Mộ Dung Khuê đã hiểu.

Đỗ Mạn Thanh cũng nghĩ lại thái độ và hành động của mình, nàng đối với Hoàng nhi đã quá xa cách sao? Chờ một chút, nàng còn chưa có chồng, cũng không có con, làm sao biết cách sống chung với con mình?

Mộ Dung Khuê thấy nàng nhíu mày, nghĩ nàng vẫn còn giận mình, thỉnh tội:” Mẫu hậu, lỗi tất cả đều do nhi thần.”

Đỗ Mạn Thanh lo nghĩ, lảng tránh chủ đề câu chuyện, phân phó cung nữ:” Nhanh dâng trà.”

Mộ Dung Khuê mừng rỡ, đây là mẫu hậu đã tha thứ ỉnh! Mộ Dung Khuê nói cung nữ lui ra, tự tay pha trà, bưng tới mời Đỗ Mạn Thanh, cười tủm tỉm:” Nhi thần pha trà cũng có tay nghề, năm đó Phụ hoàng rất thích trà nhi thần pha.”

Đỗ Mạn Thanh nhận lấy một tách, uống thử, thấy hương trà lưu lại trong miệng, biết là trà ngon, về phần kĩ thuật pha trà của người nào đó, nhận không ra, vừa nâng mắt thấy ai đó đang chờ mong khách lễ, liền nhoẻn miệng cười, khen:” Trà ngon.”

Đỗ Mạn Thanh vốn cũng là một cô gái xinh đẹp, còn là hoa hậu thời đại học, lúc đi làm thì người theo đuổi vô số. Mộ cái nhần mảy, một nụ cười của nàng cũng rất mê người. Hôm nay xuyên không, lại trẻ ra vài tuổi, trắng lên vài phần, càng thêm mị hoặc,như một đóa quỳnh nở rộ, đẹp không tả xiết.

Mộ Dung Khuê thất thần, có chút tâm trạng, nghĩ:” Mẫu hậu không hổ là thần nữ, dung mạo này, người con trai nào chịu được, may mình là con trai nàng, lúc này mới...”

Đỗ Mạn Thanh sai bảo Mộ Dung Khuê pha trà, thấy hần vui vẻ chịu đựng, nói thầm, quả nhiên, có con là dễ sai vặt nha! Nàng uống xong trà, đưa tách vào tay Mộ Dung Khuê, đợi hần cất xong mới gọi đến:” Hoàng nhi, qua tới giúp ta xoa bóp.” Làm như vậy, đủ tình thâm chưa?

Mộ Dung Khuê hơi sững sờ, mơ hồ rồi cảm thấy mừng rỡ, nàng đã nhận mình là con trai! Mộ Dung Khuê đi vòng ra phía sau Đỗ Mạn Thanh, đặt tay lên vai nàng, nhẹ nhàng đấm bóp:” Không biết mẫu hậu muốn mạnh yếu hay vừa phải?”

“Tạm được.” Đỗ Mạn Thanh cũng không phải muốn Mộ Dung Khuê tới chỉ để bóp vai, một hồi nàng nói:” Được rồi, ngồi xuống đi.”

Mộ Dung Khuê vội vàng ngồi vào bên cạnh Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh thấy hần nghe lời, tâm trạng vô cùng tốt, vươn tay sờ đầu Mộ Dung Khuê, tán thưởng:” Lúc này mới ngoan.”

Khuôn mặt tuần tú hơi vặn vẹo, rất nhanh liền khôi phục thái độ:” Tạ Mẫu hậu khen ngợi.”

Đỗ Mạn Thanh sờ soạng đầu cảm thấy chưa đủ, rứt tay lại, nghe Mộ Dung Khuê nói thế lại ngứa tay vuốt ve sờ sờ hai gò má, xoa bóp nói:” Con trai ngoan.”

Mộ Dung Khuê không chút nghĩ ngợi, duỗi tay bắt được hai tay của nàng.

Hai bàn tay nhỏ bé của Đỗ Mạn Thanh đột nhiên rơi vào đôi bàn tay to lớn, nàng nâng đầu nhìn lên, thấy ánh mắt Mộ Dung Khuê có chút ý tứ, nhất thời hốt hoảng, hoảng để nhi tử muốn làm gì?

5. Chương 5

Bàn tay Mộ Dung Khuê không tự chủ được xoa xoa lòng bàn tay nhỏ bé của Đỗ Mạn Thanh, bàn tay mềm mại không xương, ngực không hiểu làm sao đập “Thình..thịch..” rất nhanh, Mộ Dung Khuê liền buông tay ra, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra,đứng lên nói:

- Ngày cũng không còn sớm nữa, Mẫu hậu nên ngủ đi.Nhi thần xin cáo lui.

Đỗ Mạn Thanh gạt đầu, sau khi Mộ Dung Khuê ra khỏi điện, trong lòng nàng chất đầy tâm sự.

Nếu xuyên qua không thể trở về được nữa, đành phải cố gắng thích ứng. Lựa chọn làm Thái hậu cũng không sai đi.

Mộ Dung Khuê trở lại Dưỡng Tâm Điện,đang cố gắng ngủ nhưng trong lòng cứ nghĩ về đôi bàn tay nhỏ bé của Đỗ Mạn Thanh, không khỏi có chút khó ngủ. Mộ Dung Khuê nhìn vào nội tâm của chính mình, đứng

vậy, bản thân tự tay tiếp được nữ thần, từ sâu tận đáy lòng, liền mong rằng nàng chỉ là Nữ thần của mình, chứ không phải là mẫu hậu.

Mộ Dung Khuê nghĩ sâu xa hơn, bỗng ý thức được đây là mình đang khinh nhờn nữ thần, muốn dời suy nghĩ của mình đi nơi khác. Mộ Dung Khuê lật người mãi không ngủ được, liền đứng lên đọc sách, gọi Lạc Công Công đến, thuận miệng hỏi:” Ở bên ngự trù, có thăm dò được Mẫu hậu thích ăn cái gì không?”

Lạc Công Công vội vàng đáp:” Bẩm Hoàng thượng,món ăn nào Thái hậu cũng dùng, những món Thái hậu thích đều được ngự trù phòng ghi nhớ kĩ. Theo ngự trù tổng quản thì Thái hậu không hề kén ăn.”

Mộ Dung Khuê gật đầu, không hiểu sao trong trong đầu lại hiện lên cảnh Đỗ Mạn Thanh đang ăn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đang thưởng thức đồ ăn vặt. Gương mặt anh tuần bỗng chốc đỏ lên, Mộ Dung Khuê làm bộ uống trà, che giấu gương mặt xấu hổ của mình, chỉ phát tay bảo Lạc Công Công lui ra.

Đỗ Mạn Thanh trên giường cũng nửa tỉnh nửa mê, mộng mị cả đêm. Từ mộng tỉnh lại, nàng phiền muộn, thật không thể trở về sao?

Sáng mai, Đỗ Mạn Thanh tỉnh dậy, rửa mặt xong xuôi, dùng đồ ăn sáng rồi bảo Thu Tình đem giấy và bút lông tới, bắt đầu luyện chữ.

Đỗ Mạn Thanh khi còn bé thường tới nhà thiếu nhi sinh hoạt, khi đó nàng từng ghi danh học Thư pháp, rèn luyện khổ cực, còn lấy được vài giải thưởng dành cho Thanh thiếu niên, nên bây giờ viết chữ phồn thể cũng không gặp nhiều trắc trở, còn có bút lông tốt nên chữ viết cũng rất dễ nhìn.

Diệu Tâm cùng Thu tình hầu hạ mài mực bên cạnh, cả hai người đều biết chữ, nhìn thấy bài thơ Đỗ Mạn Thanh viết thì cũng rất chú ý:

Mình nguyệt kỉ thời hữu?

Bả tửu vấn thanh thiên:

”Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?”

Ngã dục thừa phong qui khứ,

Hựu củng huỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thăng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian!

Chuyển chu các,

Đê ý hộ,

Chiếu vô miên,

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên?

Nhân hữu bi hoan li hợp,

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,

Thử sự cổ nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Tạm dịch:

Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:
"Cung khuyết trên chính tề,
Đêm nay là đêm nào?"
Ta muốn cười gió bay lên vút,
Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,
Trên cao kia lạnh buốt.
Đứng dậy múa giỡn bóng,
Cách biệt với nhân gian!
Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vạn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳên.

Diệu Tâm lúc trước hầu hạ Giải Quý phi, cũng có chút ít kiến thức, xem xong bài thơ, chỉ thấy trong lòng đầy xúc cảm, hận không thể lập tức cầm lên thưởng thức, mạo muội thăm dò Đỗ Mạn Thanh: "Thái hậu nương nương có thể ban bức chữ này cho nô tỳ không?"

Đỗ Mạn Thanh suy nghĩ một chút nói: "Bức chữ này ta có thể cho người nhưng bài thơ này không phải của ta, là một thi sĩ tên là Tô Thức** viết ra."

Diệu Tâm sững sốt, nói: "Vậy Tô Thức đại nhân hiện nay đang ở nơi nào?"

Mạn Thanh chỉ chỉ lên trên trời nói: "Là ở trên trời."

Diệu Tâm bị dọa cho giật mình, không dám nhiều lời nữa, vội vàng thu lại tờ giấy được Thái hậu nương nương ban cho.

Đỗ Mạn Thanh đợi cung nữ dọn dẹp xong, thấy trời còn sớm, để Thu Tình cùng Diệu Tâm dẫn nàng ra ngự hoa viên dạo chơi.

Thu Tình cùng Diệu Tâm nhanh chóng chuẩn bị, thay xiêm y khác cho Đỗ Mạn Thanh, lúc này mới đỡ nàng đi.

Đỗ Mạn Thanh buông tay Thu Tình và Diệu Tâm ra, nàng không muốn được dìu đỡ, nói: "Tự ta đi là được, không cần đỡ đâu."

Thu Tình và Diệu Tâm không dám trái ý nàng, đành buông tay ra, một trái một phải đi theo sau Đỗ Mạn Thanh, lại bảo nhau bước nhẹ nhàng chút, không muốn quấy rầy nàng.

Đỗ Mạn Thanh mới bước vào Ngự hoa viên đã nghe được những âm thanh chỉ trích rất lớn vọng ra: "Đã làm ướt mắt cuốn ghi chép đăng kí sách, sao còn không mau làm tiếp đi."

Một âm thanh khác đau khổ cầu khẩn: "Tiểu Bộ Tử, ta thật không cố ý, người bỏ qua cho ta lần này, ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người."

Đỗ Mạn Thanh nghe được tiếng nói chuyện, biết là hai tiểu thái giám đang cãi nhau, liền hướng Diệu Tâm nói:” Qua đó hỏi một chút, là chuyện gì xảy ra.”Khụ, ta là Thái hậu nha, trong cung có chuyện gì ta cũng nên biết chút, không phải do ta nhiều chuyện đâu- Đỗ Mạn Thanh nghĩ thầm trong lòng.

Diệu Tâm vâng mệnh, đi lên vài bước hỏi. Rất nhanh liền đưa hai tiểu thái giám tới đây.

Hai tiểu thái giám hôm qua mặc dù đã nghe chuyện Thái hậu giảng trần nhưng do chức vị quá thấp nên chưa từng gặp qua Đỗ Mạn Thanh, bây giờ lại nghe Diệu Tâm nói Thái hậu muốn gặp, hai người đều sợ hãi đến chân mềm nhũn ra. Mới vừa đến chỗ Đỗ Mạn Thanh, còn chưa dám liếc mắt nhìn, cả hai đã quỳ rạp xuống, run rẩy nói:” Nô tài đã quấy rầy Thái hậu nương nương, tội đáng muôn chết.”

Đỗ Mạn Thanh thấy mình đã hù ngã hai tiểu thái giám, âm thầm lắc đầu, chỉ nói:” Mau đứng lên đi.”

Hai tiểu thái giám thấy thái độ nàng dịu dàng, giọng nói mềm mại, không có ý tứ trách tội, thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám cãi lời nàng, mau chóng đứng lên nhưng luôn cúi mặt xuống.

Đỗ Mạn Thanh hỏi:” Các người tên gọi là gì?”

Tiểu thái giám có vẻ lớn hơn một chút, cũng can đảm hơn một chút, đáp trước:” Nô tài là Thái giám phụ trách quản lý sổ sách, tên gọi Tiểu Bộ Tử.”

Tiểu nội thị nhỏ nghe được tiểu nội thị lớn trả lời, hần cũng đánh bạo đáp:” Nô tài là Thái giám chăm sóc hoa ở Ngự hoa viên, gọi là...”

Đỗ Mạn Thanh ngắt lời:” Người chẳng lẽ gọi là Tiểu Lý Tử?”

Tiểu Lý Tử kinh ngạc, ngẩng đầu lên nói:” Thái hậu biết tên nô tài ư?”

Đỗ Mạn Thanh ho một tiếng, đáp:” Là ta đoán thôi. Quản lý sổ sách đã gọi là Tiểu Bộ Tử, người chăm sóc cây cảnh, dĩ nhiên gọi là Tiểu Lý Tử.”

Lời Đỗ Mạn Thanh vừa dứt, Thu Tình và Diệu Tâm không khỏi bật cười thành tiếng. Nhìn nụ cười của các nàng, hai tiểu thái giám tâm tình cũng được buông lỏng, cũng nhếch miệng bật cười.

Đỗ Mạn Thanh bây giờ mới hỏi:” Hai người các người lúc này đang tranh luận cái gì?”

Tiểu Bộ Tử miệng lưỡi lưu loát, nói trước:” Nô Tài phụng mệnh của Tổng quản phủ Nội vụ chuyên xử lý sổ sách Quách Công Công, kiểm kê kho sách ở Trữ Tú Cung và lập ra bản đăng ký mới. Đến nay bận rộn năm ngày cũng đã xong. Nô tài đang đem sổ sách đến phủ Nội vụ trình lên Tổng quản, đi ngang qua Ngự hoa viên thì bị Tiểu Lý Tử đụng phải. Tiểu Lý Tử đang xách nước tưới cây, đụng vào nô tài làm sổ sách ướt hết.” Nói xong đem chồng sổ sách còn ướt cho Đỗ Mạn Thanh xem.

Diệu Thanh tiếp nhận, đưa cho Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh cầm vài cuốn lên xem, thấy sách chỉ ướt một phần, thực ra cũng không ảnh hưởng gì nhiều, rõ ràng là do Tiểu Bộ Tử đã quá lo lắng mà thôi. Nàng lật vài tờ, thấy chữ đều viết theo hàng dọc, phía bên phải thì viết số lượng, rất khó xem, không khỏi lắc đầu. Nàng suy nghĩ một chút, nói:” Quyển này giao cho ta, ta chỉnh sửa cho đơn giản hơn, dễ dàng ghi chép. Buổi chiều người qua Khôn Ninh cung lấy.”

Tiểu Bộ Tử có chút vui sướng xen lẫn kinh ngạc, Thái hậu nương nương giúp hần sửa lại sổ sách nha. Hần có chút bối rối, miệng cứ lẩm bẩm:” Như thế này sao được, làm sao đảm đương cho nổi.”

Đỗ Mạn Thanh không để ý, để Diệu Tâm cầm cuốn sổ, cười nói:”Đi, đi dạo vườn thôi.”

Sau khi đi dạo vườn trở lại, rồi hầu hạ nàng dùng yến tiệc và nghỉ trưa, Diệu Tâm mới cầm bức tranh chữ đi gặp Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Bội nhìn bức tranh chữ, nét chữ tú lệ xinh đẹp, thơ cũng rất xuất sắc, thở dài nói:” Đúng là chữ tốt.” Nàng đọc lại bài thơ, ngẫm nghĩ một hồi, vô cùng ngạc nhiên:” Đúng là Thần nữ hạ phàm, từng chữ đều toát lên tiên khí mờ ảo, không giống người thường.”

Diệu Tâm liền bẩm:” Thái hậu nói bài thơ này không phải do nàng sáng tác mà do một người tên là Tô Thức viết ra.”

Mộ Dung Bội sững sốt rồi cảm thán:” Quả nhiên là thần tiên mới viết được bài thơ hay thế này,”

Sau một lúc, Mộ Dung Bội bỏ bức tranh chữ vào tay áo, điều tâm phúc đi mời Mộ Dung Khuê đến xem.

Nghiêm Thừa Ân cũng đến, xem xét bức tranh chữ hồi lâu, hít một hơi nói:” Thái hậu nương nương quả nhiên không phải người phàm. Nhìn câu này “Ngã dục thừa phong qui khứ,/Hựu củng huỳnh lâu ngọc vũ,/Cao xứ bất thăng hàn./Khởi vũ lộng thanh ảnh,/Hà tự tại nhân gian!”, cũng chỉ có thần tiên mới có những cảm xúc này.”

Đỗ Bá Ngọc vừa khóc vừa xem, sau lấy ống tay áo gạt nước mắt nói:” Tỷ tỷ khi còn bé được theo cha học chữ, lúc đó nàng rèn luyện viết chữ rất đẹp, cha cũng rất là khen ngợi nàng. Hôm nay nhìn thấy bút tích, tất nhiên là càng thêm tú lệ, lại có thêm một phần tiên khí.”

Mộ Dung Khuê sợ nước mắt Đỗ Bá Ngọc làm ướt giấy, nhanh tay đoạt lấy, gọi người tới đem đi:” Đây là bức tranh chữ của Thái hậu, lại được Thái hậu ban phúc. Trẫm muốn đem đến treo ở Ngự thư phòng để ngày ngày thưởng thức.”

Diệu Tâm trở lại Khôn Ninh cung, có chút lo lắng bất an khi đem bức tranh chữ của Đỗ Mạn Thanh tặng đem đi triển lãm, lại còn bị Hoàng thượng lấy mất. Thái hậu nương nương là Thần nữ hạ phàm nha, mình động tay động chân vào quà nàng ấy tặng, nàng ấy biết được sẽ xử phạt thế nào? >.

6. Chương 6

Ngoài kinh thành, Thái hậu giáng trần đã trở thành một truyền kì được lan rộng khắp nơi, những người kể chuyện trong các quán trà kể lại như chính họ đã chứng kiến, thở dài nói:” Lúc đó Hoàng thượng đang tế bái, quỳ ở giữa Từ đường, đột nhiên có một luồng ánh sáng chói lòa, Thái hậu hiện ra, rơi vào ngực của Hoàng thượng.”

Hoàng cô Mộ Dung Khôi nghe phò mã Lý Cảnh nói xong, đầu tiên là không dám tin, sau khi nghe nói chứng kiến tận mắt, bà nhảy dựng lên, lắc tay chồng:” Chàng thấy rõ ràng ư?”

Lý Cảnh bị đau, đè tay bà xuống, không cho bà lắc nữa, một mạch gạt đầu nói:” Không chỉ ta thấy rõ ràng, ta còn đi theo các vị đại thần xác minh ở Từ đường, không cho là mọi người đều hoa mắt, chắc chắn Thái hậu nương nương đột nhiên hiện ra, không giả được.”

Mộ Dung Khôi bĩu môi nói:”Ta ra khỏi kinh thành mới có mấy ngày, trở về nghe thấy tin đồn, tưởng người ta truyền bày bạ, không ngờ...”

Mộ Dung Khôi là em ruột cùng mẹ với Tiên đế Mộ Dung Khuông, được phong là Văn Hoa công chúa. Nàng lúc đầu cũng chăm sóc Mộ Dung Khuê chu đáo khi chàng còn nhỏ nên sau khi thừa kế ngai vị, đối với người cô cô này, chàng cũng rất kính trọng.

Mộ Dung Khôi đi qua đi lại mấy vòng, suy nghĩ thật kĩ, cuối cùng quyết định:” Ta muốn vào cung cầu kiến Thái hậu nương nương, ta muốn gặp nàng một chút.”

Lý Cảnh đồng ý:” Bàn về quan hệ với Hoàng thất, nàng là cô cô của Hoàng đế, cũng nên vào cung thăm hỏi Thái hậu nương nương.”

Mộ Dung Khôi tiến cung, nhưng bà không đi cầu kiến Thái hậu mà bà đi gặp Mộ Dung Bội trước.

Mộ Dung Bội vừa gặp mặt cô cô, liền hỏi:” Không phải cô cô đã rời khỏi Kinh thành rồi ư?”

Mộ Dung Khuê đáp lời:” Sáng nay ta vừa về đến kinh thành, nghe được tin đồn, vội vàng tiến cung.” Nói xong, bà lôi Mộ Dung Bội ra một góc, nhỏ giọng hỏi:” Thái hậu nương nương nàng...”

Mộ Dung Bội cho lui hết cung nữ ra ngoài, cùng Mộ Dung Khuê thì thầm mấy câu.

Mộ Dung Khôi nghe kể hết sự việc, nhỏ giọng kể:” Năm đó Hoàng huynh mang theo Hoàng hậu Nam tuần, khi trở về, hoàng hậu ôm một đứa bé, là Tân hoàng hiện giờ. Năm đó ta nghe nói mẹ đẻ Đỗ Thị của Tân hoàng vì điều dưỡng không tốt sau khi sinh nên lâm bệnh mà mất, bởi vậy gặp qua nàng cũng không có

mấy người. Sự việc cũng đã hai mươi năm rồi, những người năm đó gặp nàng chưa chắc hiệ nay đã nhớ được tướng mạo của nàng.”

Mộ Dung Bội nói:” Bây giờ Đỗ Bá Ngọc khẳng định chắc chắn Nữ thần giáng trần là tỷ tỷ của ông ta, dung mạo của Thái hậu lại giống với tượng được dựng ở Từ đường, việc này có lẽ là thật, có thể tin tưởng.”

Mộ Dung Bội nói xong, lại đem bức tranh chữ của Đỗ Mạn Thanh ra, đưa cho cô cô rồi hỏi:” Cô cô nhìn xem, bức tranh chữ này thế nào?”

Mộ Dung Khôi nhìn qua, đối với chữ viết và thi từ vô cùng kinh diễm:” Do ai viết? Thơ hay. Chính là nét chữ cũng hơi bình thường, lúc viết còn chưa dùng đủ lực, lại muốn uốn lượn cho xinh đẹp, nhìn như người mới học viết chữ. Thật khó coi.”

Mộ Dung Bội ngẩn người, lúc đó chỉ nghĩ là nét bút của Nữ thần giáng trần, trăm năm

khó gặp, liền cho là xinh đẹp quý giá, tự cho là đúng, lại không nhìn ra khuyết điểm, hiện nay Mộ Dung Khôi nói liền nhìn kĩ một chút. Đúng là hơi khó coi.

Mộ Dung Khôi thấy thái độ của cháu gái mình không bình thường, lập tức liền đoán được, kinh ngạc:” Chữ này, không phải do Thái hậu nương nương viết đó chứ?”

Mộ Dung Bội gật gật đầu nói:” Đúng là do Thái hậu viết, Diệu Tâm xin được, vội đem tới cho cháu. Cháu đưa cho Hoàng huynh xem một chút, ai ngờ Hoàng huynh định cướp làm của riêng, đem đến ngự thư phòng treo. Cháu vất vả lắm mới lấy được từ tay Hoàng huynh, kết quả huynh ấy đi tìm Thái hậu đòi bức khác rồi.”

Mộ Dung Khôi thích thi từ của bức tranh chữ, đọc lại thêm một lần, cũng muốn có:” Ta cũng muốn Thái hậu ban cho ta một bức.”

Hai người nói xong liền hướng Khôn Ninh cung cầu kiến Đỗ Mạn Thanh.

Diệu Tâm thấy các nàng tới, vội vàng vào bẩm báo:” Thái hậu nương nương, Văn Hoa công chúa và Trưởng công chúa cầu kiến.”

Hôm qua, Đỗ Mạn Thanh từ miệng Thu Tình mới biết được Mộ Dung Khuê còn có một người bác gái là Mộ Dung Khôi, được phong là Văn Hoa công chúa. Nàng vừa nghe Diệu Tâm bẩm báo liền sai người mời họ vào.

Mộ Dung Khôi vừa vào điện đã thấy một vị nữ tử phong thái yêu kiều, duyên dáng đang ngồi, mặt mày như tranh vẽ, trên đầu tựa hồ còn phát ra hào quang, liền biết đó là Nữ thần hạ phàm, vội vàng xuống quỳ xuống bái lạy:” Khấu kiến Thái hậu nương nương.”

“Miễn lễ, ban ngồi.” Đỗ Mạn Thanh đã sớm bảo Diệu Tâm đỡ Mộ Dung Khôi lên ghế ngồi.

Mộ Dung Bội cũng đã chào hỏi Đỗ Mạn Thanh, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh nàng.

Diệu Tâm dâng trà lên, Mộ Dung Khôi uống chút ít mới bình ổn được tâm tình đang kích động của bản thân, mở miệng nói:” Thái hậu có thể trở về là phúc của muôn dân, là phúc của Hoàng thượng.”

Đỗ Mạn Thanh biết Mộ Dung Khôi là cô ruột của Mộ Dung Khuê, cũng cảm thấy có chút thân thiết, lại nhìn dung mạo bà tuy đã bốn mươi nhưng gương mặt tròn tròn, có chút ngây thơ của tuổi trẻ, càng nhìn càng thêm thân cận, thái độ cũng trở nên ôn hòa, cười nói vui vẻ:” Trong cung vắng vẻ, nếu có rảnh rỗi nên thường xuyên vào nói chuyện phiếm với ta.”

Mộ Dung Khôi đáp ứng, nhất thời tâm trạng cũng buông lỏng một chút, bắt đầu bàn bạc việc nhà với Đỗ Mạn Thanh, nói về những chuyện còn bé của Mộ Dung Khuê.

Thân là Thái hậu nhưng lại chẳng biết gì về chuyện của nhi tử, Đỗ Mạn Thanh cảm thấy vô cùng hứng thú, vô cùng muốn biết. Đỗ Mạn Thanh ngoại trừ do tâm lí nhiều chuyện của phụ nữ cũng cảm thấy muốn biết chuyện con trai mình là đương nhiên, nên hỏi chuyện vô cùng tỉ mỉ.

Mộ Dung Khôi cũng trả lời hết sức thân thiện, nói chuyện cũng không còn kiêng kị nhiều:” Hoàng thượng năm 12 tuổi, đi theo Tiên hoàng đến chùa cầu phúc, đến giữa chùa thì bị chuột cắn, từ đó rất sợ chuột.”

Đỗ Mạn Thanh lập tức hỏi:” Căn ở chỗ nào, có nghiêm trọng không?”

Mộ Dung Khôi nói:” Căn ở ngón tay, khi về cung thì đã khỏi rồi nên ta cũng không có hỏi.”

Đỗ Mạn Thanh bộc phát tình mẫu tử, cảm thán:” Hải tử đáng thương.”

Mộ Dung Khôi cảm thấy an tâm, tuy là Nữ thần giáng trần nhưng thấy Đỗ Mạn Thanh cũng có tình cảm giống con người. Bà liền đánh bạo nói:” Nương nương, Hoàng thượng năm nay cũng đã hơn hai mươi, cũng nên cưới hoàng hậu, vì Nam Chu quốc khai chi tán diệt, kéo dài niên đại.”

Đỗ Mạn Thanh cũng đã từng nghe, Hoàng thượng có đặc quyền bỏ đại hiếu lễ, không giống dân thường. Tính toán như vậy thì Hoàng thượng đã qua thời gian giữ hiếu. Nhưng hẳn vì sao còn chưa cưới Hoàng hậu?

Mộ Dung Khôi thấy Đỗ Mạn Thanh cũng không có ý phản đối, nhân tiện nói:” Hoàng thượng sau khi đăng vị, chính sự bận rộn, hôn sự cũng bị trì hoãn. Hôm nay Thái hậu đã trở về, cũng nên vì Hoàng thượng làm chủ, tìm hoàng hậu cho Người. Đến lúc đó Thái hậu cũng sớm được ẵm bồng con cháu.”

Vừa nghe được ôm cháu, trong đầu Đỗ Mạn Thanh đã tưởng tượng ra vẻ mặt đáng yêu của trẻ con. Ôi, không cần bản thân sinh, có thể vui vẻ chơi đùa với đứa bé, nó còn ngọt ngào gọi mình là bà nội, lớn lên còn hiếu kính với mình, chuyện tốt thế này biết tìm ở đâu?

Thâm cung đang buồn chán, lại có cơ hội ẵm tôn nhi, thực sự quá tuyệt vời. Hai mắt Đỗ Mạn Thanh lờ lờ chiếu sáng, hỏi Mộ Dung Khôi:” Văn Hoa công chúa đã nhắm được tiểu thư nhà nào rồi sao?”

Thời đại này là phụ mẫu kết duyên đi. Mình lại là Thái hậu, có thể định đoạt con dâu. Đây là vấn đề lớn, mình phải chọn một người con dâu hợp ý, lại để nàng sinh nhiều Tôn nhi, Tôn nữ cho vui cửa, vui nhà.

Mộ Dung Khôi vừa nghe Đỗ Mạn Thanh đồng ý chuyện này, vô cùng hưng phấn, giới thiệu:” Bàn về các tiểu thư, thấy có Tứ đại tiểu thư của Tứ đại thị lang. Tiểu thư nhà Khương gia và Tiểu thư nhà Nghiêm gia đều tài mạo song toàn, rất xứng với Hoàng thượng. Chỉ không biết tâm tư Hoàng thượng như thế nào mà thôi.”

Đỗ Mạn Thanh âm thầm bẻ tay lấy khí thế, cười nói:” Mấy ngày nữa ta làm một Hội thưởng hoa, mau đưa các vị tiểu thư tới thưởng hoa uống trà, quan sát một chút rồi bàn tiếp.”

Đây là hội thưởng hoa chọn Hoàng hậu nha. Mộ Dung Khôi mừng rỡ, quyết định tới lúc đó đem nữ nhi của mình là Lý Đông Dao tiến cung một chuyến, dù không lọt vào mắt xanh của Thái hậu cũng có thể gặp gỡ con nhà quyền quý.

Nói thêm vài câu, Mộ Dung Khôi không dám làm phiền lâu, liền xin cáo từ.

Mộ Dung Khôi và Mộ Dung Bội vừa cất bước ra ngoài, đã có người bẩm báo là phu phụ Đỗ Bá Ngọc mang theo nữ nhi Đỗ Hàm Lan cầu kiến, đã đợi nửa ngày.

Đỗ Mạn Thanh lúc này mới nhớ , lấy thân phận hiện nay của mình thì Đỗ Bá Ngọc là đệ đệ ruột, còn Đỗ Hàm Lan là cháu gái ruột của mình.

Đỗ Mạn Thanh nhanh chóng phân phó:” Mau mời bọn họ vào.”

Sau hơn nửa canh giờ, có cung nữ dẫn gia đình Đỗ Bá Ngọc đến cầu kiến.

Vợ chồng Đỗ Bá Ngọc vừa vào điện liền quỳ xuống, cũng không dám liếc Đỗ Mạn Thanh một cái, run giọng nói:” Tham kiến Thái hậu nương nương.”

“Miễn lễ, đứng lên mà nói.” Đỗ Mạn Thanh quan sát vợ chồng Đỗ Bá Ngọc, thấy bọn họ chỉ hơn ba mươi, tâm trạng họ chỉ hơi kích động, cố gắng dùng giọng hiền hòa để nói chuyện.

“Cám ơn Thái hậu nương nương.” Đỗ Bá Ngọc bây giờ mới dám đứng lên nhìn về phía Đỗ Mạn Thanh, viên mắt ướt ướt:” Tỷ tỷ.”

Đã qua hơn hai mươi năm, dung mạo trong trí nhớ Đỗ Bá Ngọc cũng đã nhạt nhòa, nhưng sau khi vẽ xong bức tranh, lại vô tình nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh nên dáng vẻ của tỷ tỷ trong trí nhớ cũng khôi phục phần nào, liền vô cùng tin tưởng, Đỗ Mạn Thanh chính là tỷ tỷ của ông Đỗ Thị.

Nhâm Thị cùng Đỗ hàm Lan cũng đã từng xem qua bức họa, lại luôn nghe Đỗ Bá Ngọc khẳng định chắc chắn Nữ thần giáng trần chính là tỷ tỷ của mình, bây giờ được tận mắt nhìn thấy dung mạo của nàng, đúng là độc nhất vô nhị thì rất là kích động.

Đỗ Mạn Thanh thấy hai mắt Đỗ Bá ngọc phấp hờng, lại nghe ông bật thốt gọi mình là tỷ tỷ, không tự chủ trong lòng cảm động, viên mắt đỏ lên, bật thốt:” Người cũng đã già rồi.”

Đỗ Bá Ngọc lấy ống tay áo lau đi nước mắt, nói:” Tỷ tỷ vẫn không khác xưa là mấy.” Trước khi đến, ông có rất nhiều điều muốn nói với vị tỷ tỷ này, nay khi đã gặp lại không biết nói từ đâu.

Đỗ Mạn Thanh cũng biết ông có nhiều điều nghi vấn, sau khi để họ ngồi xuống, mới kể:” Khi ta rơi xuống trần gian thì trí nhớ cũng mất đi, quên mất chuyện xưa, làm cách nào cũng không nhớ nổi. Sau khi nghe người gọi một tiếng tỷ tỷ, ta mới nhớ được người là đệ đệ của ta.”

Đỗ Bá Ngọc nghe xong liền nói:” Tỷ trở về là được, có còn nhớ chuyện quá khứ nữa không cũng không cần thiết.”

Tỷ đệ hai người nói chuyện một hồi, Nhâm thị đợi cơ hội, lúc này mới chen miệng nói:” Thái hậu nương nương, thần thiếp muốn để Hàm Lan ở lại hầu hạ Người.”

Khụ, trước đây xem kịch trên ti vi, Thái hậu nương nương thích nhất là đem cháu gái gả cho Hoàng thượng, Vị Nhâm thị này nói như vậy, chẳng lẽ là? Đỗ Mạn Thanh nâng mắt nhìn về phía Đỗ Hàm Lan, thấy vị cháu gái của mình làn da bánh mật, mặt tròn phúng phính hơi béo một tí, nhìn có vẻ hàm hậu thành thật.. Nhưng con trai mình phong lưu anh tuấn như thế, nếu cứ cứng rắn gán ghép cũng không có được kết quả tốt. Hiện tại trong lòng Đỗ Mạn Thanh đang vô cùng rối rắm.

7. Chương 7

Nhâm Thị thấy Đỗ Mạn Thanh liếc qua Đỗ Hàm Lan, lại không vội vàng nhận lời mà có điều như suy nghĩ, không khỏi khần trương, đánh bạo nói:” Thái hậu nương nương, tuy Hàm Lan trông thô kệch nhưng nếu nó hầu hạ chăm sóc Người, được nhiễm một chút tiên khí, thì có thể, có thể...”

Đỗ Mạn Thanh nghĩ cũng phải, mình là bác, tự nhiên cũng nên chiếu cố cháu gái mình một chút. Đỗ Hàm Lan nếu đi theo mình một vài năm, dù không thể làm Hoàng hậu nhưng cũng có thể tìm được một mối hôn sự tốt. Nhâm Thị sốt ruột cũng chỉ vì tương lai của nữ nhi mình mà thôi.

Đỗ Bá Ngọc cũng nghĩ, Đỗ Mạn Thanh vừa giáng trần, lại mất đi trí nhớ, bên cạnh nàng nên có người nhà giúp đỡ. Nữ nhi tuy dung mạo không đẹp nhưng là cháu nàng, nên đi theo nàng giúp đỡ một chút, có còn hơn không. Ông nói thêm vào:” Tỷ tỷ, Người nên để Hàm Lan lại bên cạnh để chăm sóc.”

Đỗ Mạn Thanh nghe Đỗ Bá Ngọc nói, cũng biết ông có ý tốt, đành cười, nói:” Đã như vậy, Hàm Lan ở lại đây với ta đi.”

Đỗ Bá Ngọc cùng Nhâm Thị nghe vậy thì mừng rỡ, vội vàng gọi Hàm Lan quỳ xuống tạ ân, rồi mới đứng dậy cáo từ.

Sau khi vợ chồng Đỗ thị đi rồi, Đỗ Hàm Lan nhanh chóng đi qua đám lưng cho nàng.

Lúc còn ở nhà, Nhâm Thị đã dặn dò Đỗ hàm Lan rất kĩ, mặc kệ bên ngoài đồn đại cái gì, mặc kệ người khác nói gì, Thái hậu cũng là bác nàng, cùng chung máu mủ, không cần phải sợ, chỉ cần hầu hạ hiếu kính Người thật tốt là được.

Đỗ Hàm Lan tính tình ngay thẳng, được mẫu thân dặn dò nửa ngày cũng hiểu được ít nhiều nên đối với Đỗ Mạn Thanh, nàng thành tâm đối đãi như bác ruột của mình, nên bây giờ nàng không sợ, tay chân nhanh nhẹn chăm sóc cho Người.

Đỗ Mạn Thanh nhìn Đỗ Hàm Lan tướng mạo tuy có chút phát tướng nhưng gương mặt cũng khả ái, đôn hậu, tính tình lại ngay thẳng, thật thà, ngược lại cũng có vài phần thích nài, hỏi han thêm nhiều việc về Đỗ gia.

Cha của Thái hậu Đỗ Thị vốn là nho sinh, nhưng lại thi rớt tú tài, buồn bực mà mất. Sau Đỗ Thị được chọn lựa đi hầu hạ Tiên đế Mộ Dung Khuông, nên Đỗ gia được đón lên Kinh thành. Mặc dù Đỗ Thị mất sớm nhưng Khương hoàng hậu cũng coi như là chiếu cố, gia tộc không đến nỗi suy bại. Đệ đệ của Đỗ thị là Đỗ Bá Ngọc cũng được giúp đỡ ăn học, tham gia thi cử. Tới khi Mộ Dung Khuê đăng vị, Đỗ Bá Ngọc cũng được thăng quan, nên ông rất đắc chí. Bà con họ hàng đều tới cửa nhận thân thích nên mới có Đỗ gia như ngày nay.

Đỗ Hàm Lan lại bổ sung:” Nghe phụ thân nói, cô cô cùng phụ thân đều được ông bà dưỡng dục, năm đó nghe tin cô cô qua đời, ông bà vì quá đau xót cũng ra đi. Bây giờ Phụ thân biết cô cô đã trở lại, tự nhiên cũng vui mừng vô hạn.”

Đỗ Hàm Lan xem Đỗ Mạn Thanh như thân nhân ruột thịt, dùng tất cả sự chân thành của mình mà nói cho nàng biết. Đỗ Mạn Thanh nghe, trong lòng có hơi áy náy đồng thời cũng cảm thấy ấm áp.

Hai người đang nói chuyện, Diệu Tâm tiến đến bẩm báo:” Thưa Thái hậu, Hoàng thượng tới.”

Nàng mới báo xong Mộ Dung Khuê đã vào điện, tươi cười thăm hỏi Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh cũng vui vẻ trả lời, thấy Hàm Lan đứng ngây bên cạnh, cũng biết nàng muốn bái kiến Hoàng thượng, không khỏi thăm lắc đầu, khụ một tiếng giới thiệu:” Hàm Lan, qua gặp Hoàng thượng.”

Đỗ Hàm Lan lúc này mới phục hồi tinh thần, có chút hoảng hốt, tay chân luống cuống ấp úng nói:” Hàm Lan khấu kiến Hoàng thượng.”

Đỗ Mạn Thanh ở bên cạnh nhìn rõ, mặt của Đỗ Hàm Lan đỏ rực như quả cà chua, hai tay run run, chút xíu nữa là ngắt xỉu.

Đỗ Hàm Lan không đành lòng nhìn nữa, phân phó Diệu Tâm:” Đỡ Hàm Lan lui xuống đi.”

Diệu Tâm hiểu ý, nhanh chóng dìu Đỗ Hàm Lan, giúp đỡ Đỗ Hàm Lan lui vào trong.

Mộ Dung Khuê nhìn bóng lưng Đỗ Hàm Lan, lại quay lại nhìn Đỗ Mạn Thanh, giọng nói có chút ý tứ:” Là nữ nhi của Đỗ Bá Ngọc?”

Đỗ Mạn Thanh nhanh chóng sửa lời:” Là con gái của cậu người, bàn về quan hệ cũng là em họ người đó.”

Mộ Dung Khuê ngồi xuống ghế bên cạnh nàng, khéo mắt liếc nàng một chút, nói:” Mẫu hậu tư sắc hơn người, nhưng vị biểu muội này...” Nàng mau hiểu ý của Trầm đi. Trầm chắc chắn sẽ không nhìn trúng vị biểu muội này, mẫu hậu ngàn vạn lần cũng đừng có suy nghĩ đó – Mộ Dung Khuê trong lòng âm thầm gào thét.

Đỗ Mạn Thanh tủm tủm cười nhìn Mộ Dung Khuê, lại không muốn tiếp lời, chỉ hỏi:” Hoàng thượng tới có việc gì thế?”

Mộ Dung Khuê lúc này mới nhớ mục đích tới đây muốn đòi tranh chữ, liền đáp:” Mẫu hậu cho Diệu Tâm bức tranh chữ, Diệu Tâm lại tặng cho Hoàng tử, nhi tử nhìn tranh ghen tỵ đỏ mắt, mới mạo muội đến đây xin Người một bức.”

Đỗ Mạn Thanh chưa kịp nói gì, đã thấy Mộ Dung Khuê đến trước bàn, tay trái thu tay áo, tay phải bưng nghiêng mực, quay đầu cười:” Nhi tử mài mực cho Người.”

Đỗ Mạn Thanh thấy Hoàng nhi đã chuẩn bị thể này, biết không viết là không được, lại không dám để cho hấn bận rộn, nói:” Thôi, để Thu Tình đến mài mực đi.”

Mộ Dung Khuê khoát tay từ chối:” Nhi tử khó có dịp hầu hạ Mẫu hậu, cứ để nhi tử mài mực là được rồi.” Nói xong hướng Thu Tình vung tay.

Thu Tình hiểu ý, vội vàng đứng lên, hướng mấy người cung nữ nháy mắt, dẫn các nàng cùng đi ra ngoài.

Đỗ Mạn Thanh ngồi trước hương án, nhìn Mộ Dung Khuê. Hiện nay hắn đã thay triều phục, mặc trên người một bộ hồng bào, lại đang bận rộn chuẩn bị, nhìn vào bóng lưng xinh đẹp ấy, âm thầm ca ngợi: Hoàng đế nhi tử có dáng người rất cao, nhìn thôi cũng cảnh đẹp ý vui!

Mộ Dung Khuê vừa thêm hương liệu, quay lại nhìn thấy ánh mắt thưởng thức của Đỗ Mạn Thanh đang nhìn mình, cảm thấy tim đập rộn ràng, gương mặt tuần tú đỏ lên, cố gắng che giấu bối rối trong lòng, cười nhạt nói: "Đây là hương ngọc lan, không biết Mẫu hậu có thích không?"

"Thích"- Đỗ Mạn Thanh thấy mặt nhi tử đỏ sạm, tưởng hắn bị sốt, khoát tay: "Đừng đứng trước lư hương, cẩn thận nóng."

"Dạ"-Mộ Dung Khuê thấy nàng quan tâm mình, trong lòng bỗng vui rạo rức, lại vòng qua bàn tiếp tục mài mực.

Đỗ Mạn Thanh thấy nhi tử ân cần chu đáo, cũng cảm động, có một người con hiếu thuận thật tốt nha! Nàng cảm thán một chút, lại ngẫm nghĩ nên viết một bài về tình mẫu tử. Suy nghĩ mãi chỉ nhớ được bài "Du tử ngâm" nhưng thấy không sát đề lắm, ngẫm thêm một hồi cũng không nhớ ra được bài nào đành phải viết một bài thơ khác của Tô Thức.

Không trách được Đỗ Mạn Thanh, có một khoảng thời gian, nàng cố gắng học tập để có trí tuệ tương xứng với khuôn mặt này, nhưng bản lĩnh học chữ ngâm thơ chỉ học được thơ của Tô Thức, kí ức về thơ của ông vẫn còn hiện rõ trong đầu.

Mộ Dung Khuê đợi Đỗ Mạn Thanh viết xong, nóng lòng xem chữ của nàng, thăm thưởng thức, đọc xong vỗ tay tán thưởng: "Thơ hay."

Đỗ Mạn Thanh bổ sung: "Là Tô Thức viết."

Mộ Dung Khuê chần chờ một chút, cuối cùng kiềm lòng không được hỏi: "Mẫu hậu và Tô Thức rất thân thiết sao?" Không phải nói mất đi trí nhớ sao? Thế nào còn nhớ rõ Tô Thức, nhớ rõ bài thơ mà hắn viết?

Đỗ Mạn Thanh nhìn vào ánh mắt của Mộ Dung Khuê, cũng cảm giác được lời nói của mình đã có sơ hở, nhanh miệng lấp liếm: "Mặc dù đã mất đi trí nhớ nhưng cũng còn sót lại một ít thứ linh tinh."

Mộ Dung Khuê hiểu ý, cười: "Dù trí nhớ mất đi, Người vẫn nhớ Nhi tử là được rồi."

Mẹ con vừa nói chuyện một lát thì có thị vệ đến bẩm báo, nói là Phiêu Kị Tướng quân Thạch Cố Hành cầu kiến.

Cha của Thạch Cố Hành chính là lão Tướng quân Thạch Uy.

Mộ Dung Khuê hướng thị vệ bảo: "Tuyên."

Thạch Cố Hành rất nhanh bước vào, vội vàng vàng hành lễ bái kiến Đỗ Mạn Thanh cùng Mộ Dung Khuê: "Thần thỉnh an Thái hậu nương nương cùng Hoàng thượng."

Mộ Dung Khuê iễn lễ, ý muốn Thạch Cố Hành ngồi xuống rồi nói.

Đỗ Mạn Thanh nhìn Thạch Cố Hành một cái, kinh ngạc vô cùng.

Thạch Cố Hành mặt chữ Quốc, lông mày rậm, mắt to, nhìn oai hùng bất phàm, nhưng lại rất giống bạn trai cũ của nàng.

Đỗ Mạn Thanh học đại học, vốn là khoa Nghệ thuật, tốt nghiệp nàng muốn làm diễn viên nhưng bạn trai cũ lại ngăn cản. Lý do là làm diễn viên muốn nổi tiếng, đa số sẽ bất chấp nhiều thứ, không còn trong sạch, hắn không thể qua lại với một người bạn gái như vậy. Đỗ Mạn Thanh lúc đó đứng giữa hai lựa chọn giữa tình và ước mơ của bản thân, cuối cùng nàng chọn tình yêu, chấp nhận trở thành phụ tá với mức lương còm cõi. Không ngờ nàng làm phụ tá được nửa năm, họ Thạch đó liền nói chia tay. Không bao lâu, Đỗ Mạn Thanh liền nghe được, hắn đang quen con gái giám đốc mà công ty hắn đang làm.

Nhà Đỗ Mạn Thanh vốn là nhà kinh doanh, cha nàng năm đó cùng hợp tác với cha tên họ Thạch, hai nhà qua lại thân thiết, nàng và tên đó, cũng coi là thanh mai trúc mã. Năm đó Đỗ Mạn Thanh còn chưa tốt nghiệp đại học thì cha nàng làm ăn thua lỗ, thất bại liên tiếp, bệnh nặng mà qua đời. Mẹ nàng thì theo một

ông giám đốc giàu có nào đó bỏ nàng mà đi. Trong nhà còn một ít tài sản thì họ hàng dùng danh nghĩa chia nhau hết. Đỗ Mạn Thanh năm đó vẫn là một cô tiểu thư chưa hiểu sự đời, bị mấy người chú bác dụ dỗ lừa đảo lấy hết tài sản mà không biết, may nhờ cha của tên họ Thạch kia đến nói chuyện một chút nàng mới còn đủ tiền đóng học phí Đại học. Nguyên nhân cũng vì thế mà khi tên khốn họ Thạch kia thay lòng đổi dạ, nàng cũng chẳng đi chất vấn hắn, chỉ cắn răng vượt qua.

Hôm nay đột nhiên ở nơi này nhìn thấy một người nam tử tướng mạo giống như vậy, hàng ngàn hàng vạn cảm xúc ngổn ngang trong lòng, không biết làm sao.

Thạch Cố Hành cũng cảm giác được Đỗ Mạn Thanh đang nhìn mình chăm chú, hắn cũng tận mắt nhìn thấy sự xuất hiện của nàng, tự nhiên tin tưởng thân phận Nữ thần của nàng, trong lòng hơi khấn nguyện, cố gắng che dấu, bầm:” Sau khi Thái hậu nương nương hạ phạm, người dân kinh thành ai cũng tin tưởng Người là Nữ thần trời ban xuống để bảo hộ Nam Chu Quốc. Nhưng bốn gia tộc lớn của Kinh thành, lại ngầm điều tra lai lịch của Thái hậu, không chịu tin tưởng việc này. Thậm chí họ tự suy đoán, Thái hậu giáng trần là do Hoàng thượng an bài, vì muốn mượn lần này trấn áp bọn họ.”

“ Bốn gia tộc lớn là thế nào?” – Đỗ Mạn Thanh tò mò hỏi.

Mộ Dung Khuê liền giải đáp thắc mắc cho nàng.

Năm đó, Thái tổ cùng bốn vị võ tướng tranh đấu giành thiên hạ, bốn vị này chính là Lữ gia, Lý gia, Vương gia, Thường gia. Sau khi lập quốc, bốn vị đều được phong hầu, thậm chí các vị nương nương tiến cung cũng là từ bốn gia tộc này. Thời gian sau, Thái tổ băng hà, Tân đế đăng cơ. Bốn vị võ tướng giờ đã mở rộng thế lực, trở thành bốn đại thế gia lớn ở Kinh thành. Tân đế vì muốn kiềm chế họ mà vẫn lựa chọn nữ nhi là họ vào cung lập phi, thậm chí còn chọn một người từ bốn thế gia làm Hoàng hậu. Đến thế hệ Mộ Dung Khuông, vẫn như cũ tuyển nữ nhi của bốn gia tộc vào làm phi nhưng Hoàng hậu lại lập từ một gia tộc khác là Khương thị.

Sau khi Mộ Dung Khuông băng hà, tứ đại thế gia đều cho rằng thế lực của Mộ Dung Khuê đơn bạc, tất nhiên muốn dựa vào bọn họ, chọn Hoàng hậu từ nữ nhi của bọn họ, củng cố địa vị. Không nghĩ Mộ Dung Khuê lấy danh nghĩa giữ trọn đạo hiếu, chậm chạp trong chịu lập Hậu tuyển Phi. Hiện giờ Thái hậu giáng trần, lại là người nhà Đỗ gia, tựa như muốn chọn Hoàng hậu từ Đỗ gia, nên cảm thấy nôn nóng không yên.

Thạch Cố Hành bổ sung:” Hiện giờ đứng đầu bốn đại gia tộc là bốn vị Đại thần trong triều. Lại bộ Thị lang Lữ Lương, Hộ bộ thị lang Lý Hữu Tôn, Lễ bộ thị lang Vương Trình, Hình bộ thị lang Thường Hợp Kính.”

Giọng nói Thạch Cố Hành trầm ấm êm tai, vô tình tầm mắt của Đỗ Mạn Thanh lại dừng trên gương mặt y.

Thạch Cố Hành giương mắt nhìn lên, đụng trúng ánh mắt của Đỗ Mạn Thanh đang nhìn mình, trong lòng chợt cuồng cuồng, khuôn mặt tuấn tú đỏ sẫm.

Mộ Dung Khuê nhìn rõ cảnh này, cảm thấy buồn bực, đứng lên ngăn trở tầm mắt hai người, dùng thân thể ngăn trở ánh mắt của Đỗ Mạn Thanh, không cho nàng nhìn Thạch Cố Hành, lần đầu tiên nghĩ rằng Thạch Cố Hành thật đáng ghét.

8. Chương 8

Nam Chu Quốc lập ra được hơn một trăm năm, tứ đại gia tộc ở Kinh thành, cũng uy phong hơn một trăm năm. Lần này Mộ Dung Khuê đến Từ đường bái tế mẹ mình, bốn vị đại thần cầm đầu bốn thế gia cũng chỉ có mình Lễ bộ thị lang Vương Trình đi theo, bao người kia đều viện cớ.

Sau khi Thái hậu xuất thế, bốn vị đại thần tập trung ở nhà Vương Trình, để Vương Trình kể lại hoàn cảnh lúc đó.

Vương Trình lúc đó chứng kiến tận mắt, kinh ngạc không nói ra lời, cũng tin là Nữ thần hạ phạm. Nhưng sau khi ở cùng chỗ với ba vị đại thần kia, cùng nhau phân tích ra những điểm đáng ngờ, lòng tin cũng bị

dao động, ngược lại cảm thấy nghi ngờ, Nữ thần giáng trần cái gì, đều do Mộ Dung Khuê sắp xếp.

Đỗ Mạn Thanh nghe Thạch Cố Hành nói đến đây, cũng đã hiểu ra, này ra quyền lực của bốn gia tộc đã quá lớn, khí thế át chủ, Mộ Dung Khuê thậm chí phải nhân nhượng bọn họ một hai phần. Hôm nay nàng rơi xuống đây, nhân lực của Hoàng thất tang lên, tình thế biến hóa, bốn gia tộc bọn họ sợ Hoàng đế mượn kế này để củng cố hoàng vị, làm suy yếu quyền lực của bọn họ, muốn tìm kẻ hở của bản thân mình để chứng minh Nữ thần xuất thế đều là chuyện lừa gạt.

Đỗ Mạn Thanh cười nhạt một tiếng, nói:” Vâng thật không sợ lửa, cứ để bọn họ đi thăm dò, không cần lo lắng.”

Thạch Cố Hành nghĩ cũng đúng, lại nhìn sắc trời không còn sớm, liền cáo lui ra ngoài.

Hắn ra khỏi cung, vừa lúc gặp Nghiêm Thừa Ân, hai người liền đứng lại nói mấy câu.

Nghiêm Thừa Ân nói:” Nơi đây nói chuyện không tiện, về nhà ta vừa uống ly rượu vừa nói.”

Thạch Cố Hành gật đầu, theo Nghiêm Thừa Ân đến Nghiêm gia.

Nghiêm Thừa Ân dẫn Thạch Cố Hành đến thư phòng, đợi nha hoàn bưng trà lui ra, mới bắt đầu trò chuyện:” Về Thái hậu nương nương, người thấy thế nào?”

Hai người Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành, một văn một võ, từ nhỏ đã đi theo Mộ Dung Khuê, đều là bạn tốt kiêm tâm phúc của Hoàng đế, len lỏi nhau bàn chuyện cũng là bình thường.

Thạch Cố Hành nghe lời này, cũng có chút nghi hoặc:” Lúc đó việc ở Từ đường, quả thật không thể là giả, Thái hậu nương nương cũng là Nữ thần giáng thế không thể nghi ngờ. Chỉ là...”

Nghiêm Thừa Ân tiếp lời:” Không sai, Thái hậu nương nương đúng là Nữ thần, chỉ là nàng rốt cục có phải mẹ đẻ của Hoàng thượng hay không thôi.”

Hai người nói chuyện, đều cùng chăm chú suy nghĩ.

Thạch Cố Hành cách một lúc lại nói:” Tiềm hoàng có tổng cộng năm vị nhi tử, do Hoàng thượng được Khương hoàng hậu nuôi dưỡng nên mới đăng vị, chỉ là mấy vị Vương gia, đặc biệt là Nhị vương gia còn chưa cam tâm.”

Mộ Dung Sâm là con thứ hai của Tiên đế, mẹ đẻ là thứ phi, cũng là tỷ tỷ của Lại Bộ thị lang Lữ Lương, là người đứng đầu bốn thế gia Kinh thành. Lúc đó Mộ Dung Khuông băng hà, Lữ Lương vốn định nghĩ cách để Mộ Dung Sâm thay thế Mộ Dung Khuê lên ngôi, bất đắc dĩ có Thạch Uy dẫn binh trấn áp, che chở Mộ Dung Khuê, nên hắn vô phương, đành trở mắt nhìn Mộ Dung Khuê đăng cơ.

Mộ Dung Khuê mặc dù đã là Hoàng đế nhưng căn cơ chưa ổn, lúc này đột nhiên Nữ thần giáng thế, trách không được bốn thế gia có lòng nghi ngờ.

Nghiêm Thừa Ân lắc đầu:” Thời gian sau có lẽ chúng sẽ tìm cách thăm dò Thái hậu nương nương, chúng ta chờ xem kết cục thôi.”

Thạch Cố Hành trong lòng vẫn nín nhịn một câu, nhìn thư phòng không người, cuối cùng nói:” Ngày ấy ở Từ đường nhìn thấy kỳ cảnh, tất nhiên cũng rất kinh ngạc, Thái hậu nương nương cũng có phong phạm hơn người. Nhưng hôm nay gặp lại, giống như có thêm một phần nhân khí, có chút giống với các nữ tử trần gian, không biết Người có pháp lực không nữa?”

Nghiêm Thừa Ân nhỏ giọng nói:” Theo lời Hoàng thượng thì Thái hậu nương nương ngoại trừ có một pháp bảo ra, hình như không có pháp lực.”

Thạch Cố Hành nói:” Vậy là sau khi giáng trần, Thái hậu đã trở thành một nữ tử trần gian.”

Nghiêm Thừa Ân cũng có nhiều điểm nghi hoặc, nhưng dù thế nào, Nữ thần xuất thế đối với Mộ Dung Khuê đều có lợi. Với lại trong lòng hắn nghi ngờ Nữ thần, là bất kính, nên vẫn luôn đề xuống một phần tâm tư này không nói ra.

Sau cuộc trò chuyện, Thạch Cố Hành cáo từ, trở về Thạch phủ.

Thạch Uy nghe người báo Thạch Cố Hành đã trở về, ông gọi hần đến thư phòng để hỏi chuyện.

Thạch Cố Hành báo lại việc bốn đại gia tộc hoài nghi Nữ thần là giả mạo, hỏi:” Cha suy nghĩ về việc này như thế nào?”

Thạch Uy chấp tay, nói:” Chúng ta luôn trung thành với Hoàng thượng, không cần suy đoán nhiều.”

Thạch Cố Hành nghe những lời này, biết rằng đối với chuyện này ông vẫn giữ vững thái độ, làm chuyện có lợi đối với Hoàng thượng, đứng về phía Mộ Dung Khuê. Hần gật đầu đồng ý, xin cáo lui trở về phòng.

Lúc này Đỗ Mạn Thanh đang mở điện thoại, lần thứ hai nhìn vào màn hình, vẫn không có tín hiệu. Nàng mặc dù biết không có khả năng gọi điện được, nhưng vẫn cố gắng bấm số gọi thử. Đầu kia không có tín hiệu, gọi vài lần nữa, cũng chỉ nghe tiếng tút...tút....Gọi thêm vài lần, cuối cùng buồn bã cắt đứt.

Mộ Dung Khuê nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh loay hoay với pháp bảo, thấy nàng tâm trạng không vui, liền quan tâm:” Mẫu hậu sao vậy?”

Hai mi mắt Đỗ Mạn Thanh viền đỏ, đáp:” Đây là pháp bảo để ta trò chuyện với người khác, bây giờ không có tín hiệu, không có cách nào liên lạc được.”

Mộ Dung Khuê thử dò xét, nói:” Mẫu hậu đã trở về đây, nhi tử đương nhiên phụng dưỡng Người suốt quãng đời còn lại, cần gì liên lạc để trở lại nơi ấy?”

Đỗ Mạn Thanh thở dài một tiếng, nhanh chóng phục hồi tinh thần, mở chức năng máy ảnh, giơ lên quay về phía Mộ Dung Khuê, cười rộ:” Nhi tử, cười một cái cho Mẫu hậu xem nào.”

Mộ Dung Khuê nghe lời Đỗ Mạn Thanh, điều chỉnh cảm xúc trên khuôn mặt, vội vàng trưng ra gương mặt tươi cười.

Đỗ Mạn Thanh nhìn gương mặt Mộ Dung Khuê qua màn hình, thấy hần cười càng thêm chói lọi, đôi mắt phượng quả thật mê người, không khỏi khen thầm: Nhi tử của mình cười lên thật là đẹp mắt nha! Nàng vừa nghĩ, tay liền bấm.

Mộ Dung Khuê tiến sát vào nhìn, thấy hình ảnh mình trong pháp bảo đang cười, ngơ ngác:” Pháp bảo này thật thần kì.”

Đỗ Mạn Thanh chỉ chỉ vào màn hình điện, giải thích:” Pháp bảo này cũng có tuổi thọ, chờ ô vương không còn thì nó cũng không thể sử dụng.” Nói xong cảm thấy lòng mình chùng xuống, cất điện thoại đi, gọi Diệu Tâm đến châm thêm trà.

Diệu Tâm nghe gọi, vừa bước đến đã bị Mộ Dung Khuê chặn lại, không thể làm gì khác hơn là đứng sang một bên.

Mộ Dung Khuê tự mình châm trà, đem chén bưng tới miệng Đỗ Mạn Thanh, ôn nhu nói:” Mẫu hậu còn có nhi tử mà.”

Đỗ Mạn Thanh ngẩng đầu nhìn vào mắt “nhi tử” của mình, trong lòng có hơi xúc động, uống một ngụm trà, lắc đầu ý bảo không cần.

Mộ Dung Khuê thu tay về, không vội vàng đặt ly trà xuống bàn, nhìn nó thưởng thức, thừa dịp Đỗ Mạn Thanh quay đi chỗ khác, đem ly trà uống hết, mới đặt xuống.

Hành động này của Mộ Dung Khuê, lại không qua mắt được Diệu Tâm.

Diệu Tâm sững người chốc lát, tâm trạng kinh hãi, Hoàng thượng đây là yêu Mẫu thân?

Lúc sau, Diệu Tâm đi ra khỏi Khôn Ninh Cung, liền đi gặp Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Bội nghe Diệu Tâm nói, trong lòng cũng khiếp sợ, lắp bắp:” Hoàng thượng vẫn không chịu cười Hoàng hậu, cũng không nạp phi, chẳng lẽ thật có chuyện này?”

Diệu Tâm nói:” Hoàng thượng như thế này, có ý khinh nhờn Nữ thần, chỉ sợ Trời phạt.”

Mộ Dung Bội lo lắng, quyết định không ngồi yên nữa:” Ta đi gặp Thái hậu.”

Đỗ Mạn Thanh nghe Mộ Dung Bội tới, cũng có chút ngạc nhiên:” Giờ cũng không còn sớm, sao lại tới đây?”

Mộ Dung Bội vội vã tới, cũng đã nghĩ lí do, cười nói:” Ta nghe nói Thái hậu nương nương vừa giữ Đỗ cô nương bên người, bởi vậy...”

Đỗ Mạn Thanh vừa nghe đã hiểu:” Hàm Lan cùng Hoàng thượng không xứng đôi, không cần lo lắng.”

Mộ Dung Bội nói:” Ta không có ý đó, ta là muốn Thái hậu nương nương sớm ngày làm chủ, giúp Hoàng thượng tìm một mối hôn sự. Là người Thái hậu nương nương chọn, tất nhiên là tốt.”

Đỗ Mạn Thanh cười gật đầu:” Yên tâm, ta cũng muốn sớm được ôm cháu.”

Mộ Dung Bội nghe được những lời này, vô cùng mừng rỡ, thấy cũng đã trễ, bèn xin cáo từ trở về.

Đỗ Mạn Thanh nằm trên tháp suy nghĩ, Mộ Dung Khuê cùng Đỗ Hàm Lan là huynh muội ruột thịt, hai người có huyết thống quá gần, thực sự không thích hợp thành thân. Mình cho dù muốn sớm được bằng cháu, cũng muốn có một đứa cháu đáng yêu nha!

Diệu Tâm đứng bên cạnh hầu hạ, tâm trạng thấp thỏm không yên. Bản thân mình chạy đi mật báo hai lần, có lẽ Thái hậu nương nương sẽ không biết đi?

Đỗ Hàm Lan cũng tiến tới hầu hạ, nhìn thấy Đỗ Hàm Lan đang loay hoay với cái điện thoại, có chút tò mò nhìn, sau khi thấy Đỗ Hàm Lan cất điện thoại xuống dưới gối, nàng gợi ý:” Thái hậu nương nương, không bằng đan một chiếc túi lưới, đem cất pháp bảo vào, có thể đem theo bên người, cũng không dễ mất.”

Đỗ Mạn Thanh đồng ý:” Tốt, vậy cái túi lưới giao lại cho người.”

Đỗ Hàm Lan mừng rỡ đi ngay.

Đỗ Mạn Thanh thấy trên mặt Hàm Lan còn chút đỏ, suy ngẫm chút liền để nàng ngồi vào bên cạnh, dịu dàng hỏi:” Người thích Hoàng thượng?”

Mặt Đỗ Hàm Lan đỏ thêm, cúi đầu, nhỏ giọng nói:” Thần biết, thần không xứng với Hoàng thượng...”

Đỗ Mạn Thanh vừa nghe, liền biết đây là tâm tình thiếu nữ gặp được mùa xuân, dễ dàng nhận ra, nàng vỗ nhẹ tay Hàm Lan, cười nói:” Nhìn thấy mỹ nam, tâm tình xúc động, đây là chuyện bình thường. Thế nhưng người này không thích hợp với người, người hiểu ý của ta không?”

Đỗ Hàm Lan đáp:” Thần đã hiểu.”

Đỗ Mạn Thanh nghe lời này của nàng, lại vỗ tay của nàng nói:” Mỹ nam thì có thể ngắm, nhưng không thể gả, nếu gả, phải gả người coi người trân quý như châu ngọc, nâng niu chiều chuộng người.”

Đỗ Hàm Lan hình như cũng hiểu được ý này, cúi đầu cảm tạ:” Cảm ơn Thái hậu nương nương đã khuyên nhủ.”

Ở Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê lại có thêm một đêm khó ngủ, lại nhớ đến ánh mắt Đỗ Mạn Thanh nhìn Thạch Cố Hành, đắm mạnh xuống long sàng, Mẫu hậu đây là nhớ đến người nam tử khác?

Lạc Công Công nghe được động tĩnh, tiến đến hầu hạ, thấy Hoàng thượng khó ngủ, liền hỏi:” Hoàng thượng có cần hương an thần không?”

Mộ Dung Khuê lắc đầu từ chối:” Không cần.”

Lạc Công Công thử thăm dò:” Hay để lâu tài cho gọi cung nữ hầu hạ.” Lại nghĩ, Hoàng thượng cũng đã hai mươi tuổi rồi, chưa từng cho ai hầu hạ, hay là...

Mộ Dung Khuê hừ một tiếng:” Chớ quên Trẫm vẫn đang trong thời gian giữ đạo hiếu.”

Lạc Công Công cả kinh, quỳ xuống thỉnh tội.

Mộ Dung Khuê lại lấy bức tranh chữ Đỗ Mạn Thanh viết ra nhìn ngắm, đọc lại một lần, tự lẩm bẩm:” Vị Tô Thức này, quả là một người có tài, trách không được Mẫu hậu nhớ mãi không quên. Trẫm lúc rảnh rỗi, cũng muốn làm thơ, viết chữ cùng với Mẫu hậu.”

Lạc Công Công thêm lời:” Thái hậu nương nương biết được tấm lòng của Hoàng thượng,Người sẽ rất vui mừng.”

Mộ Dung Khuê gật đầu, bảo Lạc Công Công lui ra, nhanh chóng an giấc. Đêm nay, hần mơ thấy Đỗ Mạn Thanh vô số lần. Trong mơ, nàng phong tình vô hạn, rất là kiều diễm.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại, Mộ Dung Khuê nhìn thấy một mảnh chăn ướt, cho tay vào nhẹ nhàng vén chăn lên, trong nháy mắt, khuôn mặt hần phiếm hồng, trong lòng tràn đầy tư vị khó nói.

9. Chương 9

Gần đến Tết Đoan Ngọ, Đỗ Mạn Thanh đang chuẩn bị yến hội, lại cùng Mộ Dung Bội thương nghị, mượn danh ngắm hoa để các vị phu nhân dẫn theo nữ nhi đến tham dự, để cho nàng nhìn thử xem ai thích hợp làm con dâu của mình.

Các vị mệnh phụ nghe nói Thái hậu nương nương tổ chức hoa yến, ai có đầu óc một chút cũng đoán được đây là Thái hậu muốn thay Hoàng thượng tìm Hoàng hậu và phi tần tiến cung.Người muốn cho nữ nhi nhà mình bay lên cành cao thành phượng hoàng, đều cố gắng chuẩn bị để có cơ hội lọt vào mắt xanh của Thái hậu, người không muốn đưa con mình tiến cung thì chuẩn bị tìm cơ lảng tránh, không cho nữ nhi đi theo.

Đỗ Mạn Thanh đang chuẩn bị hoa yến, lại truyền Mộ Dung Bội tới hỏi chuyện:” Hoàng thượng trong mấy năm này, có thân cận với vị tiểu thư nhà ai hay không? Hoặc cùng vị ấy đính ước các loại?”

Mộ Dung Bội suy nghĩ một chút, trả lời:” Ngẫm lại cũng thật kì lạ, Hoàng thượng hồi 12 tuổi, mặc dù không đến nỗi trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng không hề bài xích nữ nhân, còn có thể nói gần gũi vài câu. Cũng không biết từ lúc nào, đệ ấy liền không thích có cung nữ đến gần mình, chỉ để Lạc Công Công và một vài cung nữ già hầu hạ. Mấy năm nay, ngoại trừ cùng Lý Đông Dao và Thạch Thu Vân nói chuyện mấy câu khi tình cờ gặp, còn những người khác sau khi các nàng thỉnh an xong liền đi mất.”

“Lý Đông Dao và Thạch Thu Vân?”-Nghe hai cái tên xa lạ, Đỗ Mạn Thanh tò mò hỏi.

Mộ Dung Bội giải thích:” Lý Đông Dao là nữ nhi của Công chúa Văn Hoa, cô cô Hoàng thượng,quan hệ cũng là biểu muội của Hoàng thượng. Còn Thạch Thu Vân là muội muội của Thạch Cố Hành. Hai cha con nhà Thạch gia đều trung thành với Hoàng thượng, Hoàng thượng tất nhiên là ân sủng Thạch gia, sắc mặt đối với Thạch Thu Vân cũng ôn hòa hơn.”

Mộ Dung Bội đang nói, liền nghĩ tới một chuyện lúc xưa, kể:” Phụ Hoàng cùng Mẫu hậu lúc còn sống cũng nhìn trúng được một người, đó là con gái của Lại bộ Thị Lang Lữ Lương, tên là Lữ Hiểu Nguyệt, định lập nàng làm Thái tử phi, sau phụ thân lại bệnh nặng, nên còn dang dở. Sau khi Phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, Mẫu hậu cũng sinh bệnh, chuyện của Lữ Hiểu Nguyệt cũng chẳng giải quyết được gì. Chỉ là Lữ Hiểu Nguyệt vẫn chờ đợi, trong lúc vài lần gặp ta, cũng thăm dò về Hoàng thượng. Hình như nàng có ý với Hoàng thượng.”

Đỗ Mạn Thanh nhanh phân tích cho Mộ Dung Bội nghe:” Hoàng tộc đều thích thân càng thêm thân, nhưng chúng ta ở trên trời, thì không cho phép biểu huynh muội thành thân. Ví dụ như Lý Đông Dao, huyết thống quá gần, không thể thành thân cùng Hoàng thượng.”

Mộ Dung Bội kinh ngạc:” Vì sao?”

Đỗ Mạn Thanh nói trả lời:” Nếu hai người lấy nhau rồi sinh hạ hài tử, đứa bé này hoặc là ngoại hình, hoặc là tính cách sẽ có một phần giống với tổ tiên, người ta gọi là di truyền. Còn nếu biểu huynh muội thành thân, bọn họ so với những người khác sẽ truyền lại những đặc điểm không tốt cho đời sau.”

Mộ Dung Bội có chút sợ hãi, nói:” Không đề cập đến những gia đình khác, Hoàng tộc thường thích thân càng thêm thân. Vậy thì...”

Đỗ Mạn Thanh gật đầu:” Tiếp tục như vậy, tất nhiên đời sau sẽ không bằng đời trước.”

Mộ Dung Bội kinh hãi:” Mẫu phi của ta, được xem là biểu muội của Phụ hoàng, vậy thì ta...”

Đỗ Mạn Thanh an ủi:” Đây cũng chỉ là di truyền đặc điểm không tốt, cũng không phải là nhất định sẽ có. Nhìn người xinh đẹp thế này, đương nhiên là nhận được đặc điểm tốt từ Phụ hoàng và Mẫu phi.”

Mộ Dung Bội nghe, hơi thở cũng trở nên ổn định, vỗ ngực:” Làm ta sợ muốn chết.”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Bội thở dài ra một hơi, sắc mặt trở về nghiêm túc, giọng trầm xuống:” Biểu huynh muội thành thân, nếu không may thì sẽ khiến đời sau ngu dốt.”

Mộ Dung Bội lần thứ hai bị dọa, vội vàng nhớ lại xung quanh đôi nào là anh em họ, quả nhiên trong trí nhớ có một đôi sinh ra hài tử bị ngốc, cảm thấy vô cùng khản trương, lẩm bẩm:” Nghiêm trọng như vậy à?”

Đỗ Mạn Thanh kết luận:” Cho nên, những cô nương có quan hệ bà con họ hàng thì loại đầu tiên, không thể để các nàng gả cho Hoàng thượng được.”

Mộ Dung Bội cất lực gạt đầu:” Tất cả đều theo ý Thái hậu nương nương.”

Sau đó, Đỗ Mạn Thanh đưa ý kiến truyền hết những cô nương có quan hệ họ hàng với Hoàng thất, giải thích cho họ một lần. Mộ Dung Bội đi vào, nghe những lời đó xong vô cùng mừng rỡ. Quả nhiên là Nữ thần, lời nói rất hiệu quả, không cần chứng minh gì nhiều, chỉ nói thêm vài lời nhưng rất đáng tin.

Mộ Dung Bội trấn định trở lại, châm thêm trà cho Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh hớp một ngụm, gác lại ly trà nói tiếp:” Thạch gia là tướng gia, lập nhiều công lớn, cũng là tâm phúc của Hoàng thượng, nếu Thạch Thu Vân tài mạo song toàn, cũng là một sự lựa chọn tốt.”

Mộ Dung Bội không đồng ý:” Thạch Thu Vân tướng mạo xinh đẹp, tuy nhiên tính cách quá mức ngay thẳng, có chút giống với tác phong của nam tử, chốn thâm cung này, có lẽ không giữ được nàng.”

Ý của Mộ Dung Bội là, Hoàng hậu được chọn, phải là người đoan trang hào phóng, hiền lương thực đức, tính tình của Thạch Thu Vân thật không thích hợp làm Hoàng hậu.

Đỗ Mạn Thanh vừa nghe, liền hỏi:” Theo ý của người, ai thích hợp nhất làm Hoàng hậu?”

Mộ Dung Bội đáp:” Năm đó, Phụ hoàng cùng Mẫu hậu rất vừa ý Lữ Hiểu Nguyệt.”

Hiện thời, căn cơ của Mộ Dung Khuê chưa ổn định, nếu cưới nữ nhi của đại thần đứng đầu của tứ đại gia tộc làm Hoàng hậu, không những có thể ổn định triều chính, còn có thể ổn định hậu cung. Không những thế, Lữ Hiểu Nguyệt có tướng mạo xuất chúng, lại nổi danh tài hoa, là một sự lựa chọn hoàn hảo.

Đỗ Mạn Thanh cười nói:” Cũng được, khi nào tới hoa yến, ta sẽ quan sát các nàng thật cẩn thận, đến lúc đó rồi lựa chọn Hoàng hậu, nhất định sẽ tìm được một cô nương tài sắc vẹn toàn cho Hoàng thượng.”

Lữ Hiểu Nguyệt nghe nói trong cung tổ chức hoa yến, vui buồn lẫn lộn, vội vàng đi tìm gặp mẫu thân An thị, cúi đầu xin phép:” Mẫu thân, Thái hậu nương nương tổ chức hoa yến, chắc hẳn có thâm ý, mong mẫu thân thành toàn cho con, cho phép con đi dự.”

An thị đang phân phó nha đầu, cũng không để Lữ Hiểu Nguyệt đứng lên, chỉ quay đầu qua, hạ giọng nói:” Người vẫn chưa chết tâm sao?”

Lữ Hiểu Nguyệt thấy bọn nô tỳ đã đi hết, bèn quỳ xuống, dập đầu cầu xin:” Mẫu thân, xin người thành toàn cho nữ nhi! Từ lúc nữ nhi gặp Hoàng thượng, đã đem lòng yêu chàng, không dứt ra được, trừ chàng ra, con nguyện ý không lấy chồng.”

“ Không biết tự trọng.” An thị vô cùng tức giận, chỉ tay vào Lữ Hiểu Nguyệt:” Ta kiếp trước tạo nghiệt gì mà sinh ra một nữ nhi như ngươi.”

Nước mắt Lữ Hiểu Nguyệt lăn dài, rơi xuống đất, nức nở:” Mẫu thân nếu không thành toàn cho nữ nhi, con đành phải đi làm ni cô.”

An thị không khỏi buồn khổ, cũng khóc rống lên, vừa khóc vừa nói:” Người của Mộ Dung gia, không phải ai cũng tốt. Người chỉ biết hấn ta là Hoàng thượng thôi, đâu biết tâm để vương bạc tình. Tương lai của người ta không nói, chỉ sợ liên lụy Lữ gia thôi.”

An thị khi còn trẻ, cũng có hôn ước với Hoàng thất, không ngờ hôn ước bị hủy bỏ, trong lòng vô cùng đau đớn, còn muốn tìm cái chết. Sau mặc dù gả cho Lữ Lương nhưng vô cùng hận Hoàng thất. Từ khi biết Lữ Hiểu Nguyệt nhất kiến chung tình với Tân đế, bà tìm mọi cách khuyên bảo, muốn tâm tư nàng thay đổi, nhưng Lữ Hiểu Nguyệt như bị ma ám, nhất nhất muốn vào cung, dù không làm Hoàng hậu cũng muốn là phi.

An thị biết không thể khuyên nổi con mình, thở dài một tiếng.

Tới ngày hoa yến được tổ chức, An thị dẫn Lữ Hiểu Nguyệt tiến cung.

Đỗ Mạn Thanh ngồi trong đình ngắm hoa, đợi các vị phu nhân dẫn nữ nhi nhà mình đến thỉnh an, cũng cười nói vài câu, nhân tiện quan sát một phen, nếu gặp người xuất sắc thì hỏi khuê danh người đó luôn. Diêu Tâm ở bên cạnh hầu hạ, người nào được Đỗ Mạn Thanh hỏi tên tuổi thì ra hiệu với Thu Tình đứng sau ghi chép lại.

An thị cũng dẫn Lữ Hiểu Nguyệt đến bái kiến, thỉnh an Đỗ Mạn Thanh.

An thị lần đầu tiên nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh, nhưng bị khuôn mặt của Đỗ Mạn Thanh làm cho ngây người, nghĩ thầm: Ai cũng khen Hiểu Nguyệt có khuôn mặt đẹp, nhưng nếu so sánh với Thái hậu, Hiểu Nguyệt nhìn thấy cũng bình thường. Trách không được năm ấy Tiên đế sủng ái nàng, cho nàng sinh hạ hoàng tử.

Lữ Hiểu Nguyệt thường ngày vẫn tự phụ mình có dung mạo hơn người, nay nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh, cũng cảm thấy ngẩn ngơ, hơn nữa nghe nói nàng là Nữ thần hạ phàm, cảm thấy mình thật không bằng ai, mặt đi về sắc sảo, Đỗ Mạn Thanh hỏi một câu, cũng chỉ biết trả lời một câu.

Đỗ Mạn Thanh quan sát Lữ Hiểu Nguyệt cẩn thận, thấy nàng mắt to mày hạnh, hai má ửng hồng, quả nhiên rất xinh đẹp, tất nhiên hài lòng, lại hỏi nàng mấy câu, nàng đều đáp trôi chảy, thanh âm cũng rất dễ nghe, nhớ lại Mộ Dung Bội từng đề cập qua, nàng cũng có cảm tình với Hoàng thượng, rất có hảo cảm, vui vẻ nghĩ: Biết thưởng thức nữ tử nhà mình, coi như người tinh mắt.

Đợi đến khi Thạch Thu Vân cùng Lý Đông Dao đến bái kiến, Đỗ Mạn Thanh đem các nàng ra so sánh, thấy Lữ Hiểu Nguyệt bớt đi một phần xuất sắc, trong đầu liền tính toán: Nhi tử là Hoàng đế, tất nhiên sẽ có tam cung lục viện, bây giờ cưới Lữ Hiểu Nguyệt làm Hoàng hậu, lại nạp Thạch Thu Vân làm phi, sau lại bắt đầu tuyển tú nữ, để các mỹ nữ khai chi tán diệp, còn mình chỉ cần chờ ôm cháu nội, thật tốt nha!

Hoa yến kết thúc, Đỗ Mạn Thanh trở lại Khôn Ninh cung, nhanh chóng nói cung nữ gọi Mộ Dung Bội đến, hứng thú bưng bưng, vô cùng nhiệt huyết mà chọn lựa:” Hôm nay ta xem qua, Nam Chu Quốc đúng là rất nhiều mỹ nữ nha. Các mệnh phu phu nhân đưa các nàng tới cho ta xem, ai cũng xinh như hoa như ngọc, nếu không phải sợ ủy khuất các nàng, toàn bộ ta đều muốn nạp vào hậu cung.”

Mộ Dung Bội bật cười:” Thái hậu, người thật tham lam.”

Đỗ Mạn Thanh cười vui vẻ:” Ai ta nhìn cũng động tâm, không lẽ không ai làm Hoàng thượng động tâm?”

Mộ Dung Bội lắc đầu:” Khó nói nha!” Mộ Dung Bội nói chuyện, bây giờ mới phát hiện, nàng gặp mặt Đỗ Mạn Thanh tinh thần đã thoải mái hơn nhiều, không gò bó câu nệ như lúc trước, lại quan sát Đỗ Mạn Thanh một chút, thầm nghĩ: Thái hậu nường nường càng ngày càng giống với các cô nường ở trần gian, không còn xa cách lạnh lùng như lúc ban đầu nữa.

Hai người cùng nhau thảo luận, đều nhất trí Lữ Hiểu Nguyệt rất thích hợp làm Hoàng hậu, trọng tâm câu chuyện dần dần xoay xung quanh các đối tượng khác.

Đỗ Mạn Thanh nói chuyện, trên mặt tất cả đều là nụ cười:” Nếu thuyết phục được Hoàng thượng, bây giờ bắt đầu chuẩn bị, cuối năm có thể thành thân. Mùa thu sang năm là ta có thể bế cháu rồi.”

Mộ Dung Khuê đang ở cửa điện, nghe được những lời này, nhất thời chân bước ngừng lại, lông mày nhíu lại, tức giận rời khỏi.

Mộ Dung Khuê trở lại Dưỡng Tâm điện, muốn truyền ai đó đang khí thế nói, nhưng suy nghĩ một chút liền dừng lại, gọi Lạc Công Công vào, bảo hắn suy nghĩ biện pháp:” Mẫu hậu muốn cho trẫm cưới Hoàng hậu, nhưng trẫm muốn giữ trọn đạo hiếu làm con, không muốn đón dâu quá sớm. Nhưng nếu trẫm đến tranh

luận với nàng, có thể phá hủy tình cảm. Việc này người mau nghĩ biện pháp, mau chóng xóa đi suy nghĩ này trong đầu Thái hậu.”

Lạc Công Công vô cùng khổ tâm, thấy được cuộc sống gian nan trước mắt.

10. Chương 10

Mộ Dung Khuê sau khi đăng cơ, khí thế càng ngày càng uy nghiêm, tâm ý khó dò, nhưng Lạc Công Công cũng đã hầu hạ Hoàng thượng vài chục năm nên nhận rõ được những thay đổi nhỏ nhất của hắn, cũng hơi hơi biết được vì sao lòng hắn loạn như vậy.

Bây giờ Lạc Công Công đang âm thầm kêu khổ, da đầu run lên không biết phải làm sao, Thái hậu nương nương là Nữ thần hạ phạm, dù nàng có phải Đồ thị hay không thì cũng không nên mơ ước, đây chính là khinh nhờn, là khinh nhờn Nữ thần đó! Thật không tốt, nếu ông trời trừng phạt Hoàng thượng thì biết làm sao bây giờ?

Lạc Công Công từ Dưỡng Tâm điện trở về phòng mình, sầu muộn vô cùng.

Hai vị tiểu thái giám thấy Lạc Công Công trở về, bước lên hầu hạ ông, người bưng nước, người cầm khăn đưa đến, hỏi thăm:” Công công có việc gì phiền lòng sao?”

“Đi, đừng hỏi nhiều.” Lạc Công Công quát hai tiểu thái giám một câu, lại lấy chiếc khăn đắp lên mặt, vừa nãy hung hăng một hồi cũng chỉ là muốn tốt cho hai người đó mà thôi. Ông thở dài một hơi, một đầu là Hoàng thượng, một bên là Thái hậu, bản thân trăm triệu lần đều không đụng được, đành đi cầu Trưởng công chúa, mong nàng có chịu ban cho lão già này một con đường sống hay không...

Mộ Dung Bội đang muốn đi ngủ, nghe được Lạc Công Công cầu kiến, có chút khó chịu:” Đã trễ thế này, hắn tới làm gì?”

Tâm phúc của Mộ Dung Bội, cung nữ Thái Châu đến gần bẩm báo:” Công chúa điện hạ, Lạc Công Công là người bên cạnh Hoàng thượng, nay đột nhiên cầu kiến Người tất nhiên có chuyện quan trọng.”

Mộ Dung Bội gật gật đầu, nói:” Cho truyền vào.”

Lạc Công Công vào Doãn Nguyệt Các, nhanh chóng hành lễ:” Bái kiến Công chúa điện hạ.” Nói xong, ông ngẩng đầu, mắt liếc đến những thái giám, cung nữ trong phòng.

Mộ Dung Bội hiểu ý, phất tay phân phó:” Các người đều lui ra.”

Các cung nữ đều vâng dạ đi ra ngoài, Thái Châu cũng lui ra ngoài cửa điện chờ gọi đến.

Mộ Dung Bội đợi bên trong phòng yên tĩnh trở lại, mới hướng Lạc Công Công nói:” Mời công công ngồi.”

Lạc Công Công khoanh tay từ chối:” Lão nô đứng là được.”

Mộ Dung Bội cũng không miễn cưỡng ông ta, hỏi:” Công công có chuyện gì sao?”

Lạc công công đột nhiên quỳ xuống, dập đầu:” Công chúa điện hạ, việc này, việc này thật sự...”

Mộ Dung Bội giật mình:” Công công có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng dọa ta thế này.”

Lạc Công Công dịch đầu gối mấy bước, đến gần Mộ Dung Bội, nhỏ giọng kể lại hết những việc Mộ Dung Khuê làm, và cả lời nói đêm nay mà ông đến truyền lời, tiếp tục nói:” Thái hậu nương nương muốn chọn Hoàng hậu, đây là vì Nam Chu quốc suy nghĩ, vì vạn dân mà suy nghĩ, nhưng Hoàng thượng lại... Hôm nay Hoàng thượng lệnh cho lão nô xóa đi ý nghĩ này của Thái hậu, lão nô sợ hãi, đành phải đến nhờ vả Trưởng công chúa.”

Mộ Dung Bội nghe xong, kết hợp với những gì Diệu Tâm đến bẩm báo, trong lòng hoảng sợ, Hoàng thượng đệ ấy, đây là mơ đến Thái hậu nương nương, không chịu cưới Hoàng hậu, làm sao bây giờ?

Mộ Dung Bội đề xuống tâm trạng lo lắng của bản thân, nói với Lạc Công Công:” Ngày cũng khuya lắm rồi, người mau lui về đi, bàn lại việc này sau. Nếu Hoàng thượng có hỏi, cứ nói vẫn chưa nghĩ được biện pháp chu toàn, đây là kế hay nhất rồi.”

Lạc Công Công thở phào một hơi, cảm ơn Mộ Dung Bội, lặng lẽ rời khỏi điện.

Đỗ Mạn Thanh không biết trong cung có sóng ngầm bắt đầu khởi động, đêm nay vẫn ngủ say sưa, ngày mai thức dậy, tâm tình rất tốt, chỉ chờ Mộ Dung Khuê sau khi lâm triều tới đây, bàn việc chọn Hoàng hậu.

Trong cung thật vắng lặng, nếu như có thể nhanh chóng cưới Hoàng hậu, rồi tổ chức tuyển tú, đến lúc đó ôm thêm cháu nội, ngày ngày đều trôi qua vô cùng náo nhiệt.

Mộ Dung Khuê sau khi lâm triều, không vội đi qua chỗ Đỗ Mạn Thanh mà ngồi ở Ngự thư phòng đọc sách.

Lạc Công Công ở bên cạnh hầu hạ, thấy Mộ Dung Khuê đang cầm sách, nhưng một lúc lâu cũng không lật sang trang mới, vội vã cúi đầu, làm bộ như không biết.

Mộ Dung Khuê mấy hôm nay sau khi lâm triều đều đi đến Khôn Ninh cung, hôm nay còn chưa có đi, trong lòng vô cùng rối loạn, một lúc lâu đóng lại cuốn sách, hỏi Lạc

Công Công:” Cho người thời gian suy nghĩ, đã nghĩ ra ý tưởng gì chưa?”

Lạc Công Công vừa nghe liền quỳ xuống dưới đất, dập đầu nói:” Lão nô vô năng.”

Mộ Dung Khuê hừ lạnh:” Tối hôm qua không phải đi tìm Hoàng tử sao? Còn chưa thương lượng được biện pháp?”

Lạc Công Công nghe vậy, mồ hôi lạnh chảy ra, chỉ dập đầu, không dám nhiều lời.

Mộ Dung Khuê trầm tĩnh nhìn Lạc công công, nói:” Nể tình người hầu hạ nhiều năm, một lòng trung thành, lần này Trẫm không truy cứu, nếu có lần sau, Trẫm tuyệt đối không tha.”

Lạc công công mồ hôi chảy ướt cả lưng, vội vàng vàng dập đầu tạ ân, giọng khàn khàn:” Lão nô tuyệt không có lần sau.”

Lạc công công lui ra, Mộ Dung Khuê cho truyền Sử má má đến gấp, lần thứ hai để Sử má má kể lại những chuyện năm đó của mẹ mình.

Sử má má không dám dối trá nửa lời, đều nói rất tỉ mỉ:” Năm đó Thái hậu nghiệm thân, đặc điểm hồ sơ ghi lại vẫn còn trong cung.”

Mộ Dung Khuê hai mắt sáng lên, cho Sử má má lui đi, gọi người đi điều tra hồ sơ lưu trữ năm đó.

Tổng quản nội vụ rất nhanh đem hồ sơ đến, để trên bàn.

Mộ Dung Khuê nhìn sổ sách lưu trữ hồ sơ năm đó, ngón tay run nhẹ. Hắn như vậy là trong tâm còn nghi ngờ nàng, có chút khinh nhờn Nữ thần. Nhưng nếu như Nữ thần chỉ là Nữ thần, mà không phải mẫu hậu của mình, tâm tư nhung nhớ của hắn, chỉ là quý mến Nữ thần, rất bình thường.

Hồ sơ bên trong có ghi lại dung mạo của Đỗ Thị, rất ngắn gọn, chỉ có một hàng chữ: Da trắng như bông, thân có hương thơm, không sẹo, không bớt.

Mộ Dung Khuê buông hồ sơ ra, lặng lẽ đi gọi một cung nữ ở Khôn Ninh cung hầu hạ Đỗ Mạn Thanh tắm rửa hằng ngày.

Cung nữ rất nhanh tới, nghe Mộ Dung Khuê hỏi, nhỏ giọng bẩm báo:” Thái hậu nương nương thân thể hoàn hảo, không sẹo, không bớt.”

Mộ Dung Khuê hơi hơi thất vọng, hỏi lại lần nữa:” Có nhìn cho kĩ không? Không còn đặc điểm nào khác à?”

Cung nữ hai bên thái dương chảy mồ hôi, hai má ửng đỏ, thanh âm lí nhí nói:” Cũng có một đặc điểm.”

Mộ Dung Khuê lông mày nhướn lên, giọng nói bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng:” Nói.”

Cung nữ nhỏ giọng bẩm một câu, nhưng vì thanh âm quá nhỏ, Mộ Dung Khuê không nghe được rõ ràng, giọng lớn hơn chút:” Nói lại lần nữa đi.”

Cung nữ toàn thân run rẩy, cố gắng nói lớn một chút:” Thái hậu nương nương có một đặc điểm bí ẩn, ở đùi dưới, có một nốt ruồi son.”

Mộ Dung Khuê ngồi trước bàn, gương mặt tuấn tú nhanh chóng phiếm hồng, cuối cùng ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên.

Đợi cung nữ lui xuống, Mộ Dung Khuê một lần nữa xem lại hồ sơ, tâm trạng phức tạp: Đến tột cùng là năm đó nghiệm thân không có ghi về nốt ruồi son hay nàng không phải là Mẫu hậu của trẫm?

Mộ Dung Khuê chịu đựng đến lúc trời chiều, thực sự không nhịn nổi, lúc này mới đi đến chỗ của Đỗ Mạn Thanh. Khi đi vào điện thì thấy Đỗ Mạn Thanh đang mặc trang phục ở nhà, bên trong là chiếc áo cánh màu trắng, bên ngoài là chiếc quần lụa dài màu đỏ. Tuy đây là trang phục thường thấy của phụ nhân khi ở nhà nhưng lúc mặc trên người của Đỗ Mạn Thanh lại có một phong thái khác hẳn, rất có phong tư yếu điệu của một thực nữ. Hình ảnh này làm hắn nhớ tới lời của cung nữ, trong nháy mắt liền đỏ mặt.

Đỗ Mạn Thanh vừa nhìn thấy Mộ Dung Khuê vào điện, gương mặt lại hồng hồng, cho là hắn đang nóng, vội vàng bảo cung nữ đem lên một chén chè hạt sen, lại bảo một người khác đen cho hắn một cây quạt, cười nói:” Qua giữa trưa rồi, trời càng lúc càng nóng. Hoàng thượng tới trễ một chút cũng không sao.”

Mộ Dung Khuê uống vài hớp chè hạt sen, cũng dần trấn định lại, cùng Đỗ Mạn Thanh bàn về chuyện nhà, hỏi về sở thích của Đỗ Mạn Thanh, hỏi Đỗ Mạn Thanh thích ăn gì.

Đỗ Mạn Thanh đáp, ngón tay theo thói quen miết miết nắp tách trà.

Tầm mắt của Mộ Dung Khuê rơi vào bàn tay thon dài của Đỗ Mạn Thanh, không biết sao lại liên tưởng đến chiếc bánh bao trắng trắng, tròn tròn, trong lòng rất muốn cầm lấy bàn tay ấy mà chà xát.

Đỗ Mạn Thanh thấy hắn nhìn vào ly trà hồi lâu, liền cười nói:” Đây là ta nhờ người làm trà sữa trân châu, có muốn thử một chút không?”

Mộ Dung Khuê vừa nghe đến hai chữ trân châu, nhớ đến cái nốt ruồi son ấy, gương mặt trong chớp mắt vô cùng hồng, hoang mang rồi loạn đáp:” Mẫu hậu cứ tự thưởng thức là được rồi.”

Đỗ Mạn Thanh thấy hắn khác thường, liền quan tâm:” Làm sao vậy?”

Mộ Dung Khuê thuận miệng trả lời:” Máy hôm nay có uống một ít thuốc bổ, khí huyết dư thừa nên dễ đỏ mặt, chút nữa thì không sao.”

“ Trời khá nóng, cũng không nên uống nhiều thuốc bổ.” Đỗ Mạn Thanh nhắc nhở một câu, lại nhắc đến hôn sự, nói:” Hoàng nhi tuổi cũng không còn nhỏ, ta thấy nên nhanh chóng thành thân. Ta coi được mấy vị tiểu thư, luận gia thế hay ngoại hình hoặc tài hoa đều rất tốt, chỉ không biết ý tứ của người thế nào?”

Mộ Dung Khuê nghiêm mặt nói:” Mẫu hậu, nhi thần đã từng nói, vì muốn giữ trọn đạo hiếu với Phụ hoàng, hiện thời gian còn chưa hết, không thể thành thân được.”

Đỗ Mạn Thanh lắc đầu thở dài, nhà có nhi tử lớn tuổi, lại không muốn thành thân, thật làm cho người ta lo lắng nha! Nàng giương mắt nhìn Mộ Dung Khuê, giọng điệu có chút u sầu, nói:” Tiên đế nếu trên trời có linh thiêng, tất nhiên hi vọng người nhanh chóng yên bề gia thất, giúp Mộ Dung Gia khai chi tán diệt, mà không hi vọng người giữ đạo hiếu như thế này. Hôm nay ta trở về, cũng mong sớm được ấm cháu nội, an dưỡng tuổi già.”

Mộ Dung Khuê không kiềm lòng được, gọi:” Mẫu hậu.”

Đỗ Mạn Thanh xoa xoa thái dương, nói:” Hoàng nhi à, người không muốn cưới Hoàng hậu, chẳng lẽ có chuyện gì khó nói.Nếu còn nói đến chuyện giữ đạo hiếu thì đừng nói nữa, ta không muốn nghe.”

Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh, thấy đôi mắt nàng long lanh nước, phản chiếu hình ảnh hắn, cảm thấy có chút cô đơn, nhất thời muốn nói lại thôi, cách một hồi lâu, chậm rãi nói:” Mẫu hậu ban đầu xuất hiện, không phải muốn nhi tử dành thời gian bồi người sao? Nếu nhi tử cưới Hoàng hậu, sẽ phải dành thời gian cho Hoàng hậu, đến lúc đó không thể báo hiếu cho Người.”

“Này, nói cái gì? Người cưới Hoàng hậu, thì nàng sẽ bồi ta mỗi ngày. Làm sao biến thành người không thể báo hiếu.” Đỗ Mạn Thanh phản bác, hai mắt trừng Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê bị Đỗ Mạn Thanh nhìn trừng trừng, có chút căng thẳng, lòng bàn tay rịn mồ hôi, không dám đối diện cùng Đỗ Mạn Thanh, làm bộ uống trà để che giấu.

Đỗ Mạn Thanh tiếp tục tận tình khuyên bảo: “Người đã hai mươi tuổi, cưới đi. Nếu không thích các tiểu thư con nhà quân thần thì có thể tuyển tú nữ. Thiên hạ này mỹ nữ rất nhiều, chắc chắn sẽ có người hợp ý người.”

Mộ Dung Khuê gác lại ly trà: “Mẫu hậu đừng ép nhi tử.” Nói xong đứng lên, u oán nhìn Đỗ Mạn Thanh, rồi cất bước rời đi.

Đỗ Mạn Thanh còn muốn cản nài, mắt thấy Mộ Dung Khuê đã rời đi, để lưng dựa vào ghế, buồn bực: “Thế đạo gì không biết, con cái đều nghịch thế này..”

Đang oán giận, có cung nữ tiến vào báo: “Trưởng công chúa tới.”

Đỗ Mạn Thanh vội nói: “Mau mời.”

11. Chương 11

Mộ Dung Bội nhanh chóng bước vào, nghe Đỗ Mạn Thanh kể lại chuyện bức hôn không thành, tâm trạng vô cùng lo lắng, đợi cung nữ lui xuống, liền hung hăng nói với Đỗ Mạn Thanh: “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng là do chưa từng hưởng qua hương vị nữ nhân, nên vẫn còn già mồm cái lão. Chúng ta trước sắp đặt đưa một nữ nhân lên giường của hắn, cho hắn nếm thử. Đợi hắn biết được, không tin hắn còn cần quấy, không muốn cưới Hoàng hậu.”

Như vậy thật sự có được không? Đỗ Mạn Thanh nghiêm túc suy nghĩ.

Mộ Dung Bội như là không đồng ý với đề nghị của mình, nói thêm: “Thái hậu nương nương muốn sớm được bông cháu, thì đây là biện pháp nhanh nhất.”

Đỗ Mạn Thanh lắc lắc đầu phản đối: “Giữa nam và nữ, chỉ có thể hai bên tình nguyện, đến lúc đó khi có hài tử, mới có thể cùng yêu thương nó, bảo vệ nó. Nếu là ngoài ý muốn mà có con, sau này nghĩ về lúc đó, có thể giận chó đánh mèo mà ganh ghét con mình, đối với đứa con mà nói rất không tốt.”

“Vậy Thái hậu nương nương có ý kiến gì?” – Mộ Dung Bội hỏi.

Đỗ Mạn Thanh trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng: “Hoàng thượng không muốn đón dâu, sợ là có nguyên nhân sâu xa, còn phải đi tìm hiểu rõ, rồi hẵng bàn lại việc này.”

Mộ Dung Bội xin cáo lui. Đỗ Hàm Lan tiến lên hầu hạ, thấy Đỗ Mạn Thanh trầm tư, liền dấm lưng bóp vai, nói nhỏ bên tai nàng: “Thái hậu nương nương, thần nghe được cung nữ bàn tán rằng, Hoàng thượng không muốn cưới Hoàng hậu, trưởng Công chúa cũng không muốn kén phò mã, hai người...”

“A!!!” Đỗ Mạn Thanh biến sắc, hỏi Hàm Lan: “Nơi nào truyền tới lời đồn?”

Hàm Lan nhỏ giọng nói: “Hôm nay thần cùng Diệu Tâm đi hái hoa. Diệu Tâm đi nơi khác hái, thần ngồi trong bụi hoa, nghe được hai tiểu cung nữ nói. Lúc đứng lên thì không thấy hai người đó đâu. Nếu muốn điều tra, cũng không biết được ai nói.”

Đỗ Mạn Thanh khoát tay: “không cần điều tra, chuyện này cứ coi như không biết là tốt rồi, càng tô càng đen thôi.”

Tuy nàng nói như vậy, nhưng trong tâm lý cũng có chút sợ hãi. Nghe lời đồn này, giống như là Trưởng Công chúa cùng Mộ Dung Khuê hai tỷ đệ bọn họ có quan hệ ấy ấy. Mặc kệ lời đồn này có đúng hay không nhưng không có lửa làm sao có khói, trưởng

Công chúa nên kén Phò mã, còn Hoàng thượng cũng nên cưới Hoàng hậu, nếu không thì thật là kì cục.

Mấy ngày sau, Văn Hoa Công chúa Mộ Dung Khôi đến bái kiến Đỗ Mạn Thanh, cũng tặng cho nàng hai vị cung nữ xinh đẹp như hoa, cười nói:” Hai đứa cung nữ này, là ta nuôi các nàng từ nhỏ, được dạy dỗ vô cùng kĩ lưỡng, nên đem đến tặng cho Thái hậu sử dụng.” Nói xong gọi hai người đến bái kiến nàng.

Đỗ Mạn Thanh nhìn lên, hai tiểu cung nữ quả nhiên ai cũng kiều diễm, tràn đầy xuân sắc, trong lòng cũng rõ ràng. Đây là do Mộ Dung Khôi nghe được biểu huynh muội không thể thành thân nên dùng một số tiền lớn bồi dưỡng mỹ nữ tiến cung đây mà.

Nếu Mộ Dung Khuê thu nạp hai vị mỹ nữ này, Mộ Dung Khôi cũng có công một phần.

Hai tiểu cung nữ, một người tên là Mộc Hương, một người tên là Bách Chi, đều cùng 16 tuổi.

Mộc Hương da trắng như trứng gà bóc, nhan sắc như nước mùa thu, am hiểu lễ nghĩa, cử chỉ cẩn thận, vô cùng động lòng người.

Bách Chi mi thanh mục tú, tư thái yểu điệu, một cái nhún mào, một nụ cười cũng khiến tâm động, cũng là hiếm có.

Đỗ Mạn Thanh phân phó cung nữ sắp xếp chỗ ở và công việc cho hai nàng, hướng Mộ Dung Khôi cười tủm tỉm:” Ta đây làm Thái hậu, cũng vô cùng sầu não. Hoàng thượng thì không chịu rước dâu, Trưởng công chúa thì không chịu tuyển phò mã, thật làm cho người khác lo lắng.”

Mộ Dung Khôi thấy cơ hội thân cận với Thái hậu, liền cười:” Thái hậu nương nương không biết thôi. Trưởng công chúa luôn tâm tâm niệm niệm Nghiêm Thừa Ân nên đến bây giờ vẫn chậm trễ.”

“Thì ra là như vậy!” Đỗ Mạn Thanh hiểu ra, nói:” Đúng là Nghiêm Thừa Ân tài hoa xuất chúng, cùng Trưởng Công chúa rất xứng đôi, bây giờ một người chưa gả, một người chưa lập gia thất, chỉ cần có ý với nhau, ta nhất định sẽ thành toàn.”

Mộ Dung Khôi thở dài:” Nghiêm Thừa Ân lớn lên cùng Hoàng thượng, cùng người chung đụng đã lâu, hai người như nhau, thấy nữ tử đều muốn tránh xa, cũng không biết được tâm tư ý.”

Đỗ Mạn Thanh nghe vậy, trong não bỗng có một tiếng”ding” vang lên, chẳng lẽ...? Sẽ không đi, Hoàng đế của chúng ta không thể thích nam nhân được.

Ngày hôm sau, Đỗ Mạn Thanh mặc trang phục đơn giản, nhưng lại diện cho Mộc Hương cùng Bách Chi vô cùng rực rỡ, xinh đẹp động lòng người cùng đi đến Ngự hoa viên thưởng sen, còn nổi hứng đến đình nghỉ mát ngồi ăn bánh uống trà, còn hai nàng thì đứng kế bên người mình.

Mộ Dung Khuê thượng triều xong, nghe nói Đỗ Mạn Thanh đi ngắm hoa, tất nhiên là chạy đến gặp mặt.

Đỗ Mạn Thanh nghe được Diêu Tâm bẩm báo Hoàng đế đang tới, trong lòng hơi hờ, đợi Mộ Dung Khuê vào đình nghỉ mát liền để Mộc Hương đứng bên hầu hạ, còn Bách Chi thì dâng trà, đưa bánh.

Trong mắt Mộ Dung Khuê cũng chỉ có Đỗ Mạn Thanh, hoàn toàn không để ý đến hai người đó.

Đỗ Mạn Thanh thấy thế, có chút kinh ngạc, nam nhân từ trước đến giờ đều háo sắc, thấy được người đẹp, dù có tâm hay không thì cũng liếc mắt một cái, còn Mộ Dung Khuê...? Nguy rồi, chắc hẳn không thích nữ nhân mà thích nam nhân rồi.

Mộ Dung Khuê thấy đình nghỉ mát cách không xa ao sen, sen cũng vừa nở, mùi hương thoang thoảng, liền bước đến thưởng thức, lại quay đầu hướng Đỗ Mạn Thanh cười nói:” Mẫu hậu lần trước không phải khen ngợi nhi thần vẽ tranh hoa sen rất đẹp sao? Lại đây nhìn xem, có phải nhi thần vẽ rất giống không?”

Đỗ Mạn Thanh giương mắt nhìn, cũng có chút hứng thú, liền bảo Diêu Tâm đi cùng mình đến ao sen.

12. Chương 12

Lạc công công xin cáo lui, Đỗ Mạn Thanh hưng phấn nói chuyện với Đỗ Hàm Lan, nhân tiện nói luôn: “Ngày cũng không còn sớm, người lui về nghỉ ngơi đi!”

Đỗ Hàm Lan cười nói: “Tiểu nữ hầu hạ thái hậu nương nương nghỉ ngơi rồi mới lui về!”

Đỗ Mạn Thanh lắc đầu nói: “Người cũng đừng ôm hết mọi việc, rồi lại để cho mấy người kia nhàn rỗi.”

Đã nhiều ngày Đỗ Hàm Lan ở cạnh Đỗ Mạn Thanh, cũng dần thoải mái hơn, nghe vậy cười nói: “Đã như vậy, cháu gái đành để cơ hội hầu hạ thái hậu nương nương cho người khác thôi.” Nói xong rồi xin cáo lui.

Đỗ Mạn Thanh gật đầu, gọi Mộc Hương và Bách Chi tiến vào hầu hạ, lại nhìn kỹ hai người, lẩm bẩm: “Nữ nhân đẹp mắt như vậy, ngay cả ta nhìn cũng thấy động lòng, nhi tử hoàng đế lại không thèm nhìn một cái là sao?”

Mộc Hương và Bách Chi trải giường chiếu hầu hạ Đỗ Mạn Thanh xong, nằm ở ngoài điện gác đêm, thấy Đỗ Mạn Thanh đã ngủ say, hai người lần lượt ngồi xuống, lặng lẽ nói thầm: “Thái hậu nương nương lúc ngủ cũng đẹp như vậy, không hổ danh là nữ thần.”

Mộc Hương nói một câu, sợ quấy rầy Đỗ Mạn Thanh mới không nói tiếp, chỉ nhìn nhìn Bách Chi.

Bách Chi cũng biết suy nghĩ trong lòng của Mộc Hương, chỉ là không dám nói ra miệng mà thôi. Vốn là, có thái hậu nương nương xinh đẹp như vậy ở đây, những nữ nhân khác trong cung, người nào lại không bị xem thành dong chi tục phấn? Ngay cả hoàng thượng, nhìn thấy thái hậu nương nương trong mắt cũng chỉ có người, không còn nhìn thấy ai khác. Chỉ sợ hoàng thượng còn không nhớ rõ dáng vẻ các nàng.

Mộ Dung Khuê nơi này, một đêm không ngủ ngon, tới ngày hôm sau, khi lâm triều xong, vốn muốn đi hướng Khôn Ninh cung đến gặp Đỗ Mạn Thanh, rồi lại chần chờ, phân phó Lạc công công: “Người chuẩn bị xiêm y, tắm thay rồi mới đi gặp mẫu hậu.”

Lạc công công vội vàng vâng dạ, hẩn mơ hồ hiểu được một chút tâm tư của Mộ Dung Khuê, biết Đỗ Mạn Thanh sợ trời nóng, trên người có mùi mồ hôi, đi vào Khôn Ninh cung sẽ ảnh hưởng Đỗ Mạn Thanh, nói vậy thì đây mới chính là nguyên nhân phải đổi xiêm y.

Mộ Dung Khuê tắm rửa sạch sẽ, đổi một thân xiêm y, trong người cảm thấy thoải mái mới đi đến Khôn Ninh cung.

Đỗ Mạn Thanh biết Mộ Dung Khuê tới, vội vàng cho mấy cung nữ khác lui ra, chỉ để lại Mộc Hương và Bách Chi hầu hạ bên cạnh.

Mộ Dung Khuê vào trong điện, hành lễ rồi mới ngồi vào ghế bên cạnh Đỗ Mạn Thanh, lại hỏi thăm Đỗ Mạn Thanh ngủ có ngon hay không, ăn có ngon miệng không...

Đỗ Mạn Thanh cảm thấy hẩn hieu thảo, cười nói: “Đều tốt, đều tốt, nếu có thể cho ta sớm ôm cháu thì càng tốt hơn!”

Mộ Dung Khuê nghe thấy, làm bộ uống trà không tiếp lời, nhìn thấy Mộc Hương và Bách Chi đứng bên cạnh cảm thấy khó chịu, phát tay nói: “Trẩm và mẫu hậu nói chuyện, các người lui ra đi!”

Mộc Hương và Bách Chi nhìn Đỗ Mạn Thanh, thấy Đỗ Mạn Thanh gật đầu, mới vội vàng phúc lễ rồi lui ra.

Trong điện yên ắng, Mộ Dung Khuê cất lại chén trà, hỏi Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu lâu nay dùng hương liệu gì vậy? Nhi tử cảm thấy rất thơm, muốn xin một ít dùng thử.”

Đỗ Mạn Thanh hí mắt cười nói: “Mộc Hương và Bách Chi đều biết làm hương liệu, tiết trời quá nóng, hai người xức hương liệu, lúc đi lại sẽ có một mùi thơm tỏa ra. Nếu người thích, có thể đưa các nàng đi, để các nàng điều hương cho người.”

Mộ Dung Khuê nhíu mi một lúc, lập tức lại giãn ra, làm bộ như không nghe thấy, khê cười nói: “Mẫu hậu nói đùa, các nàng đang hầu hạ mẫu hậu, sao nhi tử dám cướp người? Lại nói mùi hương trên người các nàng quá nồng, nhi tử cũng không thích. Nếu thích, điều hương sư trong cung cũng biết làm, cần gì các nàng đến làm? Nhi tử chỉ thích hương liệu mẫu hậu đang dùng.”

Đỗ Mạn Thanh ngạc nhiên nói: “Ta cũng không thích dùng hương hiệu, quần áo cũng không có xông hương, làm sao mà có được mùi thơm?”

Mộ Dung Khuê cũng kinh ngạc, thốt lên: “Nhi tử nghĩ thấy tay áo mẫu hậu có mùi thơm mới cho là mẫu hậu dùng hương liệu.”

Đỗ Mạn Thanh nghe vậy, giơ tay áo nghĩ một cái mới nói: “Có thể là do Mộc Hương và Bách Chi ở bên cạnh hầu hạ, tay áo ta mới dính mùi thơm trên người các nàng!”

Mộ Dung Khuê nghe xong, để sát mũi vào nghĩ tay áo Đỗ Mạn Thanh, rõ ràng là nghĩ thấy một mùi thơm nhẹ nhàng, không dám đối mặt với Đỗ Mạn Thanh, chỉ nói: “Tay áo mẫu hậu có mùi thơm khác biệt với mùi trên người hai cung nữ kia.”

Đỗ Mạn Thanh tự nghĩ mình một cái, cũng không nghĩ ra được mùi gì, cười nói: “Làm gì có mùi thơm nào, ta nghĩ mãi mà không thấy?”

Mộ Dung Khuê đang định nói tiếp, ánh mắt lại rơi vào bàn tay trắng như tuyết của Đỗ Mạn Thanh, mặc dù không dám nắm lấy nhưng trong lòng cũng tưởng tượng ra được cảm giác tốt đẹp đó, rồi lại sợ chính mình làm càn mới vội vàng dừng lại, chuyển trọng tâm câu chuyện.

Đỗ Mạn Thanh lại không buông tha cho hắn, vẫn bám riết không ngừng: “Mộc Hương và Bách Chi vừa đẹp lại vừa dịu dàng, cho hai nàng qua hầu hạ người đi!”

Mộ Dung Khuê bật dậy, chính thức từ chối: “Mẫu hậu, hiện tại nhi tử đang giữ đạo hiếu, không thích hợp giữ mấy cung nữ xinh đẹp bên người, vẫn cứ để Lạc công công hầu hạ thôi.” Nói xong thì cáo lui.

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê từ chối Mộc Hương và Bách Chi, nghi ngờ trong lòng càng thêm mãnh liệt, tiếp theo lại mời Lạc công công qua hỏi chuyện.

Lạc công công biết được Đỗ Mạn Thanh cho gọi, vội vàng đi qua, bước vào Khôn Ninh cung quỳ xuống cung kính nói: “Thái hậu nương nương cho gọi nô tài đến có gì phân phó ạ?”

Đỗ Mạn Thanh cau mày nói: “Lạc công công, hoàng thượng không có hứng thú với nữ nhân, người nói xem là có chuyện gì xảy ra? Người hầu hạ hắn nhiều năm, nếu đến nguyên nhân cũng không biết thì ở cạnh hắn hầu hạ làm gì nữa.”

Lạc công công nghe thấy giọng nói Đỗ Mạn Thanh có chút tức giận, sợ đến mức chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất nói: “Không dám lừa gạt thái hậu nương nương, hoàng thượng chính là nam nhân đường đường chính chính, không thích có cung nữ bên cạnh, chắc là do ảnh hưởng của chuyện ngày trước.”

“Nói!” Đỗ Mạn Thanh nghe được còn có chuyện này, biết nếu mình không nghiêm túc hỏi Lạc công công lại sẽ nói hươu nói vượn, không chịu kể ra sự thật.

Lạc công công bị Đỗ Mạn Thanh dọa sợ mới nói ra sự thật.

Năm Mộ Dung Khuê 12 tuổi, Hoàng hậu Khương thị phải đến am ni cô cầu phúc mấy ngày, lại lo hắn ở trong cung một mình liền mang theo hắn đi cùng.

Am ni cô vắng vẻ, một đêm ánh trăng mờ mờ, Mộ Dung Khuê để Lạc công công yểm trợ, hai người lặng lẽ chuồn ra ngoài đi dạo xung quanh. Lúc đi đến một sương phòng trong hậu viện, bốn bề yên tĩnh lại nghe trong sương phòng hình như có tiếng động, tính tò mò nổi lên mới rón rén đi đến cửa sổ nhìn trộm.

Đỗ Mạn Thanh nghe đến đó, không khỏi hồi hộp hỏi: “Vậy các người thấy cái gì?”

Mặt già của Lạc công công đỏ bừng, lại không dám không trả lời, nhỏ giọng nói: “Trong sương phòng, có một cung nữ và một ni cô đang dây dưa. Cung nữ đã qua 30, xưa nay chỉ phụ trách dọn dẹp nhà xí, nhìn rất thô kệch. Ni cô mày rậm mắt to, học dáng vẻ nam nhân, tay cầm một cây gậy đó, làm chuyện nam nữ. Hai người ở trong sương phòng chỉ thấp giọng nói, phát ra tiếng động làm người khác buồn nôn.”

Đỗ Mạn Thanh nghe đến đó, hai má cũng đỏ bừng, ủa, một vị cung nữ cao lớn và một vị ni cô đầu trọc, đúng là không phải cảnh đẹp.

Lạc công công nói tiếp: “Lão nô nhìn cảm thấy không tốt. đang muốn khuyên hoàng thượng rời đi, không nghĩ hoàng thượng lại la to một tiếng, quấy rầy người trong sương phòng, cũng làm cho tiên hoàng biết được.”

Đỗ Mạn Thanh đỏ mặt nói: “Sau đó, cung nữ và ni cô đương nhiên không thể sống sót.”

Lạc công công gật đầu nói: “Đêm khuya, cung nữ và ni cô đều bị xử lý, am chủ cũng phải chịu trách nhiệm, bị phạt trưng và đuổi ra khỏi am, đổi người khác làm am chủ.”

Đỗ Mạn Thanh nghe xong chân tướng, đại khái cũng đoán được nguyên nhân, thở dài nói: “Sau này hoàng thượng có chứng ngại tâm lý, từ nay về sau không thể thấy cung nữ và ni cô? Thậm chí chán ghét nữ nhân?”

Lạc công công đứng im tại chỗ, nói ra một nguyên nhân khác.

Hóa ra lúc đó Mộ Dung Khuê thấy rõ tình hình trong phòng, mặc dù ngạc nhiên, nhưng cũng không đến mức bị dọa sợ, là do lúc đứng dưới cửa sổ có một con bò cạp bò vào trong đùi cắn hấn một phát. Lúc đó hấn bị cắn mới la to lên, thò tay vào trong áo bắt con bò cạp kia ra rồi mới bị dọa sợ mà ngất đi.

Đỗ Mạn Thanh trợn mắt há hốc mồm, thật sự là cầu huyết a!

Lạc công công nói đến đây, ngừng đầu bổ sung thêm: “Chuyện đêm đó, tiên hoàng và hoàng thượng đều cấm mọi người nhắc đến, không được bàn luận, số người biết chuyện rất ít. Chỉ là từ đó về sau, hoàng thượng không thích nữ nhân, tiên đế và tiên hoàng mấy lần muốn nạp thái tử phi cho hoàng thượng, hoàng thượng đều tìm cách từ chối. Hôm nay đã 20 tuổi, chắc là chưa bỏ được tâm ma, mới không chịu lập hậu.”

Đỗ Mạn Thanh bóp trán, lúc sau mới nói: “Người lui về đi, hầu hạ hoàng thượng cho tốt! Việc lập hậu, để sau hãy nói.”

Lạc công công vâng dạ đi xuống, lúc trở về hầu hạ Mộ Dung Khuê cũng không đề cập đến chuyện hôm nay.

Buổi chiều, Mộ Dung Khuê đến thư phòng đọc sách, nhưng lại tìm thấy trong giá có quyển sách lớn cỡ bàn tay, mở ra một trang có ghi “Xưa kia có nữ thần, cơ thể có mùi thơm, nam tử ngửi thấy thì tay chân mềm nhũn, đêm trần trọc khó ngủ...”

Mộ Dung Khuê đọc từng chữ, đọc xong, khuôn mặt tuần tú dần đỏ bừng, ngay cả miệng cũng nóng lên, lòng bàn tay toát mồ hôi, vội khép sách lại, cất vào trong ngăn kéo hít sâu một hơi, đứng cạnh cửa sổ nhìn về phía xa, cố nhớ lại lời nói và hành động hôm nay, lo sợ lúc hỏi xin hương có đụng chạm gì đến Đỗ Mạn Thanh.

Lạc công công ở bên cạnh hầu hạ, thấy Mộ Dung Khuê bối rối, yên lặng cho thêm chút đàn hương rồi đứng sang một góc.

Mộ Dung Khuê đứng một lúc, quay đầu lại hỏi Lạc công công: “Giờ ngộ mẫu hậu gọi người qua là có chuyện gì?”

Lạc công công khom người nói: “Thái hậu nương nương cho truyền lão nô qua, cũng chỉ hỏi sinh hoạt hàng ngày của hoàng thượng, dặn lão nô hầu hạ thật tốt, không được lơ là.”

Mộ Dung Khuê tươi cười, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu có tâm.”

Lạc công công thấy Mộ Dung Khuê vui vẻ không giống như ngày thường, cố lấy dũng khí nói thêm: “Thái hậu nương nương còn lo lắng, nói là trong cung vắng vẻ, nếu có thêm mấy đứa bé đi lại mới là náo nhiệt.”

Đột nhiên Mộ Dung Khuê đổi sắc mặt, liếc nhìn Lạc công công.

Lạc công công sợ đến mức im lặng không dám nói thêm.

Mộ Dung Khuê hừ lạnh một tiếng, ngồi vào bàn đọc tấu chương, một lát sau lại cất tấu chương đi, gọi Lạc công công dọn giấy bút tính vẽ một bức tranh.

Lạc công công bước lên phía trước hầu hạ.

Mộ Dung Khuê cầm bút, vốn muốn vẽ một bức tranh hoa sen, không hiểu sao lại nhớ tới hình ảnh lúc Đỗ Mạn Thanh khoát tay áo, vẽ một hồi lại vẽ ra mỹ nhân cầm tay áo.

Lạc công công lên nhìn, khi Mộ Dung Khuê vẽ khỏe môi luôn tươi cười, mặt mày dịu dàng, rất khác biệt với dáng vẻ bình thường, tựa như... Hắn lại lặng lẽ nhìn bức họa mỹ nhân, vừa nhìn thấy trong lòng lại lo sợ, trời ạ, người trong bức họa kia, không phải là thái hậu nương nương sao? Hoàng thượng vẽ hình nữ thần cũng không sao, nhưng một bên vừa vẽ, một bên lại mang dáng vẻ thâm tình thế kia, rõ là đang khinh nhờn nữ thần mà!

13. Chương 13

Thấy trời đã muộn, Lạc công công đành phải mở miệng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, nên nghỉ ngơi thôi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa!”

Bức họa của Mộ Dung Khuê mới vẽ được một nửa, bị Lạc công công quấy rối nên tức giận khiển trách: “To gan, trẫm muốn đi nghỉ lúc nào thì sẽ đi lúc đó, chưa đến lượt ngươi lăm miệng?”

Lạc công công cũng không sợ hãi, mở miệng nói: “Thái hậu nương nương đã dặn dò nô tài phải hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, nương nương nói Hoàng thượng phải dậy sớm thì buổi tối phải đi nghỉ sớm mới không tổn hại thân thể. Nô tài không dám quên lời Thái hậu nương nương dặn.”

Mộ Dung Khuê nghe thấy Đỗ Mạn Thanh quan tâm mình, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, nhưng cũng luyến tiếc bức tranh chưa vẽ xong, nói với Lạc công công: “Ngày mai mẫu hậu có hỏi, cứ nói Trẫm phê tấu chương mới thức khuya, không được nói trẫm vẽ tranh.”

Lạc công công nhìn dáng vẻ của Mộ Dung Khuê, tựa hồ là phải vẽ xong mới đi nghỉ, rất là bất đắc dĩ mới không dám khuyên nữa.

Ban đêm trời nóng, Đỗ Mạn Thanh cũng không ngủ được, nửa đêm tỉnh lại, mơ mơ màng màng không biết mình đang ở đâu, mãi một lúc sau mới nhớ lại chính mình đã xuyên qua, vừa suy nghĩ vừa khởi động lại điện thoại, bấm một số gọi thử.

Ban đêm yên tĩnh, điện thoại di động vừa kết nối, rồi cũng im lặng không tiếng động.

Đỗ Mạn Thanh bỗng nhiên chảy nước mắt, tắt điện thoại rồi mới phát hiện gọi mấy lần đều là vào số điện thoại của bạn trai cũ Thạch Mỗ. Đến lúc này nàng mới hiểu, hóa ra mình vẫn không quên được Thạch Mỗ.

Mộc Hương và Bách Chi nghe thấy tiếng động, vội vàng cầm đèn đi vào hầu hạ, nhẹ giọng hỏi: “Nương nương ngủ không ngon sao?”

Đỗ Mạn Thanh không muốn người khác thấy mình đang chật vật, dùng tay áo lau nước mắt, ngẩng đầu cười nói: “Ta gặp ác mộng mới không ngủ được, không có chuyện gì, các người cứ lui ra ngoài đi!”

Mộc Hương và Bách Chi nghe vậy mới lui ra ngoài.

Chuyện Đỗ Mạn Thanh ngủ không ngon, rất nhanh đã truyền tới bên tai Mộ Dung Khuê, hắn hạ triều xong cũng không thay y phục đã vội vã chạy đến Khôn Ninh cung. Mới đến cửa điện thấy Chương ngự y cũng tới, lo lắng hỏi: “Mẫu hậu bị bệnh hay sao mà lại truyền người tới?”

Chương ngự y vội vàng hành lễ, trả lời: “Là cung nữ bên Khôn ninh cung qua thỉnh thần tới, cũng không nói là ai bị bệnh.”

Mộ Dung Khuê vội vàng nói: “Vậy người mau vào đi!” Nói xong cũng đi vào trong.

Đỗ Mạn Thanh nghe thấy Mộ Dung Khuê và Chương ngự y tới, nhanh chóng cho cung nữ mời vào.

Mộ Dung Khuê vừa vào trong, thấy Đỗ Mạn Thanh vẫn khỏe mạnh ngồi trên ghế mới hết lo lắng, bước lên thỉnh an lại hỏi: “Mẫu hậu có chỗ nào không khỏe sao?”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê lo lắng, vội vàng trấn an: “Ta không sao, là Hàm Lan không khỏe mới truyền ngự y.”

Mộ Dung Khuê nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm, lại phân phó Chương ngự y: “Nếu Đỗ tiểu thư không khỏe người cứ đi qua chẩn bệnh đi.”

Chương ngự y nghe lệnh, đi theo cung nữ qua sườn điện nhìn Đỗ Hàm Lan.

Đỗ Mạn Thanh thấy hai mắt Mộ Dung Khuê có chút đen mới hỏi: “Dạo này trời nóng không ngủ được sao? Xem người kia, hai mắt đều đen. Người là Hoàng đế, bản thân ảnh hưởng đến thiên hạ, phải tự chăm sóc bản thân mới được.”

Mộ Dung Khuê nghe thấy Đỗ Mạn Thanh quan tâm mình, cảm thấy trong lòng ấm áp, cười nói: “Tạ mẫu hậu quan tâm!”

Đỗ Mạn Thanh lắc đầu, gọi Lạc công công vào nhắc nhở: “Hoàng thượng tuổi trẻ không hiểu chuyện, không biết tự chăm sóc bản thân, các người ngày ngày ở bên cạnh cũng phải biết khuyên nhủ mới được!”

Lạc công công liền thanh thản tội.

Mộ Dung Khuê cuối cùng cũng mở miệng nói: “Mẫu hậu bớt giận, nhi tử sau này sẽ chú ý hơn.”

Lúc này sắc mặt Đỗ Mạn Thanh mới dịu đi: “Buổi tối không ngủ đủ thì đến trưa phải nghỉ bù, không cần ngày ngày qua chỗ ta. Ta cũng không để ý, cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là ăn rồi ngủ mà thôi, không cần người quá quan tâm như vậy.”

Mộ Dung Khuê vừa nghe, trong lòng lo sợ, đứng lên nói: “Không lẽ mẫu hậu giận nhi tử, không cho nhi tử đến sao?”

Đỗ Mạn Thanh còn chưa trả lời, đã nghe Diệu Tâm báo có Mộ Dung Bội đến, không thể làm gì khác hơn là trấn an Mộ Dung Khuê: “Ta chỉ là lo cho người, người không cần suy nghĩ nhiều.” Xong mới để Diệu Tâm cho mời Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Khuê nghe Đỗ Mạn Thanh nói, cảm thấy vừa vui vừa sợ, vui là mẫu hậu không giận, nghe như là đang quan tâm mình. Sợ là một ngày mẫu hậu biết được suy nghĩ của chính mình, chỉ sợ là sẽ giận thật.

Mộ Dung Bội nghe Đỗ Mạn Thanh cho mời ngự y tới, cho là Đỗ Mạn Thanh bị bệnh nên mới vội vàng đến thăm hỏi, vào trong cung mới biết không phải Đỗ Mạn Thanh mà là Đỗ Hàm Lan bị bệnh mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Đỗ Mạn Thanh lo lắng Đỗ Hàm Lan, nói với Diệu Tâm: “Người đi qua nhìn một chút, xem tình hình Hàm Lan ra sao?”

Diệu Tâm vâng lệnh đi ra ngoài.

Một lúc sau, Diệu Tâm dẫn theo Chương ngự y, để Chương ngự y bẩm báo tình hình của Đỗ Hàm Lan.

Chương ngự y hành lễ, cười nói: “Thái hậu nương nương không cần lo lắng, Đỗ tiểu thư chỉ là có chút bệnh nhẹ, uống vài thang thuốc là khỏe lại ngay.”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Nghe cung nữ bẩm báo, nói nàng ăn không ngon, trong người mệt mỏi, đây không phải bệnh thì là gì?”

Chương ngự y đáp: “Đỗ tiểu thư là ăn quá ít mới dẫn đến khí huyết suy yếu, chỉ cần mỗi ngày cùng bữa, ba đến năm ngày là sẽ như bình thường.”

“A”! Đỗ Mạn Thanh ngạc nhiên, lập tức hiểu rõ, Đỗ Hàm Lan là muốn giảm béo, kết quả lại thành ra bị bệnh.

Mộ Dung Bội vừa nghe cũng hiểu ra, thấy Đỗ Mạn Thanh đang rồi ren liền đứng dậy xin cáo lui.

Mộ Dung Khuê cũng xin cáo lui, cùng Mộ Dung Bội một đường ra khỏi Khôn Ninh cung.

Mộ Dung Bội Thấy Mộ Dung Khuê có chút không yên, bước lại bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng gần đây ngủ không ngon sao?”

Mộ Dung Khuê đáp: “Gần đây quốc sự bận rộn, có chút thiếu ngủ.”

Nếu là bận quốc sự, Mộ Dung Bội cũng không tiện nhiều lời, chỉ nói: “Hoàng thượng cũng phải bảo trọng long thể!”

Hai người vừa nói chuyện, thấy đã đến Đường Tâm điện Mộ Dung Khuê mới một mình đi vào.

Mộ Dung Bội dẫn cung nữ quay về Noãn Nguyệt các. Thái Châu hầu hạ Mộ Dung Bội rửa mặt rửa tay xong mới bẩm: “Diệu Tâm cô cô nói, Hoàng Thượng dạo này hay tới Khôn Ninh cung gặp Thái hậu nương nương, lúc nói chuyện với Thái hậu nương nương không thích cung nữ ở bên cạnh hầu hạ, mỗi lần đều cho mọi người ra ngoài?”

Sắc mặt Mộ Dung Bội hơi đổi, nói thật nhỏ: “Vậy Thái hậu nương nương có thái độ gì?”

Thái Châu nói: “Thái hậu nương nương là nữ thần, đương nhiên phải có phong thái của nữ thần, nô tì nghe nói cũng không hề động phạm tâm, chỉ coi Hoàng thượng như là con trai. Lại muốn đem Bách Chi và Mộc Hương ban cho Hoàng thượng, thế nhưng Hoàng thượng không nhận.”

Mộ Dung Bội nghe xong, gật đầu, mới nói với Thái Châu: “Đợi Hoàng thượng lập hậu, tất cả sẽ lại bình thường.”

Đỗ Mạn Thanh thấy tỷ đệ Mộ Dung đều đi về mới vội vàng qua nhìn Đỗ Hàm Lan.

Đỗ Hàm Lan đang xấu hổ, nghe được Đỗ Mạn Thanh tới, nằm trên giường giấy dựa muốn đứng lên hành lễ.

Đỗ Mạn Thanh tiến lên đè lại nàng nói: “Đã không khỏe cũng không cần hành lễ, cứ nằm nghỉ ngơi đi.”

Đỗ Hàm Lan nhỏ giọng nói: “Cho nương nương thêm phiền toái. Vốn là tiến cung hầu hạ nương nương, không ngờ...”

Đỗ Mạn Thanh cho cung nữ lui ra, vừa xoa bóp bả vai Đỗ Hàm Lan vừa cười nói: “Người muốn giảm béo, cũng phải dùng cách nào khỏe mạnh chút, chuyện nhịn ăn là không thể được.”

Đỗ Hàm Lan đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Trong cung ai cũng là mỹ nữ, dáng người yếu diệu, thần, thần...”

Đỗ Mạn Thanh nhớ tới lúc học đại học, trong ký túc xá có một bạn gái rất mập, cô ấy cũng phải dùng rất nhiều cách để giảm cân mới thành công, nhớ lại một chút rồi nói: “Người cứ khỏe lại đã, đợi thân thể khỏe mạnh, ta dạy cho người phương pháp giảm béo, chỉ cần mỗi ngày nhảy hai canh giờ, khoảng ba tháng là sẽ thành công.”

Đỗ Hàm Lan mừng rỡ, không để ý còn đang bệnh, ngồi dậy muốn đứng lên đập đầu.

Đỗ Mạn Thanh lại đè nàng xuống, cười nói: “Từ lúc ta đến đây, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ, thân thể cũng mập lên không ít, vừa hay ta với người cùng nhau vận động. Sáng sớm chúng ta chạy bộ hai canh giờ, chiều lại nhảy hai canh giờ, sau ba tháng người sẽ thấy kết quả.”

“Thái hậu nương nương mảnh mai như vậy, sao lại mập?” Đỗ Hàm Lan nhìn Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn ta cũng sẽ giống người, trở thành một cô nương béo.”

Đỗ Hàm Lan bật cười, nói: “Thái hậu nương nương lại trêu đùa thần nữ.”

Đỗ Mạn Thanh thấy Đỗ Hàm Lan không buồn rầu mới thở phào.

Có Đỗ Mạn Thanh coi chừng, mỗi ngày Chương ngự y lại đến bắt mạch, mới ba ngày Đỗ Hàm Lan đã khôi phục như thường.

Đỗ Mạn Thanh thấy nàng không còn nhịn ăn, liền bắt đầu dạy nàng một bộ múa rất nổi tiếng, cho thêm cung nữ ở bên cạnh hô khẩu lệnh.

Vừa mới bắt đầu Đỗ Hàm Lan còn có chút ngượng ngùng, sau khi thấy Đỗ Mạn Thanh múa rất tự nhiên, lúc này mới khẽ cắn môi bắt chước múa theo.

Buổi chiều Mộ Dung Khuê vừa đến Khôn Ninh cung, đã có cung nữ tiến lên hành lễ, bẩm: “Thái hậu nương nương đang ở trong điện dạy Đỗ tiểu thư tập múa.

Mộ Dung Khuê vừa nghe vừa bước vào điện.

Hắn mới đến cửa điện, thấy cung nữ thái giám tiến lên hành lễ, khoát tay nói: “Không cần thông báo, trầm nhìn một chút rồi đi.” Nói xong bước lên, cũng không vào trong, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn vào, vừa nhìn liền ngây người.

Để tiện hoạt động, Đỗ Mạn Thanh cố ý chế một bộ y phục cưỡi ngựa, phần thân trên là bó sát người, phần dưới là quần ngắn, Nàng tự thấy như vậy đã là bảo thủ, không nghĩ rơi vào mắt của đám cung nữ và Đỗ Hàm Lan, trang phục này quả thật rất yêu nghiệt. Chỉ là các nàng khuyên Đỗ Mạn Thanh không nên mặc cũng không được.

Đỗ Mạn Thanh nghe cung nữ hô khẩu hiệu, uốn ngực, đập chân, nhảy rất là vui vẻ.

Mộ Dung Khuê ngơ ngác nhìn, trong tầm mắt chỉ có hình ảnh Đỗ Mạn Thanh đang múa, trong đầu kêu gào cần phải tránh đi, nhưng lại không thể dời mắt, gương mặt tuấn tú sớm đỏ bừng. Động tác này không hề đẹp, nhưng là do mẫu hậu múa cũng làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Nếu trầm không có định lực tốt, đã, đã...

Một lúc lâu, Mộ Dung Khuê mới ép mình tránh đi, bước xuống bậc thang, rời khỏi Khôn Ninh cung.

Trở về ngự thư phòng, Mộ Dung Khuê cho gọi ám vệ, ra lệnh: “Điều tra người có liên quan đến Hiền Đức thái hậu, nếu có sách hay bức họa thất lạc của Hiền Đức thái hậu, nhanh trình lên!”

Ám vệ vâng lệnh đi làm việc.

Mộ Dung Khuê ngồi vào bàn, mở ngăn tủ lấy ra bức mỹ nhân đồ, nhìn người trong bức họa, lại duỗi tay vuốt ve tay áo người trong bức họa, lẩm bẩm nói: “Trầm tự tay đón được nữ thần, chẳng lẽ không phải là người ông trời ban cho trầm?.

14. Chương 14

Lúc Đỗ Hàm Lan không khỏe, Đỗ Bá Ngọc và Nhâm thị có tiến cung thăm hỏi thì biết nàng ta không phải bị bệnh, mà do không ăn uống đầy đủ nên dẫn đến suy nhược cơ thể mới quở trách một hồi, rồi có ý muốn đưa nàng ra cung để tĩnh dưỡng, may có Đỗ Mạn Thanh lên tiếng muốn giữ Đỗ Hàm Lan trong cung nên Đỗ phu nhân mới chấp nhận ra về.

Qua vài ngày, Nhâm thị lại tiến cung thăm hỏi, thấy Đỗ Hàm Lan đã khỏe lại tâm trạng rất tốt, mới dần yên lòng.

Đỗ Hàm Lan an ủi Nhâm thị: “Mẫu thân, con không sao, người không cần lo lắng.”

Nhâm thị thấy sắc mặt Đỗ Hàm Lan hồng hào, khác hẳn với mấy ngày trước mới gật đầu nói: “Chương thái y quả nhiên y thuật cao minh, nhờ có hần người mới nhanh khỏe hơn.”

Đỗ Hàm Lan kéo tay áo Nhâm thị, nhỏ giọng cười nói: “Sau khi Chương ngự y bắt mạch, tuy cũng có bốc thuốc nhưng lại nói uống nhiều cũng không tốt, con uống xong một phần thì Thái hậu nói thuốc cũng có 3 phần độc, cho con ngừng thuốc chỉ ăn đồ có chất dinh dưỡng, lại theo người học múa, mới mấy ngày đã cảm thấy khỏe hơn nhiều.”

“Múa cái gì mà thần kỳ như vậy?” Nhâm thị tò mò hỏi một câu.

Đỗ Hàm Lan nói: “Bài múa này cũng đơn giản, chỉ cần vung tay vung chân, mấy động tác tiến lùi. Đã học được 5 ngày, mỗi ngày cả người đầy mồ hôi, con còn chưa thấy có gì thay đổi, nhưng là tổng quản Khôn Ninh cung Hồng Tuyền cô cô ngày trước có bệnh phù chân, uống thuốc mãi vẫn không khỏi, mấy ngày nay

học múa theo Thái Hậu không ngờ chân lại tốt lên, còn bỏ giày cho mấy người khác nhìn, quả nhiên là đẹp hơn rất nhiều.”

Nhâm thị nghe xong mới nói: “Đã như vậy, người cứ theo Thái hậu nương nương mà học múa thật tốt, không được lười biếng.”

Đỗ Hàm Lan thấy không có ai ở đây liền đứng dậy múa thử cho Nhâm thị xem, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, Thái hậu cũng không nói bài múa này không được truyền ra ngoài, chỉ bằng sau khi người trở về cũng thử học theo, biết đâu lại tốt cho thân thể!”

Nhâm thị nhìn động tác của con gái cảm thấy không đoan trang, nhưng là lại nghĩ đến đây là do Thái hậu nữ thần tạo ra, chắc chắn sẽ không tầm thường như những bài múa khác, biết đâu lại có thể kéo dài tuổi thọ nữa đây?

Đỗ Hàm Lan sợ Nhâm thị không chịu học, lại nói: “Mẫu thân, cũng không cần người phải học theo như đúc, chỉ cần không khác lắm là được, đến lúc đó cảm thấy không tốt thì cứ dừng lại là được.”

Nhâm thị tay bịt miệng Đỗ Hàm Lan trách mắng: “Thái hậu nương nương đã dạy sao lại không tốt? Đừng có nói nhảm.”

Đỗ Hàm Lan kéo tay Nhâm thị cười nói: “Mẫu thân, người chịu học rồi?”

Nhâm thị đỏ mặt, muốn học động tác này nhưng lại có chút ngại, chỉ khẽ cắn môi nói: “Mẫu thân cũng không thể lưu lại trong cung lâu, nếu người muốn dạy ta thì nhanh nhanh lên.”

“Thật tốt!” Đỗ Hàm Lan vui mừng, vội vàng kéo Nhâm thị ra phía sau nàg, để Nhâm thị bắt chước theo nàg, trong miệng thì hô nhịp.

Sau khi Nhâm thị ra khỏi cung, có tiểu cung nữ đi mật báo cho Diệu Tâm: “Đỗ tiểu thư dạy lại cho phu nhân Nhâm thị bài múa!” giọng nói rất là không cam lòng.

Diệu Tâm ngẩn ra, lại nói với tiểu cung nữ: “Do Đỗ tiểu thư ăn uống không điều độ mới bị thương thân mình, Thái hậu nương nương mới nghĩ ra bài múa này để giúp Đỗ tiểu thư rồi còn cho chúng ta theo học, chúng ta là nhờ vào phúc khí của Đỗ tiểu thư. Bây giờ Đỗ tiểu thư chỉ lại cho mẫu thân nàg là do tiểu thư ấy có hiểu, người tức giận cái gì?”

Tiểu cung nữ nghe xong, nhỏ giọng nói: “Nhưng Đỗ tiểu thư không được Thái hậu đồng ý đã...”

Diệu Tâm nói: “Làm sao người biết nương nương không đồng ý? Ngay cả cung nữ như chúng ta cũng được theo học, Nhâm phu nhân là em dâu của Thái hậu nương nương, lẽ nào lại không được?”

Tiểu cung nữ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Cô cô, ta biết sai rồi, xin cô cô đừng trách phạt!”

Diệu Tâm nói: “Biết sai là tốt rồi! Chuyện học múa chỉ là bình thường, nhưng đối với Thái hậu nương nương lại là ban phúc cho mọi người. Nhâm phu nhân học xong đương nhiên sẽ dạy cho những phu nhân khác, từ từ các phu nhân và tiểu thư trong kinh thành đều sẽ được hưởng ân điển của Thái hậu.”

Tiểu cung nữ vội vàng nhận sai.

Diệu Tâm lại dạy dỗ nàg một phen rồi mới để cho nàg đi.

Đỗ Hàm Lan dạy Nhâm thị xong rồi mới qua báo lại với Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh nghe xong nói: “Học múa đối với thân thể nữ nhân là rất tốt, người có lòng dạy lại cho mẫu thân là người có hiểu, nếu nàg muốn học người cứ dạy cho thật tốt.”

Đỗ Hàm Lan vội vàng tạ ơn.

Vừa nói xong thì có người báo Mộ Dung Khuê tới, Đỗ Hàm Lan nhanh chóng tránh đi.

Mộ Dung Khuê vào điện thấy Đỗ Mạn Thanh mặc y phục rất thoải mái lại nhớ đến dáng vẻ hôm nàg đang múa, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào nàg vì sợ chính mình thất thố, chỉ cúi đầu thỉnh an.

Đỗ Mạn Thanh cũng nghe nói gần đây triều chính bận rộn, trong kinh đã ba tháng không đổ mưa, lo sợ phát sinh hạn hán mới hỏi thăm vài câu.

Mộ Dung Khuê nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng, nhi tử đã bàn bạc với chúng thần, lệnh cho Công bộ đào giếng để cứu hạn. May mà chỉ có kinh thành, các vùng khác đã có mưa, đến lúc nếu kinh thành thật sự có hạn hán, chỉ cần tự xử lý là được.”

Mẫu tử nói chuyện, Mộ Dung Khuê lại cười hỏi: “Nghe nói sáng sớm Mẫu hậu hay dẫn theo mấy cung nữ trong Khôn ninh cung chạy bộ?”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Vốn là ta chỉ dẫn Hàm Lan chạy bộ, bọn họ lại sợ xảy ra chuyện mới muốn đi theo, các nàng đi bộ là theo không kịp mới đổi sang chạy. Bây giờ mấy người bọn họ sẽ thay phiên nhau, một nửa ở lại Khôn Ninh cung, còn một nửa theo ta chạy bộ, nhìn cũng hoạt bát khỏe mạnh ra nhiều.”

Lúc này, có hai cung nữ đang tổ khổ với Thu Tình: “Mới chạy 3 ngày toàn thân ta cứ đau nhức! Hôm nay còn đỡ chút, ngày hôm qua đứng cũng không vững nữa.”

Một cung nữ khác nói: “Lúc nằm, toàn thân cứ như muốn vỡ vụn.”

Thu Tình là cung nữ hầu hạ Đỗ Mạn Thanh nên đương nhiên mỗi ngày phải theo chạy bộ, nghe cung nữ tổ khổ mới cười nói: “Các ngươi là cách ngày mới chạy một lần, còn oán giận cái gì? Các ngươi không muốn chạy cũng dễ thôi, cứ đổi một chủ tử khác là được.”

Hai cung nữ vừa nghe thấy liền sợ hãi, lôi kéo Thu Tình nói: “Chúng ta không có ý này, có thể hầu hạ Thái hậu nương nương là phúc khí tu luyện mấy đời của chúng ta, làm sao có thể đổi chủ tử?”

Thu Tình nói: “Nếu như vậy các ngươi cũng đừng than thở nữa. Nghe Thái hậu nương nương nói, lúc đầu chạy bộ là rất mệt, mấy ngày nữa sẽ tốt hơn.”

Các nàng nhỏ giọng nói chuyện, vừa nhìn ra cửa điện đã nghe thấy tiếng động, thấy Mộ Dung Khuê đưa ra, vội vàng cúi người đưa tiễn.

Mộ Dung Khuê trở lại Dưỡng Tâm điện đúng lúc Thạch Cố Hành cầu kiến, đương nhiên là triệu hán vào nói chuyện.

Thạch Cố Hành bẩm: “Hoàng thượng, tứ đại thị lang vẫn còn nghi ngờ thân phận của Thái hậu, bí mật cho người đi Giang Nam tra rõ chuyện năm đó, không biết bọn họ có nhân cơ hội này mà gây chuyện hay không.”

Mộ Dung Khuê hiểu ý của Thạch Cố Hành, tứ đại thị lang vẫn muốn giúp nhị vương gia Mộ Dung Sâm đăng vị, đến bây giờ vẫn chưa chết tâm, nếu lúc này bọn họ tra được chuyện gì đúng là không tốt.

Thạch Cố Hành nói: “Hoàng Thượng đã lên ngôi, theo lý mà nói, tứ đại thị lang cũng không dám hành động. Nhưng Hoàng thượng còn chưa lập hậu, lại không nhắc đến hôn sự với Lữ Hiểu Nguyệt, không tránh khỏi Lữ Lương có oán giận. Nếu Hoàng thượng thành thân với Lữ Hiểu Nguyệt, oán giận của bọn họ đương nhiên sẽ tiêu tan, từ nay về sau cũng sẽ yên bình.”

Mộ Dung Khuê phát tay áo nói: “Hôn sự của Trẫm tự có mẫu hậu làm chủ, người không cần nói nhiều.”

Thạch Cố Hành nghe vậy, chỉ đành im lặng.

Sau khi Thạch Cố Hành hồi phủ, cố ý đem chuyện này báo cho Thạch Uy.

Thạch Uy nói: “Hoàng thượng mới lên ngôi, căn cơ chưa sâu, nếu là đối đầu với tứ đại thị lang sẽ không có lợi.”

Thạch Cố Hành nói: “Thần tử dù sao cũng chỉ là thần tử, tứ đại thị lang cũng không dám ép người quá đáng.”

Thạch Uy trợn mắt nói: “Người thì biết cái gì? Tứ đại thị lang có huyết thư của Thái tổ hoàng đế truyền lại, huyết thư đã thề cho bọn họ trọn đời vinh hoa, nếu vi phạm Nam Chu sẽ diệt vong? Hoàng thượng là tin thiên mệnh mới nhường nhậm tứ đại thị lang, cũng vì nguyên nhân đó mà tứ đại thị lang mới cạy thế bức người.”

Thạch Cố Hành há hốc mồm nói: “Thì ra là vậy, chẳng trách Hoàng thượng vẫn cố kỵ bọn họ.”

Cũng trong lúc này, Lữ Lương ở trong phủ gặp một người, nhận hộp trong tay người nọ lấy ra tấm khăn tay để trong hộp nhìn thật kỹ, lẩm bẩm nói: “Mặt mũi cũng có vài phần tương tự, nhưng trong bức thêu này ánh mắt rất u buồn, khí chất cũng không giống với Thái hậu bây giờ.”

Người tới nói: “Khăn này là của một vị khuê mật tên là Mộc thị của Thái hậu năm đó thêu, phụ thân Mộc thị cũng là một danh họa của Giang Nam, nàng ta thêu tranh là dựa vào thêu chân dung mà nổi danh.”

Lữ Lương hỏi: “Mộc thị đang ở đâu?”

Người tới đáp: “Mộc thị là phu nhân Đỗ tán lang trong kinh. Ngày trước Mộc thị nhận được thư nhà, báo mẫu thân bà ta bệnh tình nguy kịch đã trở về Giang Nam thăm bệnh, đến nay chưa về. Bản thêu này là do người Đỗ gia trộm lấy ra.”

Lữ Lương trầm ngâm một hồi nói: “Dò hỏi ngày về của Mộc thị, đợi nàng ta trở lại kinh thành thì mời qua phủ nói chuyện.”

Người tới vâng lệnh rồi tự lui ra.

Hành động của Lữ Lương Mộ Dung Khuê cũng biết ít nhiều, ngồi trong ngự thư phòng cười lạnh nói: “Lữ Lương à Lữ Lương, ngươi một lòng muốn tra nữ thần có phải là mẫu hậu hay không, nhưng là ngươi không biết, trăm cũng hy vọng nữ thần chỉ là nữ thần mà thôi!”

Đêm nay Mộ Dung Khuê đi nghỉ từ sớm, sáng hôm sau lại dậy thật sớm rồi gọi người tới hầu hạ.

Lạc công công thấy Mộ Dung Khuê dậy sớm, vội vàng nhắc nhở: “Hoàng thượng, hôm nay là ngày nghỉ, không cần dậy sớm.”

Mộ Dung Khuê lại cười nói: “Trăm biết là ngày nghỉ.”

Lạc công công không hiểu, đứng nhìn Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê cười nói: “Trăm cố ý dậy sớm là muốn chạy bộ với Mẫu hậu. Lấy một bộ y phục cưỡi ngựa đến cho trăm.”

Một lúc sau Mộ Dung Khuê hiên ngang bước ra khỏi Dưỡng Tâm điện, tư thế oai hùng đi đến Khôn Ninh cung, phía sau hẳn là Lạc công công và một đoàn thái giám.

Bên Khôn Ninh cung, Đỗ Mạn Thanh đang chạy ra khỏi điện, phía sau là Đỗ Hàm Lan và một đoàn cung nữ.

Hai đoàn người rất nhanh đã gặp nhau.

“Mẫu hậu sớm!” Mộ Dung Khuê vừa thấy Đỗ Mạn Thanh, vội vàng giành trước hành lễ, cười nói: “Hôm nay trời rất đẹp, nhi tử theo mẫu hậu chạy vài vòng.”

Đỗ Mạn Thanh nhìn Mộ Dung Khuê một chút rồi khen: “Hoàng nhi hôm nay mặc bộ này nhìn rất có tinh thần.” Nói xong rồi chạy về phía trước.

Mộ Dung Khuê vung tay, đám thái giám và cung nữ đành chạy chậm lại, không giám đuổi theo quá sát. Còn chính hẳn thì vội vàng đuổi theo Đỗ Mạn Thanh, chỉ tiếc là Đỗ Mạn Thanh chạy quá nhanh, hẳn đuổi theo không kịp.

Đỗ Mạn Thanh chạy một lúc, nghe được tiếng bước chân phía sau, quay đầu lại nhìn đã thấy Mộ Dung Khuê đầu đầy mồ hôi, mới dừng lại lấy khăn tay đưa cho Mộ Dung Khuê nói: “Lau mồ hôi đi rồi tiếp tục!”

Trong ánh nắng sớm, Đỗ Mạn Thanh cười càng thêm diễm lệ, lại có vài phần hương vị trần gian, vô cùng mê hoặc.

Trái tim Mộ Dung Khuê đập bình bịch trong ngực, không nhận khăn tay mà nghiêng người qua, mặt dày nói: “Mẫu hậu lau giúp nhi tử.”

15. Chương 15

“Lớn rồi mà còn làm nũng” Đỗ Mạn Thanh cầm khăn tay bật cười nhìn Mộ Dung Khuê, đưa khăn tay cho Mộ Dung Khuê nói: “Tự mình lau đi!” Xong rồi tiếp tục chạy bộ.

Mộ Dung Khuê có chút thất vọng, cầm khăn tay đang muốn lau mồ hôi nhưng lại rút tay về, nhìn trước nhìn sau thấy đám thái giám, cung nữ chưa theo kịp mới cất khăn tay vào trong lòng, chỉ giơ tay áo lau mồ hôi, lại tiếp tục chạy theo Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh đã chạy xong đang dừng lại nghỉ ngơi, thấy Mộ Dung Khuê đã chạy tới mới cười nói: “Mặt trời lên rồi, chạy tiếp rất dễ bị cảm nắng, chúng ta hồi cung thôi!”

Vừa nói xong thì đám thái giám cũng chạy đến nơi, Mộ Dung Khuê không thể làm gì khác là cười nói: “Nhi tử đưa mẫu hậu hồi cung!”

Đỗ Mạn Thanh khoát tay nói: “Không cần, người vừa chạy nên ra nhiều mồ hôi, nhanh về thay đổi y phục đi!”

Mộ Dung Khuê nghe xong đành cáo lui, dẫn Lạc công công về Dưỡng Tâm điện.

Lạc công công cũng sợ Mộ Dung Khuê mệt mỏi, trở lại liền xoa bóp bả vai cho hắn.

Mộ Dung Khuê thở dài nói: “Thái tử và Tiên đế theo nghiệp võ, lúc trước trăm cũng học qua cưỡi ngựa, bắn cung, chỉ do mấy năm qua bận chính sự mới bỏ qua chuyện luyện võ, hôm nay mới chạy có hai khắc đã cảm thấy mệt mỏi làm cho mẫu hậu coi thường. Sau này ra ngoài thôi thì cứ đi bộ, giảm bớt ngồi kiệu, thân thể không dưỡng tốt nên mới đi vài bước đã khó chịu.”

Có tiểu thái giám mang nước lên, Lạc công công vội vàng hầu hạ Mộ Dung Khuê tắm rửa thay y phục.

Mộ Dung Khuê tắm rửa xong mới cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái rồi lại ngồi vào bàn, lấy khăn tay mới cất trong ngăn bàn ra ngoài, ngắm nghía một lúc thấy trên khăn tay thêu hoa lan rất rất lịch sự tao nhã mới cẩn thận cất đi.

Đỗ Mạn Thanh đi về điện, tắm rửa xong xuôi dùng xong đồ ăn sáng mới cầm đồ thêu ra. Ngày trước nàng cũng thích thêu chữ thập, giờ thấy Đỗ Hàm Lan thêu rất tốt lại cảm thấy hâm mộ, vừa lúc trong cung buồn chán, học chút thêu thùa cũng tốt nên mới đi theo Đỗ Hàm Lan bắt đầu học thêu.

Đỗ Hàm Lan mấy ngày nay vẫn nghe Đỗ Mạn Thanh kể chuyện xưa nên rất là si mê, ngồi cạnh Đỗ Mạn Thanh nói: “Nương nương, thời gian kể chuyện đến rồi!”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Hôm nay có chút mệt không muốn kể chuyện, đành để đến ngày mai kể đi!”

Đỗ Hàm Lan còn chưa kháng nghị, Diệu Tâm và Thu Tình đã vội nói: “Nô tỳ lấy nước lê cho Thái Hậu uống nhuận giọng. Hôm nay không dừng lại được, nếu thật sự không được thì kể một nửa cũng tốt.”

Đỗ Mạn Thanh ngạc nhiên, chỉ vì buồn quá mới đi kể chuyện nhưng lại làm mấy người này thích thú, bây giờ muốn dừng lại cũng không cho nha?

Mộ Dung Khuê nghe nói Đỗ Mạn Thanh kể chuyện mê hoặc cung nữ Khôn Ninh cung, vui vẻ nói thầm trong bụng: “giọng của mẫu hậu rất êm tai, không tính kể chuyện, chỉ cần nói thôi cũng có thể mê hoặc lòng người.

Hắn đang suy nghĩ, Lạc công công tiến vào nói: “Hoàng Thượng, Cao Bằng vương cầu kiến!”

Cao Bằng vương Lạc công công vừa nói, chính là nhị ca Mộ Dung Sâm của Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê vừa nghe Mộ Dung Sâm cầu kiến, lông mày nhướn lên, làm như không có chuyện gì nói: “Cho hắn vào!”

Mộ Dung Sâm đi vào Dưỡng Tâm điện đương nhiên là hành lễ thỉnh an một hồi.

Mộ Dung Khuê thản nhiên nói: “Hoàng huynh khỏi bệnh chưa?”

Từ khi Mộ Dung Khuê kế vị, có mấy lần Mộ Dung Sâm mượn cớ ốm ở nhà, lần trước từ đường của Đỗ thị xây xong, Mộ Dung Khuê dẫn mọi người đi tế bái, Mộ Dung Sâm cũng cáo ốm không đi. Mỗi một thời gian ngắn, đột nhiên hắt lại tiến cung cầu kiến, Mộ Dung Khuê cũng phải xem xét lại người này một chút.

Mộ Dung Sâm đáp: “Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, cũng phải uống thuốc một thời gian mới có chuyển biến. Biết được trời ban nữ thần Thái hậu, đã sớm muốn tiến cung thăm hỏi, thỉnh an mẫu hậu, chỉ là chưa hết bệnh. Bây giờ đã khỏi đương nhiên là phải vào cung thỉnh an.”

Mẹ đẻ của Mộ Dung Sâm là Lữ thái phi, từ sau khi Mộ Dung Khuông băng hà, hắt liền mời Lữ thái phi ra cung đưa vào trong phủ phụng dưỡng, ở trong lòng hắt, cũng chỉ có Khương hoàng hậu mới xứng cho hắt gọi một tiếng mẫu hậu, nay do Đỗ Mạn Thanh có phong hào là Hiền Đức thái hậu, hắt không thể làm gì khác là phải gọi Đỗ Mạn Thanh một tiếng mẫu hậu, trong lòng không được tự nhiên, chỉ là trên mặt cũng không hiện rõ.

Một lát sau, Mộ Dung Khuê dẫn theo Mộ Dung Sâm đến Khôn Ninh cung bái kiến Đỗ Mạn Thanh.

Mặc dù Mộ Dung Sâm đã nghe Lữ Lương báo lại Đỗ Mạn Thanh có cốt cách nữ thần, nhưng không ngờ Đỗ Mạn Thanh còn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, lúc thỉnh an vẫn còn luống cuống.

Đỗ Mạn Thanh nhìn Mộ Dung Sâm, thấy hắt khoảng chừng 25 26 tuổi, mặt mày cũng là một mỹ nam, khách khí nói: “Không cần đa lễ, ngồi đi!”

“Tạ mẫu hậu ban thưởng!” Mộ Dung Sâm ngồi dưới Đỗ Mạn Thanh, tim đập có chút loạn, miệng nói: “Thời tiết nắng nóng, thân thể mẫu phi có chút mệt mỏi, không có cách nào tiến cung thỉnh an, chỉ đành dẫn ta vào thăm hỏi mẫu hậu.”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Người có tâm.”

Trong Lữ phủ, Lữ Lương và Vương Trình lại đang nghiên cứu bức tranh thêu của Mộc thị.

Vương Trình nói: “Mới nhìn ảnh thêu này so với Thái hậu nương nương cũng có mấy phần giống nhau, thế nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy không giống, thần vận kém quá nhiều.”

Lữ Lương nói: “Cũng đúng, người trong ảnh thêu này dịu dàng hiền thực, đẹp thì đẹp, nhưng cũng là tiểu thư khuê các một dạng. Mà Thái hậu nương nương trong cung, thần thái cao ngạo, tự nhiên mà hào phóng.”

Lữ Lương nói xong, lại cho người thỉnh An thị đến thư phòng.

An thị tiến vào, thấy bức tranh thêu mới giật mình.

Lữ Lương không kể rõ ngọn nguồn, chỉ nói: “Phu nhân cũng thấy qua Thái hậu nương nương mấy lần, bà thử nhìn kỹ xem, người trong ảnh thêu này có phải là Thái hậu nương nương?”

An thị luôn tự xưng là biết nhìn người, quả quyết nói: “Người trong bức thêu này tuy có đẹp, nhưng so sánh với Thái hậu nương nương. Nàng không thể nào là Thái hậu.”

Lữ Lương và Vương Trình hai mắt nhìn nhau, cảm thấy khiếp sợ.

An thị thấy bọn họ khác thường mới hỏi thăm một chút.

Lúc này Lữ Lương mới kể hết mọi chuyện.

An thị nghe xong, cũng ngạc nhiên không thôi, một lúc sau mới nói: “Hoặc là sau khi Thái hậu nương nương lên trời, bỏ hết phàm khí, tu thành chính quả, bởi vậy lần này hạ phàm mới thay đổi đáng vậy?”

Đang nói thì có người báo Mộ Dung Sâm tới, Lữ Lương vội vàng đi ra nghênh đón.

Mộ Dung Sâm đi vào thư phòng của Lữ Lương, lần thứ hai nhìn thấy bức ảnh thêu rồi nói: “Bản vương tiến cung, tận mắt nhìn thấy vị thái hậu trong cung, rồi lại nhìn ảnh thêu này, so sánh hai người, cũng cảm thấy người trong ảnh thêu này không phải là Thái hậu nương nương.”

Lữ Lương từ từ nói: “Ảnh thêu là Mộc thị tự tay làm, người được thêu chính là Hiền Đức thái hậu. Bây giờ ảnh thêu và Thái hậu nương nương trong cung khác nhau, chỉ có thể nói, Thái hậu trong cung kia, cũng không phải là Hiền Đức thái hậu.”

Mộ Dung Sâm lại nói: “Nhưng nhìn tướng mạo và cách nói chuyện của Thái hậu trong cung, chắc chắn không phải là người phạm, có khí chất nữ thần.”

Lúc đó Vương Trình tận mắt nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh đột nhiên xuất hiện, sau nghe Lữ Lương phân tích Đỗ Mạn Thanh xuất hiện là do Mộ Dung Khuê bày trò cũng bán tín bán nghi, nhưng cũng không phủ nhận cảnh lạ thấy tận mắt. Giờ nghe được Mộ Dung Sâm, nhân tiện nói luôn: “Hoặc là, Thái hậu trong cung chính là nữ thần, nhưng lại không phải là Hiền Đức thái hậu.”

“Nàng ta có phải nữ thần hay không, thử một lần là biết.” Lữ Lương đột nhiên cười lạnh.

“Không được!” Vương Trình phản đối Lữ Lương, trầm giọng nói: “Nếu nàng ta thật sự là nữ thần, chuyện chúng ta làm sẽ chọc giận ông trời, sẽ bị trời phạt.”

An thị là nữ nhân nên càng sợ bị trời phạt, cũng ngăn cản Lữ Lương nói: “Lão gia, chuyện này không thể được!”

Lữ Lương không còn cách nào, chỉ đành nhìn Mộ Dung Sâm, chờ hắc cho ý kiến.

Mẹ đẻ của Mộ Dung Sâm Lữ thái phi là tỷ tỷ của Lữ Lương, hẳn luôn kính trọng người cậu Lữ Lương này, cũng biết mọi chuyện Lữ Lương làm đều là vì tốt cho hắn, chỉ là Mộ Dung Khuê đã thuận lợi kế vị, hắn chính là vương gia, cho dù có ý khác cũng phải làm chặt chẽ kín đáo, không thể lộ ra một chút manh mối khiến cho người khác biết được nhược điểm. Như chuyện thăm dò Thái hậu nương nương, nếu làm không tốt chính là bất kính với nữ thần, sẽ bị chỉ trích là kẻ hai lòng.

Thấy Mộ Dung Sâm không nói gì, Lữ Lương cũng biết hắn không đồng ý với cách làm của mình nên đành từ bỏ.

Lúc này có người bào hộ bộ thị lang Lý Hữu Tôn đến, hai mắt Lữ Lương sáng lên nói: “Hôm nay vốn là ngày nghỉ, đang muốn mời hắn qua phủ bàn chút chuyện, không ngờ hắn đã tới rồi.”

Vừa nói xong, quản gia đã đưa Lý Hữu Tôn tiến vào thư phòng.

Thấy Mộ Dung Sâm ở trong, Lý Hữu Tôn hành lễ: “Gặp qua Cao Bằng vương!”

Mộ Dung Sâm cười nói: “Không cần đa lễ!”

Về mặt Lý Hữu Tôn khác thường, cũng không ngồi xuống mà lấy một túi vải từ trong lòng, cẩn thận mở ra làm lộ một quyển sách cũ, xong mới đưa cho Mộ Dung Sâm rồi nói: “Vương gia xem thử quyển sách này!”

Mộ Dung Sâm thấy quyển sách cũ kỹ, rõ ràng không phải ở thời đại này mới hỏi: “Đây là?”

Lý Hữu Tôn nói: “Quyển sách này là của Lưu quốc sư truyền lại, ta khó khăn lắm mới lấy được.”

Lưu quốc sư mà Lý Hữu Tôn mới nói, chính là ẩn sĩ bên người Nam Chu Khai Quốc hoàng đế, nghe đồn, người này trên thông thiên văn dưới tường địa lý, có mắt thần đoán được truyện trăm năm sau. Hắn viết ra một quyển “Tích Thiên Tủy” được thuật sĩ tôn là kinh thư, có mấy thuật sĩ thậm chí xem như bảo bối mà học theo đi đoán mệnh cho người khác.

Mộ Dung Sâm vừa nghe Lý Hữu Tôn nói, vui mừng không thôi, trịnh trọng lấy quyển sách trên tay Lý Hữu Tôn mở ra xem.

Trong bản chép tay của Lưu quốc sư, phần trước đa số là mấy chuyện sinh hoạt bình thường, mãi đến trang cuối cùng mới có một hàng chữ khiến cho Mộ Dung Sâm chú ý.

Dòng chữ được viết như những chuyện bình thường khác “ Năm Cảnh Long, trời ban nữ thần, nếu ai có được nữ thần chính là có được thiên hạ, mở ra một thời thái bình thịnh thế.”

Mộ Dung Sâm mở to hai mắt ngỡ là mình nhìn lầm, đọc đi đọc lại nhiều lần thấy dòng chữ này với dòng chữ trước mặt đều như nhau, sách này lại là do Lý Hữu Tôn tìm thấy, không có khả năng là giả mới ngừng đầu nhìn Lý Hữu Tôn, trong lòng kinh ngạc vô cùng, thậm chí hai tay cầm sách còn run rẩy.

Lữ Lương và Vương Trình nhìn thấy có chút không dám tin. Lưu quốc sư lại có thể biết được chuyện của trăm năm sau?

Lý Hữu Tôn đã đọc trước nên bình tĩnh hơn mấy người kia, nhìn Mộ Dung Sâm nói: “Nếu nữ thần không phải là Đỗ thị, thì vương gia chỉ cần đoạt được nữ thần, việc lớn nhất định sẽ thành.”

Trái tim Mộ Dung Sâm đập liên hồi, miệng lại nói: “Nếu thật là nữ thần sẽ tự có ý định của mình, làm sao người phàm có thể sai khiến?”

Lý Hữu Tôn nói: “Nữ thần đã hạ trần, tự nhiên là có sứ mệnh thái bình thịnh thế, chẳng lẽ nàng lại không tìm một người có tài năng để giúp?”

Hai mắt Mộ Dung Sâm sáng rõ, trong lòng cũng rục rịch, so với làm một vị vương gia không quyền không thế, tại sao lại không thử một lần, nếu được nữ thần ưu ái mà giúp đỡ cùng mở ra một đời Nam Chu cường thịnh.

16. Chương 16

Lý Hữu Tôn vừa nói xong lại cầm quyển sách lật đến một trang, chỉ vào dòng chữ viết trên đó cho Mộ Dung Sâm nhìn, khẽ nói: “Nữ thần đã xuống trần, tuy có linh lực nhưng lại không có thần lực, không thể làm hại người phàm.”

Mộ Dung Sâm nghe Lý Hữu Tôn nói xong, nhỏ giọng nói: “Như vậy, nữ thần đã xuống trần cũng sẽ như người phàm, mất hết thần lực?”

Lý Hữu Tôn lấy ánh mắt trả lời: “Đúng vậy, cách tốt nhất là làm cho nữ thần ghét bỏ hoàng thượng, đến lúc đó nữ thần sẽ quay lại ủng hộ vương gia.”

Trong hoàng cung, Mộ Dung Khuê ngồi trong ngự thư phòng suy nghĩ thật lâu, rồi cho người đi truyền Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành tiến cung.

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành vội vàng vào cung, đi đến ngự thư phòng bái kiến Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê phát tay, cho đám người Lạc công công lui ra mới nói: “Cao Bằng vương mượn cơ cớ cáo ốm lâu ngày, hôm nay đột nhiên tiến cung bái kiến mẫu hậu, người này tâm tư khó dò, trong khoảng thời gian này các ngươi phải để ý kỹ hành động của hắn.”

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành đáp ứng rồi lại hỏi chi tiết chuyện Mộ Dung Sâm tiến cung.

Nghiêm Thừa Ân nói: “Cao Bằng vương ý có tứ đại thị lang chống lưng. Nếu có biện pháp loại bỏ tứ đại thị lang, Cao Bằng vương cũng không còn là mối đe dọa.”

Thạch Cố Hành lại im lặng không nói, Thạch Uy đã nói cho hắn biết chuyện tổ tiên tứ đại thị lang và thái tổ khai quốc cắt máu ăn thề, nếu đã có lời thề lớn như vậy Hoàng Thượng có thủ đoạn hơn nữa, cũng sẽ không thể đụng đến tứ đại thị lang. Nhưng nếu như vậy, thì làm sao có thể lập hoàng uy?

Thật ra trong lòng Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành đều cho rằng thế lực của tứ đại thị lang bây giờ rất khó có thể áp chế, nếu Mộ Dung Khuê chịu lập Lữ Hiểu Nguyệt làm hoàng hậu thì sẽ thành người một nhà với Lữ Lương, đến lúc đó Mộ Dung Sâm sẽ bị cô lập, nhưng mà Mộ Dung Khuê lại không chấp nhận thành thân với Lữ Hiểu Nguyệt, cũng không thể trách tứ đại thị lang sẽ hướng về Mộ Dung Sâm.

Mộ Dung Khuê vẫn lấy giữ hiếu làm lý do không chịu lập hậu, dĩ nhiên cũng có một chút ảnh hưởng từ chuyện gặp phải bò cạp trong am năm xưa, nhưng lý do lớn nhất là không muốn hôn sự của mình thành giao dịch chính trị, ở một mặt nào đó, hắn cũng là một hoàng đế khá ngây thơ, vì hắn muốn lấy một nữ nhân mà hắn thích làm vợ.

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành, Mộ Dung Khuê cũng biết trong lòng hai người đó đang suy nghĩ gì, thở dài một hơi rồi mới đem chuyện thề ước của khai quốc thái tổ và tứ đại gia tộc nói ra: “Năm đó hai bên cắt máu ăn thề, thái tổ tự tay viết huyết thư nói vĩnh viễn không thể làm hại tứ đại gia tộc, nếu vi phạm Nam Chu sẽ diệt vong. Người đại diện của tứ đại gia tộc cũng viết huyết thư, nói sẽ mãi mãi trung thành với nhà Mộ Dung, nếu hai lòng tứ đại gia tộc sẽ diệt vong. Từ đó đến nay

đã hơn 100 năm, hai bên vẫn tuân thủ ước định, hoàng thất cũng nạp rất nhiều nữ nhân của tứ đại gia tộc tiến cung. Hôm nay trầm ở thế yếu mà tứ đại gia tộc lại đang như lang như hổ, nếu có ngày trầm thành thân với Lữ Hiểu Nguyệt thì thế lực bên ngoại sẽ quá lớn, trầm lại phải tuân thủ ước hẹn, không thể đụng đến Lữ gia, đến lúc đó muốn bước đi sẽ càng khó khăn.”

Không nói đến Thạch Cố Hành, Nghiêm Thừa Ân nghe được bí mật này mới hoảng sợ, giờ mới hiểu được vì sao hoàng thất vẫn chấp nhận cho tứ đại gia tộc ngày càng phát triển nhưng vẫn không tiêu diệt, cũng không tìm cách loại bỏ. Hắn im lặng hồi lâu mới nói: “Hoàng thượng, ước định nói tứ đại gia tộc sẽ trung thành với nhà Mộ Dung, hiện nay Hoàng Thượng chính là huyết mạch nhà Mộ Dung, mà Cao Bằng Vương cũng là con cháu nhà Mộ Dung, nếu như...”

Mộ Dung Khuê nghiêm túc nói: “Đây chính là chỗ trầm đang lo ngại, các người cần phải tìm cách giúp trầm thần phục tứ đại thị lang.”

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành cúi người nói: “Chúng thần nguyện vì hoàng thượng phân ưu!”

Mộ Dung Sâm rất tin tưởng bản chép tay của Lưu quốc sư, với lại trong lòng sẵn có ý phản nghịch, dốc hết khả năng tìm hiểu sở thích của Đỗ Mạn Thanh, sau khi biết Đỗ Mạn Thanh thích đọc sách, thích xem tạp thư, mới đi tìm một ít truyện lưu truyền ngoài đường, mấy ngày sau mang vào cung cầu kiến Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh rất ngạc nhiên khi nghe Diệu Tâm bẩm báo Mộ Dung Sâm cầu kiến, hỏi lại Diệu Tâm: “Không biết hắn cầu kiến có chuyện gì quan trọng không?”

Diệu Tâm hầu hạ Đỗ Mạn Thanh đã một thời gian cũng biết Đỗ Mạn Thanh không còn nhớ gì là sự thật, sợ Đỗ Mạn Thanh không biết ân oán giữa Mộ Dung Sâm và Mộ Dung Khuê mới to gan bẩm: “Thái hậu nương nương, Cao Bằng vương và hoàng thượng tuy bằng mặt nhưng không bằng lòng, mà cậu của Cao Bằng vương lại là Lại Bộ thị lang Lữ Lương, Lữ Lương trong triều rất có thế lực, đến cả hoàng thượng cũng phải nhường ông ta ba phần, hiện giờ Cao Bằng vương cầu kiến người phải cẩn thận ứng phó.”

Đỗ Mạn Thanh gật đầu nói: “Cho hắn vào đi!”

Mộ Dung Sâm vội vàng vào điện, hành lễ: “Thỉnh an mẫu hậu!”

Đỗ Mạn Thanh thấy hôm nay Mộ Dung Sâm mặc trường bào màu thiên thanh, càng lộ vẻ nhẹ nhàng thoải mái, lại nói trong cung quy củ nhiều, tuy biết hắn và Mộ Dung Khuê không ưa gì nhau nhưng cũng không cảm thấy chán ghét, chỉ cười nói: “Miễn lễ, ban ghế ngồi!”

“Tạ mẫu hậu!” Mộ Dung Sâm ngồi vào ghế bên dưới Đỗ Mạn Thanh rồi mới lấy sách từ trong túi ra: “Từ sau khi mẫu hậu trở về nhi thần cũng muốn thường xuyên tiến cung bái kiến, nhưng vì mắc bệnh không thể ra ngoài nên trong lòng cảm thấy rất xấu hổ, một lòng muốn tìm cách tạ lỗi với mẫu hậu, giờ nghe được mẫu hậu thích đọc truyện dân gian mới tìm mua vài quyển dâng lên cho mẫu hậu giải sầu, nếu mẫu hậu còn thích truyện nào, nhi thần lập tức đi tìm về.”

Dù không biết hắn có ý gì, nhưng dù sao hắn tặng sách cũng không có ác ý. Đỗ Mạn Thanh cho Diệu Tâm nhận lấy, vừa nhìn qua còn thấy dưới tên truyện còn có phần giới thiệu nội dung mới cảm thấy kỳ lạ, ngắt đầu hỏi: “Sách này người đều xem qua rồi sao?”

Mộ Dung Sâm thấy vẻ mặt của Đỗ Mạn Thanh, cho là mình đã làm đúng rồi mới thở phào trả lời: “Sách trình lên cho mẫu hậu, đương nhiên nhi thần phải xem qua để tránh có những điều bậy bạ làm mất mặt của mẫu hậu.”

Hắn nói sách bậy bạ là có ý gì đây? Trong lòng Đỗ Mạn Thanh có chút ngứa ngáy, Hoàng đế nhi tử đưa sách đều quá thuần khiết, bây giờ vị Cao Bằng vương này cũng muốn chọn sách có trình độ cao tiến cung?

Mộ Dung Sâm thấy vẻ mặt Đỗ Mạn Thanh như có vẻ bất mãn, cảm thấy căng thẳng, hỏi: “Mẫu hậu không thích những sách này sao?”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Xem giới thiệu, tất cả cũng chỉ khuyên người ta hướng thiện, cũng không có gì mới mẻ.”

Mộ Dung Sâm ngẩn ra, những sách này chính là tuyệt phẩm, từng câu chữ bất phàm còn ngại không tốt? Hắn phản ứng nhanh, lập tức nói: “Mẫu hậu muốn đọc loại sách nào? Trong phủ nhi thần có mấy vị môn khách cũng có vài phần tài hoa, để cho bọn họ dựa theo ý tưởng của mẫu hậu, viết ra sách mà mẫu hậu thích.”

A, đây là để mình cung cấp nội dung, bọn họ cứ dựa theo nội dung đó mà viết sao? Đỗ Mạn Thanh lập tức cảm thấy hứng thú, vui vẻ nói: “Ý kiến hay.”

Diệu Tâm đứng bên cạnh nói thầm: “Cao Bằng vương này thật là biết đồ người, còn hơn cả hoàng thượng tìm chuyện vui cho thái hậu, nhìn xem, mới nói có mấy câu đã dỗ cho thái hậu vui vẻ.”

Bên kia, Mộ Dung Khuê nghe nói Mộ Dung Sâm tiến cung thì vội vàng đi đến, hắn vừa vào điện đã thấy Mộ Dung Sâm và Đỗ Mạn Thanh đang tươi cười nói chuyện, hai đầu lông mày khẽ cau lại, hành lễ với Đỗ Mạn Thanh xong lại khôi phục như bình thường, rất có phong phạm hoàng đế.

Mộ Dung Sâm thấy Mộ Dung Khuê tới cũng vội càng đứng dậy hành lễ.

Mộ Dung Khuê ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hoàng huynh bệnh nặng mới khỏi, không phải nên ở trong phủ tĩnh dưỡng sao? Làm sao lại tiến cung?”

Mộ Dung Sâm tươi cười đáp: “Nghe nói mẫu hậu trong cung thấy buồn chán, mới đi tìm một ít sách tặng cho mẫu hậu giải sầu.”

Mộ Dung Khuê nhìn Mộ Dung Sâm một chút mới nói: “Hoàng huynh hiểu tâm là tốt, Lữ thái phi có nhi tử hiếu thuận như hoàng huynh đúng là một chuyện may mắn.”

Mộ Dung Sâm năm nay 25 tuổi, trong phủ chỉ có mấy phòng thiếp thất, chưa lập chính phi, vì việc này mà Lữ thái phi không ít lần tức giận với hắn, hai mẫu tử náo loạn làm cho Mộ Dung Khuê biết không ít chuyện.

Trước đây Mộ Dung Sâm cố tình muốn thành thân với nữ nhi của Thạch Uy là Thạch Thu Vân, muốn nhờ vào chuyện này mà mượn thế lực của Thạch Uy, chỉ là Thạch Uy lấy cố Thạch Thu Vân còn nhỏ, uyển chuyển từ chối, chuyện này Mộ Dung Khuê cũng biết rõ. Bây giờ hắn nói những lời này chính là muốn cảnh cáo Mộ Dung Sâm, bất hiếu với mẹ đẻ của mình lại còn chạy vào trong cung lấy lòng mẹ đẻ người khác, cẩn thận Lữ thái phi bất mãn sẽ gây náo loạn lần nữa.

Mộ Dung Sâm vừa nghe Mộ Dung Khuê nhắc đến Lữ thái phi thì ánh mắt hơi trầm xuống. Khi đó Mộ Dung Khuê bệnh tình nguy kịch, vì sợ Lữ gia thế lớn, Lữ thái phi và Lữ lương sẽ giúp Mộ Dung Sâm uy hiếp Mộ Dung Khuê kế vị, liền viết mật chỉ làm cho Lữ thái phi tuần tảo, mật chỉ đã bị Lữ lương giấu đi mới bảo vệ Lữ thái phi một mạng. Chỉ là Lữ thái phi lại biết được chuyện này rồi bị bệnh nặng một thời gian, đến lúc khỏi bệnh tính tình có chút thay đổi, mắc phải bệnh đa nghi. Nay Mộ Dung Sâm có mưu đồ cũng không dám thương lượng với Lữ thái phi, thậm chí còn phải dấu diếm. Nếu Lữ thái phi biết hắn tiến cung thỉnh an Đỗ Mạn Thanh tất nhiên sẽ âm ỷ một trận.

Thấy Mộ Dung Sâm không còn tự nhiên, lúc này Mộ Dung Khuê mới quay ra nói cười với Đỗ Mạn Thanh.

Mộ Dung Sâm là có chuẩn bị mà đến, đương nhiên sẽ không chịu thua như vậy, hắn âm thầm giậm chân, bên trong giày đột nhiên có một vật bò ra, hướng đến ghế Đỗ Mạn Thanh đang ngồi.

Mộ Dung Khuê đang nói, khước mắt lại nhìn thấy dưới ghế Đỗ Mạn Thanh có một thứ gì đang dương nanh múa vuốt mới cúi đầu nhìn thật kỹ, thấy một vật làm hắn thiếu chút nữa mất hồn mất vía, có một con bò cạp đang bò lên ống quần của Đỗ Mạn Thanh, hình dáng vô cùng dữ tợn.

Đỗ Mạn Thanh thấy vẻ mặt của hắn hơi khác mới nhìn theo, vừa mới nhìn cũng bị dọa không nhẹ, vội vàng đứng dậy hô to: “Người đâu, bắt con bọ cạp này nhanh lên!”

“Mẫu hậu, nhi thần bắt giúp người!” Mộ Dung Sâm đứng lên, giơ tay muốn giúp bắt con bọ cạp ra khỏi người Đỗ Mạn Thanh.

Mộ Dung Khuê lại nhanh hơn Mộ Dung Sâm một bước, mũi giày duỗi một cái đã đạp con bò cạp rơi khỏi ống quần Đỗ Mạn Thanh, đồng thời đạp mạnh một cái, con bò cạp đã bẹp dí, trong miệng còn không quên an ủi Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu đừng sợ, nhi tử đã đạp chết nó.” Nói xong đưa tay đỡ Đỗ Mạn Thanh, lên tiếng gọi cung nữ thu dọn, lại cho người đi chuẩn bị canh an thần.

Đỗ Mạn Thanh ngạc nhiên hỏi: “Người không sợ bò cạp?”

Mộ Dung Khuê ngược nhìn Đỗ Mạn Thanh, ngực vẫn nhảy loạn, vẻ mặt lại làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Vì mẫu hậu, nhi thần còn sợ cái gì?”

Đỗ Mạn Thanh cảm động, giơ tay dịu dàng xoa gò má Mộ Dung Khuê.

Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Khuê không chịu nổi chuyện này, trong nháy mắt đã đỏ bừng, ồm ồm gọi: “Mẫu hậu ~”

17. Chương 17

“Khụ” Mộ Dung Sâm ở bên cạnh thấy tay Đỗ Mạn Thanh đang vuốt ve mặt của Mộ Dung Khuê, không nhìn được mà ho khan một tiếng, hẳn biết Mộ Dung Khuê sợ bò cạp nên muốn làm cho Mộ Dung Khuê xấu mặt trước Đỗ Mạn Thanh, không ngờ lại thất bại.

Đỗ Mạn Thanh nghe được tiếng ho của Mộ Dung Sâm lập tức tỉnh táo lại, nhi tử hoàng đế đã lớn như vậy, trước mặt người ngoài mà mình lại sờ mặt hắn, chẳng trách mà mặt hắn đỏ như vậy! Trong đầu vừa nghĩ thì tay đã rút về, lại nhìn xuống ghế nghi ngờ nói: “Đang yên lành sao lại có bò cạp? Diệu Tâm, người đi tra xem có chuyện gì xảy ra?”

Diệu Tâm cũng nghi ngờ, trong cung ai cũng biết hoàng thượng sợ bò cạp nên luôn dùng thuốc diệt trùng, bây giờ đang là ban ngày làm sao lại có bò cạp đột nhiên xuất hiện đây? Nàng vốn thông minh, mới nghĩ đến chuyện này ánh mắt đã liếc về hướng Mộ Dung Sâm, khóe miệng hơi mở.

Đỗ Mạn Thanh cũng nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

Mộ Dung Sâm cũng biết mọi người nghi ngờ mình, vội vàng giải thích với Đỗ Mạn Thanh: “Đúng lúc nhi thần tiến cung lại có bò cạp xuất hiện, như vậy thì nhi thần cũng bị nghi ngờ. Nhưng thử nghĩ mà xem, nhi thần làm như vậy thì có ích gì đây? Hoàng thượng là chân long thiên tử, làm sao có thể sợ một con bò cạp? Mẫu hậu là nữ thần, một con bò cạp nho nhỏ càng không thể làm mẫu hậu kinh sợ, cứ như vậy mà đoán thì chính là có người muốn dựa vào con bò cạp này phá hỏng tình cảm huynh đệ của nhi thần và hoàng thượng, còn muốn làm mẫu hậu ghét bỏ nhi thần. Xin mẫu hậu minh xét!”

Mặt của Mộ Dung Khuê còn chưa hết đỏ, khóe mắt lại chỉ lạnh lùng nhìn Mộ Dung Sâm, không nói gì.

Đỗ Mạn Thanh nghĩ Mộ Dung Sâm đang ở thế yếu, hiện nay không thể tranh đoạt với Mộ Dung Khuê nên chỉ cười một cái rồi nói: “Cao Bằng vương nói cũng đúng, con bò cạp này chắc là có người giở trò muốn phá hoại tình cảm huynh đệ của các người.”

Mộ Dung Sâm nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, thái hậu nguyên ý cho hắn một bậc thang là tốt rồi. Hắn lại nói: “Nhi thần xin cáo lui trước, ngày mai lại tới thăm mẫu hậu.” Vừa nói xong thì hành lễ với Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Sâm vừa đi, Mộ Dung Khuê đã vội vàng kéo tay áo Đỗ Mạn Thanh, cẩn thận hỏi: “Mẫu hậu có bị dọa sợ không?”

Đỗ Mạn Thanh lắc đầu nói: “Không sao, chỉ một con bò cạp làm sao dọa được ta.”

Mộ Dung Khuê vẫn không yên lòng, nhìn cung nữ bưng canh an thần tới, tự tay nhận lấy muốn giúp Đỗ Mạn Thanh uống.

Trước mặt bao nhiêu người, Đỗ Mạn Thanh mới không chịu uống canh an thần trong tay hắn đâu, chỉ khẽ cười nói: “Để đó tự ta uống đi!”

Mộ Dung Khuê có chút thất vọng nhưng trên mặt cũng không hiện ra, đưa chén canh qua cho Đỗ Mạn Thanh rồi khuyên nhủ: “Mẫu hậu uống nhanh đi!”

Đỗ Mạn Thanh bắt đắ dĩ đành bưng chén canh uống hết mấy ngụm rồi mới đưa cho Thu Tình mang xuống.

Thấy trời không còn sớm, Đỗ Mạn Thanh mới giục Mộ Dung Khuê trở về, cười nói: “Chính sự bận rộn, người cũng không cần ngày nào cũng đến đây, nếu có chuyện gì ta sẽ cho người báo lại cho người biết.”

Đỗ Mạn Thanh vừa nói vừa âm thầm lắc đầu, hoàng đế nhi tử chính là quá thiếu thốn tình thương của mẹ, bây giờ mới có một chút ấm áp đã không bỏ ra được!

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh không có việc gì, cũng muốn trở về đổi đôi giày đã đạp qua con bò cạp, nên mới đứng dậy xin cáo lui.

Mộ Dung Khuê trở lại Dưỡng Tâm điện, vội vàng gọi người lấy nước tắm rửa rồi thay một bộ y phục khác xong xuôi mới ngồi vào bàn, lại nhớ tới việc Mộ Dung Sâm tiến cung mới cảm thấy hẳn không có ý tốt. Trong lòng hắn nghi ngờ, nhìn thấy Lạc công công đang đứng bên cạnh liền hỏi: “Người xem, hình như Cao Bằng vương đối với mẫu hậu quá mức ân cần?”

Lạc công công nghe Mộ Dung Khuê hỏi không dám không trả lời, nhỏ giọng nói: “Nô tài thấy Cao Bằng vương tựa như có ý gì đó, mà Thái hậu cũng không có vẻ là ghét hẳn. Hoàng thượng cần phải cẩn thận!”

“Trẫm chỉ biết, Cao Bằng vương hẳn...” Mộ Dung Khuê không nói tiếp, trong lòng hừ lạnh: Mộ Dung Sâm người cũng quá to gan, ngày trước muốn giành ngôi vị hoàng đế, hiện tại lại muốn giành mẫu hậu của trẫm?

Mộ Dung Bội cũng nghe nói chuyện xảy ra ngày hôm nay, nàng chỉ cười lạnh nói: “Hoàng huynh cho là thái hậu nương nương và hoàng thượng là người ngu sao? Hẳn dám đem bò cạp vào cung, lại không có gan nhận? Một hẳn có một bộ mặt tử tế như vậy, làm việc lại cứ theo vị mẫu thân tốt của hẳn.”

Lúc Hiếu thái phi mẹ đẻ của Mộ Dung Bội còn sống, cũng chịu không ít uất ức từ Lữ thái phi, làm cho Mộ Dung Bội đối với vị ca ca Mộ Dung Sâm này cũng không có tình cảm gì, bây giờ lại nghe được chuyện con bò cạp, trong lòng liền cho là Mộ Dung Sâm động tay động chân nên mới tức giận.

Thải Châu mới trở về từ Khôn Ninh cung, bẩm báo hết mọi chuyện, lại nói thêm: “Diệu Tâm cô cô nói Cao Bằng vương có ý lấy lòng thái hậu nương nương, chuyện này thật không tốt!”

“Lớn mật, Thái hậu nương nương là người mà hẳn có thể mơ tưởng?” Mộ Dung Bội vô cùng tức giận mới nói ra câu đó, vừa nói xong thì lập tức im lặng.

Thải Châu nhìn xung quanh không có người mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Ngày trước vẫn nói nữ nhi tứ đại gia tộc và Khương thị đều xinh đẹp như hoa, nhưng giờ so các nàng với Thái hậu nương nương mới thấy kém hơn thái hậu rất nhiều. Nếu không ngại thân phận của Thái hậu nương nương, chỉ sợ không phải Cao Bằng vương có ý, ngay cả...”

Mộ Dung Bội cắn răng nói: “Mấy người đàn ông thối tha này, chỉ biết tơ tưởng đến nữ thần! Lại không biết, nữ thần là cho bọn hắn tính toán sao? Cẩn thận không bị sét đánh!”

Bình thường Thải Châu luôn kín miệng, lúc này lại không giữ được , nói ra: “Nghiêm đại nhân cũng không phải người như vậy.”

Mộ Dung Bội trợn mắt, hừ nói: “Nghiêm Thừa Ân như thế nào người hiểu rõ sao?”

Thải Châu biết mình đụng đến nỗi đau của Mộ Dung Bội, vội vàng cười nói: “Nô tỳ lẩm miệng, nô tỳ đáng chết, xin công chúa trách phạt!”

Mộ Dung Bội chỉ vào đầu Thải Châu, hung dữ nói: “Đúng là bản công chúa thích Nghiêm Thừa Ân thì làm sao? Người biết rõ tâm tư của bản công chúa lại cứ tránh né không dám nói, cũng không dám nghĩ cách giúp bản công chúa làm cho hẳn si mê bản công chúa, ngoan ngoãn chờ làm phò mã?”

Thải Châu thấy Mộ Dung Bội tự nói ra tâm sự trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, lúc sau mới phục hồi tinh thần tươi cười nói: “Nếu như vậy, sao công chúa không nhờ Thái hậu nương nương làm chủ, tác thành chuyện tốt?”

Mộ Dung Bội cũng không nghĩ đến, đúng nha, trước đây không có trưởng bối làm chủ, mặc dù miễn mộ Nghiêm Thừa Ân cũng không có cách nào, bây giờ trong cung có Thái hậu nương nương, có thể xin người làm chủ nha!

Thải Châu nhiệt tình nói: “Tuổi tác của trưởng công chúa cũng không còn nhỏ, người nên sớm đến chỗ Thái hậu nương nương nói rõ.”

Mộ Dung Bội cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Nhưng cũng phải biết tâm tư của Nghiêm Thừa Ân đã.”

Thải Châu nói: “Cứ giao luôn cho Thái hậu đi hỏi là được. Vạn nhất có chuyện gì công chúa cứ coi như không biết chuyện này, cũng còn một đường lui.”

Mộ Dung Bội nghe cũng có lý liền gật đầu.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Bội đang muốn đi gặp Đỗ Mạn Thanh, lại nghe báo có Nhâm thị tiến cung liền biết Đỗ Mạn Thanh sẽ giữ Nhâm thị ở lại dùng bữa, cảm thấy chính mình đi qua cũng không tiện, không còn cách nào khác đành thôi.

Nhâm thị tiến cung là có việc báo với Đỗ Mạn Thanh, thừa lúc Đỗ Hàm Lan không ở đây mới cười nói: “Mấy ngày trước có hai bà mỗi đến cầu thân, đều là công tử có tiền đồ! Chỉ là trong nhà cũng không dám nhận lời, chỉ nói Hàm Lan đang hầu hạ Thái hậu, hôn sự của nàng đương nhiên là do Thái hậu làm chủ.”

Đỗ Mạn Thanh ngạc nhiên nói: “Nếu các người thấy đó là người trong sạch, mà Hàm Lan cũng không phản đối thì có thể chấp nhận, không cần hỏi ta.”

Nhâm thị nghe Đỗ Mạn Thanh nói, cho là Đỗ Mạn Thanh đang giận dỗi, vội vàng giải thích: “Trong nhà sao dám tự quyết, đương nhiên là phải do Thái hậu an bài.”

Đỗ Mạn Thanh đang muốn nói thêm lại thấy ánh mắt của Nhâm thị, đành nói tránh: “Hàm Lan còn nhỏ, từ từ chọn cũng được.”

Nhâm thị nghe xong mới thở phào, cảm tạ nói: “Lại làm phiền thái hậu nương nương phí tâm!”

Đỗ Mạn Thanh gật đầu, cho người gọi Đỗ Hàm Lan ra gặp Nhâm thị.

Đỗ Hàm Lan biết Nhâm thị tới, vội vàng chạy ra vui vẻ nói: “Lâu rồi Mẫu thân không tiến cung.”

Nhâm thị nhìn qua, thấy dáng người Đỗ Hàm Lan mới “À” một tiếng, đưa tay vuốt eo của nàng, kinh ngạc nói: “Mới có mấy ngày mà đã gầy như vậy?”

Đỗ Hàm Lan cũng đắc ý, đứng trước mặt Nhâm thị xoay một vòng tươi cười nói: “Sáng sớm chạy bộ, chiều thì nhảy dây, một ngày hoạt động hai lần, nên mới một tháng đã giảm khá nhiều. Thái hậu nương nương nói, nếu như kiên trì nhảy dây thì tới cuối năm nữ nhi cũng có thể biến thành mỹ nhân yếu điệu nha!” Nói xong lại ghé vào tai Nhâm thị: “Tháng trước nguyệt sự của nữ nhi đến thì đau bụng không chịu nổi, tháng này lại không cảm thấy gì. Thái hậu nương nương nói, đây là sau khi vận động huyết khí lưu thông.”

Nhâm thị vui mừng, lôi kéo Đỗ Hàm Lan nhìn một vòng, thậm chí còn thấy Đỗ Hàm Lan hai mắt có thần, không còn xơ xác như trước. Trong lòng thầm nghĩ: “Gần nữ thân như Thái hậu nương nương, Hàm Lan cũng ngày càng xinh đẹp. Dựa vào Hàm Lan bây giờ được Thái hậu nương nương yêu thích, lại thêm nữ nhi hiện nay biến xinh đẹp, giờ không cần lo lắng hôn sự của nữ nhi nữa rồi?”

Đang nói chuyện thì có cung nữ tiến vào bẩm có Cao Bằng vương tới.

Nhâm thị thấy Đỗ Mạn Thanh bận rộn, vội vàng đứng dậy cáo từ.

Đỗ Mạn Thanh để Đỗ Hàm Lan tiễn Nhâm thị, mới cho Diệu Tâm đi mời Mộ Dung Sâm vào.

Mộ Dung Sâm vào điện, bái kiến xong xuôi mới trình sách lên.

Đỗ Mạn Thanh nhận lấy mở ra nhìn, trong sách viết mấy truyện cũng khá mới lạ.

Mộ Dung Sâm nói: “Mẫu hậu xem thử, nếu thích nhìn thần sẽ cho môn khách viết tiếp mấy chuyện mới lạ, dâng lên cho mẫu hậu giải buồn.”

“Người có lòng!” Đỗ Mạn Thanh xem xong truyện, ngược mắt nói: “Nhìn cũng khá ổn, cứ theo như vậy mà viết thôi!”

Mộ Dung Sâm dạ một tiếng, cũng không nói nhiều đã đứng lên cáo từ.

Lúc sau Mộ Dung Khuê cũng đến, tiến vào thỉnh an rồi mới cười nói: “Mẫu hậu, nhi tử thấy ở ngự thư phòng cũng có rất nhiều sách mới lạ, trong đó cũng có nhiều điển cổ rất hay. Bây giờ nắng nóng mà mẫu hậu lại ngủ trễ, chi bằng đến ngự thư phòng của nhi tử đọc sách.”

Đỗ Mạn Thanh biết có đôi lúc Mộ Dung Khuê sẽ ở trong thư phòng duyệt tấu chương: “Ta đến lại quấy rầy người duyệt tấu chương sẽ không tiện. Hay là cho người đem lại đây, ta từ từ đọc cũng được.”

Mộ Dung Khuê mỉm cười nói: “Nhi tử là muốn ở gần mẫu hậu nhiều hơn, mẫu hậu cứ đồng ý đến thư phòng đọc sách với nhi tử đi.”

Mộ Dung Khuê vừa nói, trong đầu đã hiện ra một bức tranh: “Chính mình ngồi bên này phê tấu chương, nữ thần ngồi ở bàn đối diện đọc sách, thỉnh thoảng hai người sẽ ngẩng đầu, ánh mắt chạm nhau, thâm tình nồng nàn, phong cảnh vô cùng diễm lệ.

18. Chương 18

Mộ Dung Sâm ra khỏi cung, lúc trở về vương phủ thì gặp Phúc cô cô hầu hạ Lữ thái phi đang chờ hân: “Thái phi nương nương đã đợi một ngày, vương gia nhanh qua gặp người đi!”

Mộ Dung Sâm nghe xong không dám chậm trễ, vội vàng đi theo Phúc cô cô qua gặp Lữ thái phi. Trên đường đi không quên hỏi sinh hoạt, ăn uống hàng ngày của Lữ thái phi.

Phúc cô cô trả lời cặn kẽ, lại nói thêm: “Trời nóng nên nương nương ngủ trưa hơi ít, giờ ngọc muốn ngủ bù lại không ngủ được, lúc tỉnh dậy thì hơi chóng mặt. Đã gọi đại phu trong phủ đến bắt mạch kê chút thuốc an thần, đại phu nói hôm nay uống thuốc nếu đêm mà ngủ ngon thì sẽ không có gì đáng ngại.”

Phúc cô cô là nô tì trong Lữ phủ năm đó đi theo Lữ thái phi tiến cung, hầu hạ Lữ thái phi đã nhiều năm, chính là tâm phúc của bà. Mộ Dung Sâm cũng phải tôn trọng nàng ta vài phần. Giờ nghe Phúc cô cô báo lại, biết bệnh đa nghi của Lữ thái phi lại bắt đầu phát tác mới cảm thấy lo lắng.

Phúc cô cô thấy vẻ mặt của Mộ Dung Sâm đành an ủi hân: “Vương gia không cần lo lắng, Thái phi nương nương chỉ là khó chịu nên nói chuyện không suy nghĩ, chỉ cần cẩn thận không cho người khác biết được sẽ không sao.”

Mộ Dung Sâm Không đáp lời chỉ yên lặng thở dài.

Lữ thái phi đang ở trong phòng đi lại, biết được Mộ Dung Sâm tới mới bình tĩnh lại chút, mở miệng hỏi: “Người đâu?”

Mộ Dung Sâm đi vào, vội vàng vấn an rồi mới nói: “Mẫu phi có gì sai bảo?”

Lữ thái phi phất tay cho nha hoàn lui ra, nét mặt trở nên lạnh lùng, quát lên: “Ta có thể sai bảo gì người? Ta tranh đoạt cả đời, chỉ vì ngồi lên cái ghế thái hậu nương nương, để người được gọi ta một tiếng mẫu hậu mà không phải hai chữ mẫu phi bỏ đi kia. Người thì tốt rồi, ngồi vị hoàng đế cứ vậy mà chấp tay dâng cho người khác. Bây giờ còn tốt hơn, lại còn dám nói thái hậu nương nương trời ban, đúng là muốn cười lên đầu ta, đây không phải là muốn cầm dao đâm vào lòng ta sao?”

Năm đó Mộ Dung Khuông cho Lữ thái phi tiến cung làm phi, nói về xuất thân và tướng mạo, Lữ thái phi đều có khả năng lên làm hoàng hậu, nhưng là cuối cùng Mộ Dung Khuông lại lập Khương thị làm hoàng hậu, đây chính là tâm bệnh trong lòng Lữ thái phi. Sau này, Khương thị không có con, Lữ thái phi cho rằng cơ hội đã tới, không ngờ Khương thị đi Giang Nam theo Mộ Dung Khuông, khi trở về lại ôm theo Mộ Dung Khuê, sau lại nhờ vào đứa con trai này mà yên ổn ngồi trên hậu vị.

Đến lúc Mộ Dung Khuông bệnh tình nguy kịch muốn cho Lữ thái phi theo tuần táng, Lữ thái phi biết được mới bệnh nặng một thời gian, sau đó liền mắc phải bệnh đa nghi, người khác chỉ cần thuận miệng nói một câu hay có hành động gì thì ở trong mắt của bà đều là có dụng ý khác. Từ khi biết được có thái hậu trời

ban, bà liền đứng ngồi không yên, luôn cho rằng đây chính là do Mộ Dung Khuê bày trò nhằm xử lý mẹ con bọn họ. Bởi vì bà luôn muốn Mộ Dung Sâm hợp tác với tứ đại gia tộc đoạt lại ngôi vị hoàng đế.

Mộ Dung Sâm thấy Lữ thái phi lại muốn phát bệnh, vội vàng khuyên nhủ: “Mẫu phi ở trong vương phủ, thái hậu ở trong cung, nước sông không phạm nước giếng, cứ bỏ qua...”

Hắn còn chưa nói xong, Lữ thái phi đã ngắt lời: “Cái gì mà bỏ qua? Ta nếu thấy nàng có phải còn muốn quỳ xuống hành lễ không? Tại sao, tại sao? Người thua kém người ta, giờ lại liên lụy đến ta cũng phải thua kém người khác!”

Từ lúc Mộ Dung Sâm rời khỏi nơi ở của Lữ thái phi, cả thể xác và tinh thần đều thấy mệt mỏi, cũng may mấy người hầu đều thông minh không đến quấy rầy hắn, hắn một mình ngồi trong phòng mới cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Lữ lương nhận được tin Mộc thị đã trở lại kinh thành, vô cùng vui mừng, vội vàng gọi An thị để An thị mời Mộc thị đến phủ.

An thị nói: “Phu quân Mộc thị là Đỗ Tấn Lang, mà Đỗ Tấn Lang và Đỗ Bá Ngọc chính là cùng một họ, chẳng biết nguyên nhân vì sao mà hai nhà cũng không đi lại?. Vừa vặn bên nhà mẹ thiếp có một nữ quyến quen biết Mộc thị, hai nhà cũng hay đi lại, cứ mượn cớ này mà nói chuyện, qua vài lần tự nhiên sẽ thân thiết. Khi đó hỏi chuyện của Thái hậu nương nương nàng cũng sẽ không dấu diếm.”

Lữ Lương gật đầu tán thành, nói: “Việc này giao cho phu nhân vậy.”

An thị nói: “Lão gia cứ tin thiếp.”

Lữ gia là danh môn vọng tộc, An thị lại chịu hạ thấp tận lực kết giao, mới hơn 10 ngày Mộc thị đã coi An thị là tri kỷ, không giấu bất cứ chuyện gì.

An thị mượn cớ Rằm tháng 7 tiến cung tặng quà, nhân đó mà mang theo Mộc thị hai người cùng vào cung.

Đỗ Mạn Thanh biết An thị tới thì cho Thu Tình mời nàng đi vào.

An thị thỉnh an xong, trình lên danh sách quà tặng, lại cười nói: “Thần phụ dâng tặng thái hậu nương nương chút quà, mấy thứ khác không đáng nhắc đến, nhưng mà có hai khúc vải Yên Vũ Giang Nam song mặt tú, vô cùng hiếm có. Song mặt tú là của phu nhân Mộc thị nhà Đỗ Tấn Lang làm ra. Nói đến Đỗ Tấn Lang này còn phải gọi Đỗ quốc cửu một tiếng cửu cửu, hai nhà chính là cùng một dòng họ. Vì có nguyên nhân này mà Mộc thị mới cả gan nhờ thần phụ mang nàng ta vào cung, để nàng ta được gặp dung nhan của thái hậu nương nương một lần. Thần phụ cũng không nỡ từ chối, mới to gan mang nàng tiến cung.” Nói xong thì cúi người thật sâu xuống dưới.

Nếu là dòng tộc họ Đỗ, tại sao không cầu Nhâm thị đưa vào cung mà lại để An thị đưa vào? Đỗ Mạn Thanh nhìn An thị thật kỹ, tuy biết bà ta có tính toán khác nhưng cũng không quá quan tâm, thờ ơ nói: “Đã là thân thích vào cung thì cứ cho truyền vào đi!”

An thị nghe thấy lời này thì mừng thầm một phen.

Đã có cung nữ ra ngoài đưa Mộc thị vào trong bái kiến Đỗ Mạn Thanh.

Phu quân Mộc thị tuy là Tấn Lang, dù sao chức vị cũng thấp, đã lần nào gặp phải trường hợp như vậy? Lúc bái kiến Đỗ Mạn Thanh không tránh khỏi có chút luống cuống.

Đỗ Mạn Thanh thấy nàng lo sợ, cũng chỉ cười rồi ban ghế ngồi rồi hỏi thăm mấy câu.

Mộc thị nghe được giọng nói của Đỗ Mạn Thanh, lại nhớ đến An thị lúc trước nói qua mới cả gan ngẩng đầu nhìn Đỗ Mạn Thanh, vừa nhìn đã thấy sợ hãi, không, không, người này không thể nào là Đỗ thị năm đó mình biết. Tuyệt đối không thể nào là cùng một người.

An thị yên lặng nhìn, thấy Đỗ Mạn Thanh không nhận ra khuê mật năm xưa, cảm thấy có chút thất vọng, mặc dù nghe nói Thái hậu nương nương bị mất trí nhớ, nhưng không phải còn nhớ Đỗ bá Ngọc và Hoàng thượng sao? Không có lý nào lại quên mất khuê mật ngày trước.

Từ trong cung trở về, tay chân Mộc thị có chút run rẩy đi theo An thị đến Lữ phủ.

An thị thấy tình trạng của nàng ta, liền biết chuyện giống như Lữ Lương đã bàn trước, thái hậu nương nương trong cung bây giờ có thể không phải là Đỗ thị.

Mộc thị khẳng định Đỗ Mạn Thanh không phải là Đỗ thị, liền nhận định nàng cũng không phải là nữ thần, nên lúc mở miệng nói về Đỗ Mạn Thanh thì lá gan cũng to lên.

“Khi đó ở Giang Nam, ta và thái hậu nương nương chính là khuê mật, bởi vì đều thích thêu nên luôn ở cùng một chỗ thêu thùa may vá, cũng hay nói chút chuyện thân mật. Thái hậu nương nương tuy có diện mạo xinh đẹp, nhưng tính tình lại nhát gan, gặp người khác chưa nói chuyện mặt đã đỏ bừng. Bây giờ vị Thái hậu nương nương trong cung, tác phong và cử chỉ cũng không phải ngày một ngày hai mà thay đổi được, nàng cũng không phải thái hậu nương nương mà ta biết.” Mộc thị nói xong lại có chút tiếc nuối, “Lại nói, năm đó hai người thân thiết, hôm nay gặp lại sao nàng cũng không nhớ ta?”

An thị hỏi: “Người chắc chắn vị kia trong cung không phải là tỷ tỷ của Đỗ Bá Ngọc?”

Mộc thị gật đầu nói: “Cũng không phải là một người. Đỗ quốc cửu khi còn bé là do tổ mẫu nuôi dưỡng, mặc dù hần và thái hậu nương nương là tỷ đệ nhưng gặp nhau rất ít, cũng có thể là hần nhận lầm. Nhà ta ngay cạnh Đỗ gia, ngày thái hậu nương nương còn nhỏ luôn cùng ta thêu thùa, ta cũng không thể nào nhận nhầm người.”

An thị nắm chặt tay Mộc thị nói: “Chuyện này liên quan rất lớn, người phải giấu ở trong lòng, cả phu quân cũng không được kể ra. Ta cũng sẽ không bạc đãi người, ta sẽ nghĩ cách cho người ở phu gia được hãnh diện.”

Sài thị đáp ứng, nói nhỏ: “Ta quay về Giang Nam Đỗ gia cũng không quan tâm, cũng không cho người đi đón ta. Lần này trở về, phu quân lạnh nhạt cũng làm lòng ta lạnh lẽo. Cũng vì phu nhân mấy lần mời ta đến phủ mới cho ta chút thể diện. Đỗ gia lúc này mới thay đổi không dám khinh thường ta. Chỉ vì chuyện này, ta cũng muốn báo đáp ân tình của phu nhân.”

An thị cầm tay nàng, thành khẩn nói: “Phu quân không đáng tin cũng còn nể tử dựa vào, đợi hần có tiền đồ người cũng có ngày nở mày nở mặt.”

Mộc thị nghe theo An thị cũng bởi vì An thị giúp con trai của nàng vào được một trường học nổi tiếng, giờ nàng chỉ mong nhi tử học thành tài, tương lai kiếm một chức quan cho nàng hãnh diện.

Những hành động của An thị và Mộc thị đều có ám vệ báo lại với Mộ Dung Khuê, lại nói cả nghi ngờ của Mộc thị cho Mộ Dung Khuê biết.

Mộ Dung Khuê nghe xong ám vệ bẩm báo, trong lòng vừa mừng vừa lo. Lo là, Lữ Lương và An thị đều khó lường, không biết sẽ gây ra chuyện lớn gì, mừng là nữ thần không phải là mẹ đẻ Đỗ thị của hần. Hần thở dài nói với ám vệ: “Mang bức ảnh thêu của Mộc thị đến cho trẫm xem!”

Ám vệ nghe xong lui xuống làm việc.

Buổi chiều ngày hôm sau, bức tranh thêu của Mộc thị đã nằm trên bàn của Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê thấp đèn nhìn thật kỹ, càng nhìn càng vui vẻ. A ha, quả nhiên là không cùng một người.

Mộ Dung Khuê xem xong tranh thêu, lại cho gọi ám vệ vào nói: “Đỡ về chỗ cũ, không được kinh động đến Lữ gia.”

Ám vệ mang ảnh thêu đến Lữ phủ, để vào hộp trang sức của An thị.

Mấy ngày nay tâm trạng của Mộ Dung Khuê rất tốt, đêm nay lại cho Lạc công công đi mời Đỗ Mạn Thanh đến thư phòng đọc sách.

Đỗ Mạn Thanh đang cảm thấy buồn chán liền mang theo cung nữ đi theo Lạc công công đến ngự thư phòng.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh đến, cho cung nữ và thái giám lui ra ngoài, tự tay bưng trà cho Đỗ Mạn Thanh rồi cười nói: “Mẫu hậu dùng trà!”

Đỗ Mạn Thanh nhận trà cười nói: “Người cứ duyệt tấu chương đi cứ để ta tự tìm sách đọc, không nên vì ta mà bỏ bê chính sự.” Nói xong rồi uống vài ngụm trà, đứng dậy tự mình đi tìm sách.

Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh không rời mắt, đi theo phía sau giúp chọn sách.

Đỗ Mạn Thanh rút từ trong giá ra một quyển sách, quay người lại thiếu chút nữa là đụng vào cằm Mộ Dung Khuê, lúc này mới phát hiện vị nhi tử hoàng đế này cao hơn mình cả một cái đầu.

Mộ Dung Khuê đứng sau lưng Đỗ Mạn Thanh, đang đưa tay chuẩn bị rút một quyển sách, không ngờ Đỗ Mạn Thanh bất ngờ xoay người, một tay khác không tự chủ được cũng dựa vào giá sách, bởi vậy vừa lúc ôm Đỗ Mạn Thanh vào trong lòng hắn, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm trên tóc Đỗ Mạn Thanh, giọng nói trở nên khàn khàn, thì thầm gọi: “Mẫu hậu ~”

19. Chương 19

Đỗ Mạn Thanh cho rằng, Mộ Dung Khuê đã gọi mình là mẫu hậu, thừa nhận mình là Hiền Đức thái hậu hạ phạm nên sẽ kính trọng mình như mẹ, không thể nào có tâm tư khác, bây giờ Mộ Dung Khuê lại mập mờ gọi như vậy cảm thấy kinh ngạc, hoàng đế nhi tử bị trúng tà sao?

Mộ Dung Khuê gọi xong mắt thấy Đỗ Mạn Thanh bị dọa, lập tức chỉnh lại giọng nói như bình thường: “Mẫu hậu muốn đọc sách gì, nhi tử lấy giúp người!”

Vì Đỗ Mạn Thanh vốn xinh đẹp nên từ nhỏ đến lớn luôn có người khác quan tâm, thậm chí mấy người anh em họ cũng rất quý mến cô, mặc dù thấy hành động kỳ lạ của Mộ Dung Khuê cũng có chút nghi ngờ, nhưng rất nhanh cũng bình thường trở lại, nhi tử hoàng đế đây là thiếu thốn tình thương của mẹ nên có chút hành động bám mẹ mà thôi!

Mộ Dung Khuê cũng biết bản thân mình đã quá xúc động, đành phải giả vờ làm một đứa con hiếu thảo, rút từ trên giá một quyển sách, mở ra cho Đỗ Mạn Thanh xem, nhẹ giọng nói: “Quyển du ký này rất khá, mẫu hậu đọc thử đi.”

“Ừ!” Đỗ Mạn Thanh cầm quyển sách lật vài trang, thấy là một quyển nói về các vùng miền khác mới nói: “Từ trước đến nay cũng chưa được đi du ngoạn các nơi, chỉ đành phải nhìn mấy quyển sách du ký để giải buồn vậy.”

Mộ Dung Khuê nghe được giọng nói của Đỗ Mạn Thanh là rất muốn ra ngoài cung, không kịp nghĩ ngợi gì đã nói: “Mẫu hậu muốn ra ngoài cung du ngoạn sao?”

“Có thể đi sao?” Đỗ Mạn Thanh bắt được một chút hy vọng, để quyển sách xuống bàn, hai mắt sáng rực tha thiết nhìn Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê bị nhìn như vậy, ngực đập thành thịch, không thể không chế được miệng mình mà trả lời Đỗ Mạn Thanh: “Nếu mẫu hậu muốn ra cung một chuyến, nhi tử sẽ đi sắp xếp ra ngoài cùng mẫu hậu.”

“Thật sao?” Đỗ Mạn Thanh vui mừng quá mức, bắt lấy cánh tay Mộ Dung Khuê mà kéo, quên luôn chuyện thể hiện phong thái nữ thần, chỉ còn là dáng vẻ của một cô gái mới lớn.

Mộ Dung Khuê bỗng thất thần rồi cầm tay Đỗ Mạn Thanh, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, trái tim trong ngực đập liên hồi. Sau một khắc hắn đưa mặt vào trong bàn tay Đỗ Mạn Thanh, nhanh chóng giấu đi tình ý trong mắt, chỉ dùng mặt vuốt ve tay Đỗ Mạn Thanh, mơ màng gọi: “Mẫu hậu ~”

Tay Đỗ Mạn Thanh cảm thấy ngứa ngáy, lại có cảm giác nóng rực, biết là độ ẩm từ mặt Mộ Dung Khuê truyền sang, trong lòng cũng cảm thấy không đúng, rút tay về nói: “Chỗ này không gió có hơi nóng, ta thấy có chút choáng đầu, muốn hồi cung.”

Mộ Dung Khuê không muốn thả tay Đỗ Mạn Thanh, ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng đáng nói: “Nhi tử cũng cảm thấy nóng nên trên mặt mới đổ lên đây!”

Đỗ Mạn Thanh nhìn Mộ Dung Khuê, cũng không nghĩ Mộ Dung Khuê lại có hành động mờ ám gì, chỉ nghĩ: “Nhi tử hoàng đế tuy thừa nhận mình là mẹ đẻ của hần, thân thiết không muốn rời xa, nhưng dù sao mình cũng là giả mạo, cần phải giữ khoảng cách để tránh phát sinh chuyện không hay.

Mộ Dung Khuê một lòng muốn ở cùng một chỗ với Đỗ Mạn Thanh, nhưng cũng sợ chính mình làm Đỗ Mạn Thanh sợ, nghe thấy Đỗ Mạn Thanh muốn hồi cung, nhân tiện nói: “Nhi tử đưa mẫu hậu trở về!”

Đám người Lạc công công ở bên ngoài, biết được Đỗ Mạn Thanh muốn về cung liền cho người mang kiệu tới.

Đỗ Mạn Thanh khoát tay nói: “Khôn Ninh Cung cách đây cũng không xa, ta tự đi được rồi, không cần ngồi kiệu.”

Mộ Dung Khuê lập tức đáp lời: “Nhi tử đi cùng với mẫu hậu.” Xong rồi phát tay để cung nữ và thái giám lui ra sau vài bước, còn chính hần thì đứng bên cạnh Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Hoàng nhi cả ngày ngồi thiết triều, duyệt tấu chương. Nay cũng cần thường xuyên hoạt động mới có sức khỏe.”

Mộ Dung Khuê nghe theo nói: “Tạ mẫu hậu dạy bảo!”

Đỗ Mạn Thanh nhớ lại lịch sử trước đây thường xem, tuổi thọ của đa số các vị hoàng đế cũng không cao, mới lo lắng thân thể của Mộ Dung Khuê: “Lúc nhàn rồi thì phải hoạt động thân thể một chút.”

Mộ Dung Khuê cười nói: “Buổi tối nhi tử thường luyện chút võ nghệ, để ngày nghỉ sẽ cùng chạy bộ với mẫu hậu.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi phía trước.

Đám người Lạc công công đi theo ở đằng sau, vừa nhìn xung quanh vừa để ý thái hậu và hoàng đế, trong lòng cảm thán: “Nam cường tráng, nữ yếu điệu, nhìn thật không giống hai mẹ con, mà như...”

Mộ Dung Khuê đang nói chuyện, nghiêng mắt nhìn Đỗ Mạn Thanh, đầu mũi lại ngửi thấy mùi hoa lan thơm ngát, đi chậm hơn Đỗ Mạn Thanh nửa bước ra hiệu cho Lạc công công.

Lạc công công thấy Mộ Dung Khuê ra hiệu, mặc dù không tình nguyện nhưng cũng phải đi chậm lại, thái giám và các cung nữ khác thấy Lạc công công đi chậm dần đương nhiên phải đi theo, dần dần đã cách Mộ Dung Khuê và Đỗ Mạn Thanh một khoảng xa.

Đỗ Mạn Thanh và Mộ Dung Khuê sóng vai đi dưới ánh trăng, trong lòng thầm hận con đường này càng dài càng tốt cho hần và Đỗ Mạn Thanh ở bên nhau lâu một chút.

Đỗ Mạn Thanh cũng phát hiện Mộ Dung Khuê hơi khác ngày thường, lúc nói chuyện, lúc thì mỉm cười, lúc thì cau mày, biểu tình rất là phong phú, tựa như có tâm sự, không tránh khỏi tò mò hỏi: “Hoàng nhi hôm nay làm sao vậy?”

Mộ Dung Khuê cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu đoán thử xem!”

Đỗ Mạn Thanh bị nụ cười của Mộ Dung Khuê làm hoa mắt, nói thâm: “Nhi tử hoàng đế cười lên thật là đẹp!” Bỗng như hiểu ra, cười nói: “Người có người trong lòng?”

Mộ Dung Khuê mỉm cười nhìn Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu nói đúng thì là đúng, nói không phải thì sẽ không phải.”

Đỗ Mạn Thanh đang định nói, chợt nghe có người gọi: “Thái hậu nương nương, hoàng thượng!”

Vừa dứt lời, đã thấy Mộ Dung Bội dẫn theo cung nữ đang đi đến: “Thái hậu nương nương đang về cung sao?”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Là A Bội!” Xong thì quay qua Mộ Dung Khuê: “Hoàng nhi trở về đi, để A Bội đưa ta hồi cung là được!”

Mộ Dung Bội rất nhanh đứng vào bên cạnh Đỗ Mạn Thanh, nói với Mộ Dung Khuê: “Hoàng thượng yên tâm, ta nhất định sẽ đưa thái hậu về cung an toàn.” Nói xong chưa kịp chờ Mộ Dung Khuê phản ứng đã đỡ Đỗ Mạn Thanh bước đi.

Mộ Dung Khuê trừng mắt nhìn Mộ Dung Bội giữa đường nhảy ra cướp Đỗ Mạn Thanh, lại không có cách nào từ chối chỉ đành bực bội quay người, dẫn Lạc công công quay về Dưỡng Tâm điện.

Ngày hôm sau thiết triều xong, Mộ Dung Khuê vội vã đi đến Khôn Ninh cung, mới tiến vào đã nghe thấy tiếng cười của Mộ Dung Bội, không khỏi ngạc nhiên, hoàng tử lại tới sao?

Vì có Mộ Dung Bội nên Mộ Dung Khuê cũng không tiện ngồi lâu, chỉ nói với Đỗ Mạn Thanh mấy câu liền cáo lui.

Mộ Dung Bội thấy Mộ Dung Khuê đi rồi, nằng lại ngồi thêm một lúc rồi mới trở về.

Trở lại Noãn Nguyệt các, Mộ Dung Bội liền hỏi Thái Châu: “Diệu Tâm có nói gì không?”

Thái Châu hơi cúi người nói: “Diệu Tâm cô cô nói tối qua hoàng thượng cho Lạc công công đi mời thái hậu đến ngự thư phòng đọc sách, lại không cho người vào trong ngự thư phòng hầu hạ. Một lúc sau nghe được giọng nói của thái hậu phải đi về. Ra khỏi phòng thì thái hậu nường nường không sao, nhưng mặt hoàng thượng lại đỏ bừng, không biết là bị làm sao.”

Mộ Dung Bội nghe xong cảm thấy lo sợ, cắn môi nói: “Không được, buổi chiều ta cũng phải qua chỗ thái hậu, không thể để hoàng thượng một mình gặp thái hậu nường nường.”

Buổi chiều, quả nhiên Mộ Dung Bội lại đến Khôn Ninh cung trước Mộ Dung Khuê, thấy xung quanh không có người mới nói với Đỗ Mạn Thanh: “Thái hậu nường nường, ta có chuyện muốn nhờ!”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Bội xinh đẹp nên cũng rất thích nằng, nghe nằng ta nói như vậy đương nhiên là đồng ý: “Người nói đi, chỉ cần ta làm được ta sẽ cố hết sức.”

Mộ Dung Bội đỏ mặt, cắn môi mới nói ra: “Ta thích Nghiêm Thừa Ân nhưng lại không biết ý của hắn, lại không muốn ép buộc...”

Đỗ Mạn Thanh nghe xong thì cười nói: “Hóa ra là chuyện này. Để ta đi thăm dò giúp người!”

Hai người đang nói chuyện, lại có người báo Mộ Dung Khuê đến, Mộ Dung Bội liền âm thầm cười trộm, chỉ ngồi đó không đi.

Mộ Dung Khuê vừa vào lại thấy Mộ Dung Bội đang ở trong, cũng không tiện ngồi lâu nên chỉ thỉnh an rồi hỏi han mấy câu, rất nhanh đã cáo lui.

Trở lại Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê rất tức giận, hoàng tử là quá nhàn rồi sao? Mỗi ngày đều đến Khôn Ninh cung làm gì đây? Không được, phải nhanh đem nằng gả đi. Có nằng ở đây, trăm làm sao có thể thân thiết với mẫu hậu đây?

Một lúc sau, Mộ Dung Khuê cho gọi ám vệ: “Đến Khôn Ninh cung, nếu hoàng tử đã trở về thì báo lại cho ta.”

Ám vệ vâng lệnh rời đi, rất nhanh đã trở về bẩm: “Trưởng công chúa đã rời khỏi Khôn Ninh cung, Thái hậu nường nường nói là thời tiết nóng nên khó ngủ, đang chơi cờ với cung nữ vẫn chưa nghỉ ngơi.”

Mộ Dung Khuê vui mừng, phất tay cho ám vệ lui ra, lại cao giọng gọi Lạc công công nói: “Bãi giá Khôn Ninh cung!”

Lạc công công giật mình: “Hoàng thượng, giờ đã muộn rồi! Lúc này mà đi qua cũng phải có lý do gì đó, nếu không sẽ bị thái hậu nường nường nghi ngờ!”

Mộ Dung Khuê nhìn thấy đĩa điểm tâm bày trên bàn mới nói: “Trăm mang điểm tâm đến cho mẫu hậu.” Xong rồi đưa đĩa điểm tâm cho Lạc công công, còn mình thì bước chân ra ngoài.

Đỗ Mạn Thanh đang muốn đi ngủ, lại nghe Mộ Dung Khuê tới, cảm thấy rất ngạc nhiên, đã trễ thế này nhi tử hoàng đế lại đến đây, chẳng lẽ có việc gì gấp?

Mộ Dung Khuê vào điện, thấy vẻ mặt nghi ngờ của Đỗ Mạn Thanh, vội vàng lấy đĩa điểm tâm từ tay Lạc công công: “Đây là điểm tâm trẩm tự tay làm, không dám hưởng một mình nên mới cố ý đưa tới cho mẫu hậu nếm thử!”

Trần Lạc công công đỏ mặt cười, trong lòng thầm oán: “Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài đang nói cái gì vậy? Điểm tâm ngài tự làm? Chỉ sợ ngài ngay cả mặt và phần còn không phân rõ đây!”

Diệu Tâm đứng bên cạnh nên cũng nghe được Mộ Dung Khuê nói cũng là ngạc nhiên mở to mắt, điểm tâm hoàng thượng tự làm? Trời ạ!

Đỗ Mạn Thanh lại vô cùng kinh ngạc, nhi tử hoàng đế làm điểm tâm? Quá thần kỳ!

Mộ Dung Khuê vừa dứt lời cũng thầm đỏ mặt cười, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, ngày mai trẩm sẽ đi học làm điểm tâm, sau này tự làm cho mẫu hậu ăn, nuôi mẫu hậu thành mập mạp không thể đi nổi, chỉ có thể ở lại mãi trong cung.

Trong đầu hắn vừa nghĩ thì trong tay đã cầm đĩa gấp một miếng điểm tâm đưa đến miệng Đỗ Mạn Thanh, cười ngọt ngào nói: “Mẫu hậu nếm thử tay nghề của con trai xem!”

Đỗ Mạn Thanh không thể làm gì khác đành phải mở miệng ăn miếng điểm tâm. Ăn xong mới nói: “Hoàng nhi thật giỏi, còn biết làm điểm tâm, cùng với điểm tâm hôm nay ngự thiện phòng đưa đến cũng không khác lắm, rất tốt, rất tốt.”

Mộ Dung Khuê không để ý ánh mắt của đám người Lạc công công và Diệu Tâm, lại nói: “Nếu như mẫu hậu thích, sau này nhi tử sẽ làm cho mẫu hậu!” Chờ trẩm trở về, suốt đêm sẽ học làm điểm tâm! Đêm mai sẽ đưa điểm tâm tự làm đến cho mẫu hậu! Chuyện quốc gia đại sự cũng không làm khó được trẩm, chỉ là một miếng điểm tâm nho nhỏ, chắc chắn cũng không khó khăn gì!

20. Chương 20

Ăn điểm tâm, uống trà xong, Mộ Dung Khuê và Đỗ Mạn Thanh bắt đầu nói về chuyện của Mộ Dung Bội, “Hoàng tử gần đây quả nhiên nhàn nhã, mỗi ngày đều chạy tới Khôn Ninh cung ngồi mãi không chịu đi, không biết có làm phiền mẫu hậu không?”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “A Bội vì nhìn thấy Hàm Lan học nhảy mà đáng người yếu đuối hơn nhiều, nên mới thường xuyên đến để học theo mà thôi!” Nói xong, lại nghĩ đến chuyện Mộ Dung Bội có tình ý với Nghiêm Thừa Ân thì nói thêm: “Tuổi A Bội không còn nhỏ, Hoàng thượng cũng nên giúp tuyển một phò mã đi thôi.”

Mộ Dung Khuê nghe xong nói: “Ngày trước cũng muốn giúp hoàng tử tuyển phò mã nhưng hoàng tử lại từ chối, còn nói muốn cùng trẩm giữ đạo hiếu, vì vậy mới không đề cập đến nữa.”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Người Hoàng nhi tuyển có lẽ nàng không thích, nếu đúng người nàng thích thì làm sao nàng lại từ chối?”

Bây giờ Mộ Dung Khuê mới hiểu ra vội nói: “Cũng đúng, không biết người trong lòng hoàng tử là ai?”

Đỗ Mạn Thanh cũng không muốn giấu diếm, nên nói luôn tâm sự trong lòng Mộ Dung Bội: “Hoàng nhi thăm dò Nghiêm Thừa Ân một chút, nếu hắn có ý thì chuyện này cũng dễ làm, nếu hắn không có ý thì thôi, đành tìm cho A Bội một mối nhân duyên khác.”

Mẫu tử hai người một mình ngồi trong điện nói chuyện, thấy thời gian đã muộn Mộ Dung Khuê mới lưu luyến cáo từ trở về Đường Tâm điện.

Bầu trời ánh trăng sáng rọi, ngoài vườn có tiếng côn trùng kêu, ngự trù chuyên làm điểm tâm Lưu tổng quản đang trong mộng đẹp đột nhiên bị tiếng gõ cửa làm giật mình tỉnh giấc, bực bội quát: “Ai đó? Không biết bây giờ là giờ nào hay sao còn gõ cửa?”

Nội thị bên ngoài đáp: “Hoàng thượng cho truyền Lưu tổng quản tấn kiến!”

Hoàng thượng triệu kiến! Lưu tổng quản bị dọa toát mồ hôi, vội vàng đứng dậy khoác áo ra mở cửa: “Tới ngay, tới ngay!”

Nội thị thúc giục: “Nhanh lên chút, Hoàng thượng đang chờ gặp người đây!”

Đội Lưu tổng quản thu thập xong, đi theo nội thị đến Dưỡng Tâm điện thì bị Lạc công công chặn lại.

Lạc công công cho nội thị lui ra, chính hắn nói với Lưu tổng quản: “Nửa đêm cho truyền người qua không phải cho người làm điểm tâm, mà là cho người đến chỉ hoàng thượng làm điểm tâm. Tí nữa vào gặp hoàng thượng không cần nói nhiều, phải cố gắng mà làm việc.”

Lưu tổng quản há hốc mồm, Hoàng thượng muốn học làm điểm tâm? Hắn không nghe lầm chứ?

Lạc công công vỗ vào mặt Lưu tổng quản, nhỏ giọng nói: “Đóng miệng của người lại, không nên cứ hơi tí là làm ra vẻ mặt kinh ngạc thế kia.”

Lưu tổng quản cũng biết mình sơ suất, hít sâu một hơi hỏi: “Hoàng thượng sao lại muốn học cái này?”

Lạc công công lạnh lùng nói: “Xem, chỉ biết người lẩm miệng nên mới dặn người không nên hỏi nhiều, đã vậy người lại cố ý hỏi.”

Lưu tổng quản vội vàng cười nói: “Không hỏi, không hỏi.”

Lúc này Lạc công công mới hừ một tiếng nói: “Mau vào đi!”

Trong Dưỡng Tâm điện cũng có ngự thiện phòng, chỉ là không có ngự trù chuyên làm điểm tâm mà thôi. Lưu tổng quản vừa vào điện đã có người dẫn đến ngự thiện phòng gặp Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê đang nghiên cứu đồ dùng trong ngự thiện phòng, thấy Lưu tổng quản đến, đợi hắn hành lễ xong mới nói: “Lưu tổng quản, có loại điểm tâm nào có thể học xong trong 3 ngày mà lại ăn ngon?”

Hơn nửa canh giờ, Lưu tổng quản mới trong tình trạng kiệt sức rời khỏi Dưỡng Tâm điện, lê chân bước về phòng ngủ, trong lòng chỉ biết than thở: “Hoàng thượng muốn học làm điểm tâm, lại còn muốn trong 3 ngày học xong, chuyện này đúng là muốn lấy cái mạng già của ta a!”

Lưu tổng quản đi rồi, Mộ Dung Khuê chỉ biết lắc đầu trùm mắt nhìn đồng lộn xộn trong ngự thiện phòng, một lúc sau mới rời đi cho người lấy nước tắm rửa thay y phục rồi mới đi ngủ.

Ngày hôm sau lúc hạ triều, Mộ Dung Khuê giữ Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành ở lại, nghiêm túc nói: “Trẫm có chuyện muốn thương lượng với các người.”

Lúc sau Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành mới đi theo Mộ Dung Khuê vào ngự trù phòng trong Dưỡng Tâm điện, hai người bị ép cùng học làm điểm tâm với hắn.

Về mặt Mộ Dung Khuê rất chính nghĩa mà nói: “Hai ái khanh học làm mấy món điểm tâm, đến lúc sinh nhật mấy trưởng bối cũng không cần đau đầu, chỉ cần xuống bếp làm điểm tâm hiếu kính, chắc chắn so với những vật quý trọng khác càng làm họ vui hơn.”

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành ghen hờn, trong lòng thầm oán lại không dám nói ra.

“Bắt đầu nhào bột đi!” trước tiên Mộ Dung Khuê lấy bột ra làm mẫu cho hai người.

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành cảm thấy Mộ Dung Khuê kỳ lạ, nhưng cũng không dám từ chối hắn, không thể làm gì khác đành xắn tay áo, nhào bột theo hắn.

Lưu tổng quản thấy tăng thêm hai người, nhìn hai người nhào bột xong, không nhịn được mới nói: “Nghiêm đại nhân lực yếu lại khéo tay, học làm vẫn thần là tốt nhất. Thạch đại nhân lực mạnh tốt nhất là học làm mì sợi.”

Tối qua Mộ Dung Khuê nhào bột xong bột lại không thành hình, cũng cảm thấy làm điểm tâm không dễ dàng, mới hỏi: “Lưu tổng quản nói xem, trẫm làm điểm tâm nào thì hợp?”

Lưu tổng quản đành phải nói thật, đau khổ nói: “Hoàng thượng không thích hợp học làm điểm tâm, nếu muốn học cũng chỉ học làm bánh. Làm bánh là dễ nhất rồi.”

Mộ Dung Khuê im lặng, lúc sau vẫn quyết định nghe theo ý Lưu tổng quản, đổi qua học làm bánh.

Không thể không nói, Lưu tổng quản này tuy rằng hay nịnh nọt, thích nói nhiều nhưng dạy đồ đệ lại rất khéo tay, biết họ giỏi chỗ nào mà dạy. Chỉ mới qua 3 ngày, Mộ Dung Khuê cũng có thể miễn cưỡng làm được bánh ngọt, Nghiêm Thừa Ân cũng có thể coi là làm xong món vằn thắn, ngoài ý muốn là Thạch Cố Hành rất nhanh đã có thể kéo được sợi mì.

Chuyện Mộ Dung Khuê gọi Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành học làm điểm tâm, có thể giấu được người khác nhưng không thể giấu Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Bội chờ đến lúc nghe Mộ Dung Khuê giữ Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành ở lại Dưỡng Tâm điện bàn chính sự, liền thật nhanh dẫn theo Thái Châu đi bắt quả tang.

Lạc công công thấy Mộ Dung Bội tới chưa kịp bấm báo, Mộ Dung Bội đã xông vào điện rồi chạy ào vào ngự thiện phòng.

Mộ Dung Bội bước vào ngự thiện phòng, nhìn thấy ngự thiện phòng lộn xộn, khắp nơi là đồ vật bày la liệt, không khỏi kêu to một tiếng.

Mộ Dung Khuê nghe thấy tiếng kêu, thấy Mộ Dung Bội mới cau mày nói: “Hoàng tử sao lại tới đây?”

Mộ Dung Bội hít sâu, tiếp nhận sự thực xong mới nói: “Nghe nói hoàng thượng học làm điểm tâm đến nhìn một chút, thuận tiện ăn thử xem thế nào.”

Nghiêm Thừa Ân đang ăn bánh chẻo, nghe thấy Mộ Dung Bội muốn ăn thử thì nhanh chóng múc một chén bánh chẻo đưa đến: “Trưởng công chúa thử bánh chẻo của thần làm xem! Theo Lưu tổng quản nói, bánh chẻo này ăn rất vừa miệng.”

Mộ Dung Bội cúi đầu nhìn, bánh chẻo nửa trôi nửa chìm trong chén, bề ngoài nhìn không đẹp mắt, nhưng đây là Nghiêm Thừa Ân tự tay làm, đương nhiên là phải ăn. Nàng cầm chén ăn một miếng, mặc dù không phải là ngon nhưng cũng không quá khó ăn, mới khen một câu: “Tốt lắm, ăn rất ngon!”

Nghiêm Thừa Ân nghe xong rất là đắc ý, lại cầm muỗng múc thêm mấy miếng bánh chẻo cho vào chén của Mộ Dung Bội, cười nói: “Trưởng công chúa nếu thấy ăn ngon, thì hãy ăn thêm một ít nữa đi.”

Mộ Dung Bội đỏ mặt, lại cố ăn thêm bánh chẻo, thấy Nghiêm Thừa Ân lại múc thêm bánh mới chạy bán sống bán chết.

Mộ Dung Khuê thấy Mộ Dung Bội đi rồi, mới nhìn Nghiêm Thừa Ân, cười híp mắt nói: “Thừa Ân nha, Hoàng tử đối với đồ ăn rất là soi mói, bây giờ lại hài lòng bánh chẻo này của ngươi, cũng tính là có duyên đi.”

Nghiêm Thừa Ân nghe Mộ Dung Khuê nói, trong lòng cũng rục rịch nhưng không tiếp lời.

Mộ Dung Khuê lại nhìn Nghiêm Thừa Ân: “Thừa Ân, ngươi thấy hoàng tử thế nào?”

Nghiêm Thừa Ân đáp: “Trưởng công chúa là thiên chi ngọc diệp, đương nhiên là rất tốt.”

Mộ Dung Khuê thấy Nghiêm Thừa Ân lảng tránh mới kéo hần qua nói nhỏ: “Có muốn làm phò mã không? Không làm thì ăn hai cái bánh trăm làm, nếu muốn thì có thể không ăn.”

Nghiêm Thừa Ân vừa nghe, lập tức cầm bánh lên ăn, mới ăn được nửa cái đã khổ sở nói: “Bánh khó ăn như vậy, làm sao so được với trưởng công chúa?”

Mộ Dung Khuê nghe xong tiến lên nắm cổ áo Nghiêm Thừa Ân nói: “Không được so sánh với hoàng tử, đương nhiên cũng không được chê bánh trăm làm.”

Thạch Cố Hành đứng bên cạnh nói: “Không bằng hoàng thượng theo thần học làm mì sợi đi, cái này dễ làm hơn chút.”

“Không được, trăm phải học làm bánh mới được.” Mộ Dung Khuê kiên quyết.

Đỗ Mạn Thanh đã vài ngày không thấy Mộ Dung Khuê đến, cũng cảm thấy hơi lạ, đoán là hắn đang bận rộn chính sự nên cũng không suy nghĩ nhiều, buổi chiều nhàn chán thì theo Đỗ Hàm Lan học thêu thùa.

Buổi tối, Mộ Dung Khuê nếm thử bánh tự làm xong, cảm thấy lòng tin dâng cao mới cho Lạc công công bưng đĩa bánh đi theo mình đến Khôn Ninh cung.

Đỗ Mạn Thanh đang muốn đi nghỉ, nghe Mộ Dung Khuê tới, vội vàng cho người mời vào.

Mộ Dung Khuê vào điện, để Lạc công công đặt đĩa bánh xuống bàn, mới phất tay cho mọi người lui ra.

Lạc công công đành nghe theo, dẫn người ra đứng ngoài cửa điện.

Diệu Tâm cũng cúi người lui ra ngoài.

Mộ Dung Khuê nhìn trong điện không còn ai, mới nói với Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu nếm thử bánh nhi tử tự tay làm!”

Đỗ Mạn Thanh nhìn đĩa bánh, thấy bánh có màu vàng óng ánh, bề ngoài nhìn khá đẹp mắt, ngạc nhiên nói: “Hoàng nhi thật giỏi, sau này nếu muốn mở cửa tiệm điểm tâm, dựa vào tay nghề làm bánh này cũng có thể nuôi cả gia đình nha.”

Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh thật lâu, nhỏ giọng nói: “Nhi tử nếu trở thành nam nhân bình thường, cũng có khả năng nuôi sống gia đình.”

Đỗ Mạn Thanh nghe Mộ Dung Khuê nói như có ý gì đó mới ngược mắt nhìn hắn, nghĩ thầm, nhi tử hoàng đế đang ở thế yếu hơn tứ đại gia tộc, Mộ Dung Khuê lại có âm mưu khó lường, chuyện tương lai như thế nào, đúng là rất khó nói.

Mộ Dung Khuê vừa nói chuyện, tay đã cầm bánh đưa đến miệng Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh cắn một miếng, gật đầu khen: “Hoàng nhi đúng là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Thấy Đỗ Mạn Thanh ăn xong bánh, Mộ Dung Khuê lại tự tay đi rót trà, bưng tới đưa cho Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh không đành lòng từ chối hiếu tâm của Mộ Dung Khuê, đành phải uống trà, trong lòng than thở: “Nhi tử hoàng đế vẫn không có cảm giác an toàn, muốn ở chỗ mình tìm chút tình cảm mẫu tử, lúc nào cũng muốn mình quan tâm đến hắn.”

Hai người ở đây mẫu tử từ hiếu, trong phủ Cao Bằng vương lại đang âm ỹ.

Lữ thái phi la lên: “Ta không tin nàng ta là nữ thần! Phi, tùy tiện tìm một nữ nhân xuất hiện đã dễ được các người bu lại, chuyện vợ vẫn gì mà nữ thần rơi xuống. Nếu đúng là nữ thần, kinh thành hiện giờ đã mấy tháng không có mưa, vậy thì gọi nàng đi cầu mưa a! Nếu nàng có thể cầu được mưa thì ta mới tin nàng là nữ thần.”

Mộ Dung Sâm thấy Lữ thái phi la hét đành phải khuyên nhủ: “Mẫu phi nói nhỏ chút đi!”

“Tại sao ta phải nói nhỏ? Ta có nói câu nào không đúng? Nếu nàng là nữ thần, ta nói vậy nàng cứ thử đến phạt ta xem! Ta đây không phải vẫn tốt sao? Chỉ biết nàng không phải là nữ thần, mà là nữ thần bị mới đúng.” Lữ thái phi thấy Lữ Lương không nói lời nào, lại quát to: “Năm đó các người dỗ ta tiến cung đã nói như thế nào? Nói sẽ cho ta lên làm hoàng hậu. Nhưng bây giờ thì sao? A Sâm chỉ là một vương gia không có thực quyền, người làm một thị lang rứt đầu, còn ta là một Thái phi không lên được mặt bàn.”

Lữ Lương bị Lữ thái phi làm cho đau đầu, đành phải nói: “Ta nghe theo tỷ tỷ, để cho người trình tấu chương, cầu thái hậu nữ thần đi ra cầu mưa.”

21. Chương 21

Mộ Dung Khuê được Đỗ Mạn Thanh tán dương, nên khi trở về Đường Tâm Điện vì quá vui mừng nên lại cho truyền Lưu tổng quản, quyết định học thêm mấy món điểm tâm khác nhau.

Mấy ngày nay Lưu tổng quản bị Mộ Dung Khuê lấn qua lấn lại cũng gầy mất mấy cân thịt, vừa nghe bị truyền thì âm thầm than khổ, lúc đi cùng Lạc công công mới than thở: “Cuộc sống này bao giờ mới kết thúc đây?”

Lạc công công cũng mệt mỏi, nhưng không thể làm gì khác hơn là an ủi Lưu tổng quản: “Cố thêm một thời gian là ổn rồi. Hoàng thượng bận rộn triều chính mà vẫn muốn học cái này, chờ mấy ngày nữa hết hứng thú là được.”

Lưu tổng quản lẩm bẩm: “Hy vọng hai vị đại nhân không tham gia, dạy một người đã đủ mệt mỏi, dạy ba người đúng là muốn lấy cái mạng già của ta.”

Bất hạnh thay, lời cầu khẩn của Lưu tổng quản không ứng nghiệm. Ngày hôm sau khi Mộ Dung Khuê bãi triều, lại cho gọi Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành đến để cho bọn họ tiếp tục học làm điểm tâm.

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành cũng âm thầm kêu khổ, rất bất đắc dĩ mà lại bước vào phòng bếp.

Nghiêm Thừa Ân giành nói trước: “Ta làm bánh chẻo chưa được tốt, ta tiếp tục học làm món này là được rồi. Hôm nay không làm sủi cảo, làm bánh chẻo trước vậy.”

Thạch Cố Hành nói theo: “Ta học làm mì là được rồi, cái này với mì sợi là một, dễ làm.”

Mộ Dung Khuê quyết tâm học làm bánh bơ ngọt, xoa hai tay nói: “Mặc dù bánh bơ ngọt không dễ làm, nhưng trăm là ai? Trăm chính là người biết khó mà vẫn lao vào! Lưu tổng quản, bắt đầu thôi!”

Ngày này, bánh bơ ngọt của Mộ Dung Khuê không thành công, không ngờ bánh chẻo của Nghiêm Thừa Ân lại hoàn thành.

Nhìn bánh chẻo nóng hổi, Nghiêm Thừa Ân hào hứng muốn được khen thưởng liền để Lưu tổng quản và Thạch Cố Hành nếm thử.

Lưu tổng quản ăn một miếng rồi gác đĩa, lắc đầu nói: “Vỏ bánh chẻo không mịn, còn bị vỡ, lửa nấu thì quá lớn nên còn chưa chín hẳn, chưa được.”

Thạch Cố Hành nếm một miếng, cũng gật đầu nói: “Cũng được mà! Lần trước trưởng công chúa rất thích bánh chẻo người làm? Ta nói, nếu đưa một đĩa cho nàng nếm thử, chắc chắn có thể nghe được nhận xét đúng.”

Hai mắt Nghiêm Thừa Ân sáng lên, nhìn về phía Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê liền gọi Lạc công công vào: “Đưa một đĩa bánh chẻo đến cho hoàng tử nếm thử, phải nói là Thừa Ân tự mình làm, chờ hoàng tử nếm xong thì xem hoàng tử nói thế nào.”

Lạc công công nhanh chóng đưa bánh chẻo đến Noãn Nguyệt các cho Mộ Dung Bội.

Thế là liên tục 4 ngày sau, Lạc công công đều nhận lệnh mang bánh chẻo đến Noãn Nguyệt các.

Ngày thứ 4, Mộ Dung Bội không nhin được nữa, vừa thấy bánh chẻo đã ói ra.

Một ngày này, có một đám đại thần dâng tấu chương, nói rằng kinh thành đã mấy tháng không mưa, lòng người lo sợ. Khẩn cầu Thái hậu nữ thần lập đàn cầu mưa, để trời cho mưa xuống, giải cứu tình hình hạn hán...

Mộ Dung Khuê đọc xong tấu chương, vô cùng tức giận mà nói: “Mấy người dâng tấu chương này không phải là tâm phúc của Lữ Lương hay sao, đây không phải là xin mẫu hậu cầu mưa mà là nghi ngờ thân phận của mẫu hậu nên mới cố ý dò xét. Đến lúc đó nếu có mưa thì chính là ân đức của ông trời, nếu không có mưa thì chính là tội của mẫu hậu.”

Thạch Cố Hành nói: “Lữ Lương đúng là không có ý tốt, hẳn muốn mượn chuyện lần này để vạch rõ chân tướng của Thái hậu nương nương và Hoàng thượng.”

Nghiêm Thừa Ân nói: “Nhưng mà Thái hậu nương nương nếu không đồng ý cầu mưa, chắc chắn sẽ bị gán tội không quan tâm đến sống chết của bách tính, cũng sẽ bị hoài nghi thân phận. Tứ đại gia tộc có thể sẽ lấy việc này làm lý do, nói rằng hoàng thượng không đức nên kinh thành mới không có mưa. Nếu lời đồn được truyền ra thì cơ hội của Cao Bằng vương sẽ tới.”

Lâu nay Mộ Dung Khuê ở bên cạnh Đỗ Mạn Thanh, mặc dù vẫn tin Đỗ Mạn Thanh là nữ thần, lại đoán là Đỗ Mạn Thanh đã hạ phạm có khi sẽ mất đi thần lực, nếu không đã sớm bay đi, cần gì phải ở trong cung? Làm sao lại phải nhờ mình đưa nàng ra cung một lần, mà không dùng thần lực để ra ngoài?

Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành nghe Mộ Dung Khuê nói, cũng hơi nghi ngờ, “Chẳng lẽ Thái hậu nương nương lại bị mất thần lực?”

Mộ Dung Khuê gật đầu nói: “Theo trầm quan sát, thì sợ là như vậy. Nếu không, làm sao lại để cho bốn người kia suy tính?”

Một nơi khác, Mộ Dung Phỉ nghe được triều thần dâng tấu chương xin Đỗ Mạn Thanh lập đàn cầu mưa, lại nghĩ Đỗ Mạn Thanh chính là nữ thần thì cầu mưa chỉ là chuyện nhỏ, đương nhiên sẽ không làm khó được nàng, trong lòng bị kích thích mà tiến cung, gặp Đỗ Mạn Thanh rồi nói: “Bốn người của đại gia tộc thật to gan, lại dám nghi ngờ thân phận của Thái hậu nương nương. Đúng lúc Thái hậu nương nương đi cầu mưa, để cho bọn họ nhìn thấy thần lực của nương nương, hạ hết uy phong của bọn họ, cho bọn họ hết dám kiêu ngạo.”

Đỗ Mạn Thanh biết được triều thần xin nàng đi cầu mưa đã cảm thấy đau đầu, nay nghe Mộ Dung Phỉ nói thì đầu lại càng đau hơn, bốp trán nói: “Trời ơi!” Quả nhiên nữ thần không phải là dễ làm.

Diệu Tâm đang dâng trà, nghe Mộ Dung Phỉ nói thì liếc nhìn Đỗ Mạn Thanh. Lâu nay vẫn hầu hạ Đỗ Mạn Thanh, dần dần phát hiện ra, Đỗ Mạn Thanh chỉ thông minh hơn người thường một chút, hành động quái dị chút, so với người khác hình như cũng không có gì đặc biệt. Nàng suy nghĩ: “Chẳng trách bên ngoài bắt đầu có lời đồn nói Thái hậu là giả mạo. Nếu lúc này Thái hậu đồng ý cầu mưa, nếu cầu mưa thành công lời đồn sẽ tự biến mất, cũng có thể mượn cơ hội này hủy hoại thể diện của tứ đại gia tộc. Nhưng, Thái hậu sẽ cầu mưa sao?”

Đang nói chuyện thì có người báo Mộ Dung Khuê tới, Đỗ Mạn Thanh hít vào một hơi, nhi tử Hoàng đế tới là để khuyên mình đi cầu mưa, phải làm sao để đối phó đây?

Mộ Dung Phỉ biết Mộ Dung Khuê tới, bèn ngồi nán lại để nói chuyện tứ đại gia tộc đang quá kiêu ngạo.

Mộ Dung Khuê qua loa đối phó với người cô này vài câu, rồi chuyển sang Đỗ Mạn Thanh, kể về chuyện triều thần dâng tấu chương.

Đỗ Mạn Thanh đang đau đầu, đột nhiên lại cảm thấy khó chịu rồi khẽ nói: “Ta và thần mưa không thân, cầu mưa chưa chắc đã có thể thành công.”

Lần này, Mộ Dung Phỉ từ Khôn Ninh cung đi ra, trong lòng cũng hơi nghi ngờ Đỗ Mạn Thanh là giả.

Đúng lúc Thái Châu đến Khôn Ninh cung tặng đồ, thấy Mộ Dung Phỉ đi ra liền đứng lại hành lễ.

Mộ Dung Phỉ dừng lại hỏi: “Chủ nhân nhà ngươi đâu, làm sao lại không đến?”

Thải Châu bẩm: “Trưởng công chúa ăn quá nhiều bánh chẻo nên bị đau bụng, người vừa uống thuốc nên đang nghỉ ngơi!”

Mộ Dung Phỉ kinh ngạc nói: “Trời nóng thế này mà lại ăn bánh chẻo? Cũng không phải là đồ quý hiếm gì, làm sao lại ăn nhiều?”

Thải Châu nói qua loa: “Nô tì cũng không biết làm sao lại ăn nhiều như vậy.”

Mộ Dung Phỉ nghe xong đoán là có chuyện gì đó, nàng là người thích nghe chuyện bát quái nên không vội xuất cung mà chỉ cười nói: “Đang còn sớm, ta qua thăm trưởng công chúa một chút vậy!”

Thải Châu vội vàng dẫn nàng đến Noãn Nguyệt các, vừa ra khỏi cung Thái hậu, Thải Châu mới nói với Mộ Dung Phỉ: “Đã mấy ngày nay, Nghiêm đại nhân đều cho người mang bánh chẻo tới, nói là cố ý làm cho

Trưởng công chúa thưởng thức, còn cho người ghi lời nhận xét của trưởng công chúa lại rồi nói rằng lần sau sẽ sửa. Trời nóng như vậy mà còn ăn bánh chẻo, trưởng công chúa làm sao mà chịu được?”

Mộ Dung Phỉ vô cùng kinh ngạc: “Cái gì? Nghiêm đại nhân làm bánh chẻo cho chủ nhân nhà người ăn?”

Thải Châu nói: “Không thể có chuyện như vậy sao? Đây vốn là chuyện tốt, nhưng là bây giờ trưởng công chúa không khỏe, còn ép mình phải ăn bánh chẻo, chuyện tốt lại biến thành chuyện xấu.”

Mấy ngày không tiến cung, không ngờ đã thay đổi thành như vậy, chuyện bất quá quá nhiều. Mộ Dung Phỉ bước nhanh vào Noãn Nguyệt các, không chờ Thải Châu lên tiếng đã đi vào gặp Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Bội cũng không bị bệnh nặng, chỉ là bụng không khỏe nên khi biết Mộ Dung Phỉ tới vẫn đi ra tiếp đón.

Mộ Dung Phỉ kéo nàng lại nói: “Nếu không khỏe thì cứ nghỉ ngơi đi, chúng ta cũng không phải là người ngoài, khách khí làm gì?” Nói xong rồi hỏi nguyên nhân Mộ Dung Bội bị bệnh.

Mộ Dung Bội thấy Mộ Dung Phỉ tới, biết là không giấu được mới đỏ mặt nói: “Nam nhân Nam Chu quốc chúng ta, là người có chút địa vị thì làm gì có ai chịu xuống bếp làm điểm tâm? Nếu Nghiêm Thừa Ân chịu học làm điểm tâm, lại còn mang đến cho ta, đương nhiên ta phải nếm thử rồi cho hắn ý kiến, để cổ vũ hắn tiếp tục học tập. Cũng do ta không cẩn thận ăn nhiều một chút mới bị bệnh. Đã gọi ngự y đến bắt mạch, nói là chỉ nên ăn cháo loãng rồi uống thuốc hai ngày là khỏi.”

Mộ Dung Phỉ vừa nghe xong mới hỏi: “Đang yên lành tại sao Nghiêm Thừa Ân lại đi học làm điểm tâm?”

Mộ Dung Bội liền nói nhỏ: “Hoàng thượng có hiếu nên muốn tự mình làm điểm tâm tặng Thái hậu nương nương, chỉ vì một mình học quá buồn nên mới gọi thêm Nghiêm Thừa Ân và Thạch Cố Hành cùng nhau học, mấy ngày nay có người nói không chỉ Nghiêm Thừa Ân, mà Hoàng thượng và Thạch Cố Hành cũng tiến bộ không ít nha!”

Mộ Dung Phỉ nghe đến đó, nhìn bên xung quanh không có người liền đem chuyện các đại thần dâng tấu chương xin Đỗ Mạn Thanh đi cầu mưa kể lại: “Cũng là Hoàng thượng có hiếu, nhưng không chừng người ngoài nghi ngờ Thái hậu nương nương là đúng...”

Trong Khôn Ninh cung, Mộ Dung Khuê đã cho mọi người ra ngoài rồi nói với Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu, chuyện cầu mưa...”

Đỗ Mạn Thanh gõ ngón tay lên mặt bàn một lúc rồi đứng dậy đi về phía cửa sổ, nhìn bầu trời chỉ thấy trong vắt không một bóng mây, trong đầu thầm nghĩ: Cầu mưa? Một mấy người đó còn nghĩ được.

Nàng đang nghĩ cách, bên tai lại nghe được giọng nói của Mộ Dung Khuê: “Mẫu hậu không cần lo lắng, người cứ đồng ý đi cầu mưa. Thành tâm quỳ một hai canh giờ, đến khi hết thần lực tự nhiên sẽ ngất đi. Khi đó nhi tử đưa mẫu hậu hồi cung, thuận tiện trách tội tứ đại gia tộc một chút là được. Dù sao trời cũng không thể hạn hán quá lâu, đến khi có mưa tất nhiên là do mẫu hậu cầu được, chỉ do trên trời cần phải suy xét một chút nên mấy ngày sau mới cho mưa mà thôi.”

Ai! Đỗ Mạn Thanh nghe được kể sách của Mộ Dung Khuê, không khỏi nhìn Mộ Dung Khuê bằng một ánh mắt khác, cảm thấy mình còn biết quá ít về vị nhi tử hoàng đế này. Nhưng mà, nếu có thể làm được Hoàng đế thì luôn có vài phần cơ trí phải không.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh quay người, ánh mắt dịu dàng, da mặt trắng như bạch ngọc hơi hồng lên, ngây người một lúc rồi mới vội vàng rời mắt, điều chỉnh lại hơi thở rồi nói: “Mẫu hậu thấy ý của nhi tử như thế nào?”

Đỗ Mạn Thanh gật đầu nói: “Ý kiến hay, cứ làm như vậy đi.” Nói rồi vươn ngón tay chỉ nhẹ vào đầu mũi Mộ Dung Khuê, cảm thán: “Không hổ là nhi tử của ta!”

Đầu mũi Mộ Dung Khuê hơi ngứa, trong tim càng là ngứa hơn, nhất thời hai mắt sáng rực, không chút nghĩ ngợi đã ngứa đầu ngậm ngón tay Đỗ Mạn Thanh vào miệng, nỉ non nói: “Mẫu hậu ~”

22. Chương 22

Ngón tay Đỗ Mạn Thanh rơi vào khoang miệng ẩm ướt, bỗng có một cảm giác kỳ lạ từ ngón tay truyền đến cổ tay rồi chạy thẳng vào tim, nàng cảm thấy trái tim đập bình bịch mới kêu lên một tiếng : “Hoàng nhi!”

Mộ Dung Khuê bị tiếng hoàng nhi của Đỗ Mạn Thanh làm tỉnh lại, vội vàng mở miệng nhả ngón tay Đỗ Mạn Thanh ra, hoảng hốt nói: “Nhi tử đáng chết, nhi tử...” Bốn chữ “không kìm lòng nổi” hần không nói ra, chỉ đứng nhìn Đỗ Mạn Thanh, sợ Đỗ Mạn Thanh tức giận.

Đỗ Mạn Thanh thấy hai mắt Mộ Dung Khuê hoảng loạn, mặt mũi đỏ bừng, nói năng lộn xộn, trong lòng kêu to: “Trời ơi, quả nhiên nhi tử hoàng đế có bệnh luyện mẫu rồi!”

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh không mắng chửi hần, tâm trạng vừa ổn định lại đã cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, hận không thể lập tức bày tỏ nỗi lòng, vội vàng nhìn ngó xung quanh rồi mới nói: “Mẫu hậu, ngày đó ở từ đường lúc nhi tử tự tay đón được người, thì đã biết người là do ông trời ban cho nhi tử, trong lòng nhi tử...”

Đỗ Mạn Thanh cũng bình tĩnh lại rất nhanh, đáp: “Ta biết người là người con có hiếu.”

Mộ Dung Khuê bị cắt ngang, lúc này mới ý thức được chính mình đang lấy thân phận là con trai để bày tỏ, khó tránh khỏi bị hiểu lầm là luyện mẫu mà không phải tình yêu nam nữ. Hần đang định nói tiếp thì Diêu Tâm ở bên ngoài bấm báo: “Thái hậu nương nương, Lữ thái phi đang ở ngoài cung náo loạn, nói muốn tiến cung gặp Thái hậu nương nương.”

Đỗ Mạn Thanh kinh ngạc nói: “Nàng ta muốn vào cung thì cứ dâng tấu cầu kiến, ồn ào làm gì?”

Diêu Tâm nghe Đỗ Mạn Thanh hỏi thì vội đáp: “Lữ thái phi nói nàng cũng là phi tử của tiên đế, hoàng cung vốn là nhà của nàng, nàng muốn vào cung thì vào cần gì phải dâng tấu? Đây là nguyên nhân nàng làm ồn.”

Đỗ Mạn Thanh nhìn Mộ Dung Khuê, nhi tử hoàng đế đang ở thế yếu, cho nên một Thái phi cũng có thể làm ồn ào ở ngoài cửa cung.

Mộ Dung Khuê vừa nghe Lữ thái phi đến, trong lòng cảm thấy không ổn, không thể làm gì khác đành nói với Đỗ Mạn Thanh: “Lữ thái phi rất khó đối phó, nếu mẫu hậu không gặp bà ta chỉ sợ bà ta sẽ âm ỷ không thôi, nhi tử sẽ cho người gọi Cao Bằng vương đến để hần dẫn người về.” Nói xong rồi gọi Lạc công công để Lạc công công đi tìm Mộ Dung Sâm.

Đỗ Mạn Thanh cũng đã nghe chuyện của Lữ thái phi nên bàn với Diêu Tâm: “Cứ để nàng ta ở ngoài cung náo loạn sẽ rất khó coi, người ra đó dẫn nàng ta vào đây, đợi Cao Bằng vương đến thì đưa nàng ta về là được.”

Diêu Tâm cũng sợ Lữ thái phi sẽ nói những lời khó nghe nên liền đáp ứng rồi đi ra ngoài mang Lữ Thái phi vào cung.

Đỗ Mạn Thanh lại nói với Mộ Dung Khuê: “Hoàng nhi cứ đi làm việc khác đi, Lữ thái phi ta tự đối phó được. Nếu người ở đây nàng ta lại có cớ nói mẫu tự chúng ta ý thế áp người, có mình ta thì khi Cao Bằng vương tới mới cho hần thấy mẫu phi của hần quá vô lễ mà thôi.”

Mộ Dung Khuê nghe xong đành cáo lui, lúc trở lại Dưỡng Tâm Điện vẫn rất lo lắng. Biết được Mộ Dung Phi đang còn trong cung, liền vội vàng cho người đi truyền.

Mộ Dung Phi biết Mộ Dung Khuê cho gọi thì vội vàng từ biệt Mộ Dung Bội rồi đến Dưỡng Tâm điện.

Mộ Dung Khuê nói: “Cô tới thật đúng lúc. Lữ thái phi muốn vào cung gặp mẫu hậu, Trẫm chỉ sợ bà ta lại gây chuyện. Đành phải nhờ cô qua Khôn Ninh Cung một chuyến, cùng mẫu hậu tiếp Lữ thái phi, chờ khi Cao Bằng vương tới đón Lữ thái phi thì cô hãy ra cung!”

Mộ Dung Phi vừa nghe Lữ thái phi đến cũng thấy đau đầu, thở dài nói: “Từ sau khi hoàng huynh băng hà, Lữ thái phi liền kiêu căng, chuyện gì cũng dám nói dám làm. Nhưng nàng ta lại là tỷ tỷ của Lữ thị lang, mẫu thân của Cao Bằng vương, cháu lại bị chữ hiếu đè nặng nên không thể làm gì được nàng. Bởi vậy nên nàng ta càng ngày càng to gan.”

Mộ Dung Khuê nói: “Triều thần hôm nay dâng tấu chương xin mẫu hậu đi cầu mưa, bây giờ Lữ thái phi lại cầu kiến, chỉ sợ không có ý tốt, mong cô hãy nói giúp vài câu vậy!”

Mộ Dung Phỉ thấy Mộ Dung Khuê nhờ vả tất nhiên là gật đầu, rồi vội vàng rời khỏi Dưỡng Tâm điện chạy tới Khôn Ninh cung.

Trong Khôn Ninh cung, Lữ thái phi đang đối mặt với Đỗ Mạn Thanh.

Nàng vừa vào điện, thấy Đỗ Mạn Thanh vẫn trẻ đẹp như trong truyền thuyết thì rất ghen tỵ, cười lạnh nói: “Bên ngoài đều nói ngươi là nữ thần, nhưng ta lại không tin, quả nhiên, cái dạng này làm sao lại là nữ thần? Chẳng lẽ nữ thần lại không giống như trong miếu Quan Thế Âm mặt mũi hiền lành sao? Nào có như cái dạng hồ ly tinh như vậy?”

Diệu Tâm và Thu Tình thấy Lữ thái phi tiến vào không hành lễ với Đỗ Mạn Thanh, chỉ kiêu ngạo ngồi vào ghế, vừa mở miệng chính là những lời này nên bị dọa sợ.

Đỗ Hàm Lan đứng sau Đỗ Mạn Thanh, nghe được những lời này thì tức giận quát: “To gan!”

Lữ thái phi thấy một tiểu thư lạ mặt quát mình, liền trợn mắt nói: “Ngươi là ai? Cũng dám lớn giọng với bản Thái phi?”

Đỗ Mạn Thanh ra hiệu cho Đỗ Hàm Lan im lặng, nàng cũng không tức giận chỉ nhẹ nhàng nói với Lữ thái phi: “Ngươi vào cung có chuyện gì?”

Lữ thái phi thấy Đỗ Mạn Thanh vẫn bình thản, không bị mấy lời nói của nàng chọc giận thì càng thêm bực bội, hừ nói: “Ta là phi tử của tiên đế, đường đường là Thái phi nương nương, chẳng lẽ không thể vào cung? Nhưng còn ngươi, ngươi là ai? Vì sao lại giả mạo Đỗ thái phi?”

Lúc này Diệu Tâm nói chen vào: “Thái phi nương nương, chủ tử của nô tì đã được truy phong là Hiền Đức thái hậu.”

Nhắc đến chuyện này, Lữ Thái phi càng tức giận hơn, bản thân bà cố gắng cả đời cũng không lên làm Hoàng hậu hay Thái hậu, dựa vào cái gì mà một con hồ ly tinh không rõ lai lịch lại có thể lên làm Thái hậu nương nương? Nàng hung dữ nhìn Đỗ Mạn Thanh nói: “Truy phong là Đỗ thị đã quy thiên, chứ không phải người trong cung này.”

Nữ thần cái gì? Có khả năng thì làm phép đánh ta đi! Lữ thái phi không tin Đỗ Mạn Thanh là nữ thần, trong lòng cười lạnh rồi càng muốn làm cho Đỗ Mạn Thanh phải tức giận.

Đỗ Mạn Thanh bình tĩnh nói: “Nghe nói Lữ thái phi bị điên, hôm nay mới biết hóa ra đó là sự thật.”

Lữ thái phi cũng biết chính mình có bệnh, nên kỳ nhất là có người nhắc đến chữ “Điên”, nghe vậy liền nhảy cẫng lên nói: “Cái đồ lăng lợ nhà ngươi nói gì đó?”

Mộ Dung Phỉ vừa vào điện đã nghe Lữ thái phi đang la hét, vội vàng gọi cung nữ: “Các người đều là người chết hả? Các người không biết Lữ thái phi có bệnh sao? Làm sao lại để nàng ta làm càn ở Khôn Ninh cung?”

Lúc này Diệu Tâm và Thu Tình mới tỉnh táo lại rồi định tiến vào che miệng Lữ Thái phi.

Đỗ Mạn Thanh vội vàng phát tay nói: “Tất cả đứng yên!” Nhìn hành động của Lữ thái phi là muốn cho người trong Khôn Ninh cung động thủ. Mặc kệ nàng ta có mục đích gì, cũng không thể cho nàng ta thực hiện được.

Đỗ Mạn Thanh nhìn Lữ thái phi, đưa tay cầm điện thoại đeo trước ngực, đau lòng nhìn lượng pin ít ỏi, thở dài một hơi rồi mới nhấn vào phím phát ghi âm.

Lúc Lữ thái phi đi vào, nàng đã mở máy để ghi âm.

Lữ thái phi thấy người trong Khôn Ninh cung không dám hành động, đang đắc ý thì nghe thấy giọng nói của mình phát ra: “...”, cái dạng này sao có thể là nữ thần?...”

Mộ Dung Phỉ nghe được Lữ thái phi nói lời vô lễ, sắc mặt thay đổi, quay đầu nhìn nàng ta muốn ra hiệu cho nàng ta im lặng, lúc quay lại đã thấy Lữ thái phi hết nhìn đông lại nhìn tây, trong miệng la hét: “Ai đang nói, ai bắt chước ta?”

Diệu Tâm và Thu Tình biết được giọng nói của Lữ thái phi phát ra là từ chỗ của Đỗ Mạn Thanh, cuối cùng cũng yên tâm, tốt rồi, rốt cuộc Thái hậu nương nương đã dùng tới thần khí, rồi xem Lữ thái phi còn dám kiêu ngạo nữa không?

Đỗ Hàm Lan vừa mừng vừa sợ. vô cùng kích động mà nghĩ: “Quả nhiên cô chính là nữ thần! Nhìn xem, thần khí xuất hiện rồi!

Mộ Dung Phỉ ngậy người một lát rồi cũng nghe ra giọng nói là từ chỗ Đỗ Mạn Thanh vọng lại, trong đầu thêm nghi ngờ: “Chẳng lẽ, Thái hậu nương nương là nữ thần thật?

Lữ Thái Phi đang hoảng sợ rồi lại nghĩ đến cái gì, gượng đứng lên nói: “Hóa ra là phúc ngữ, làm sao có thể dọa được ta?”

Như vậy còn không dọa được nàng ta? Đỗ Mạn Thanh lại đứng lên, mở ứng dụng máy ảnh trong điện thoại giơ ra chụp Lữ thái phi, rồi mở bức ảnh vừa chụp quát to: “Thu hồn!”

Lữ thái phi thấy Đỗ Mạn Thanh có hành động kỳ lạ, lần này cũng bị dọa sợ, lo lắng nói: “Người đang làm gì?”

Đỗ Mạn Thanh tiến lên, tay cầm điện thoại di động, giơ màn hình có ảnh chụp Lữ thái phi cho nàng ta thấy, miệng nói: “Người quá hồn xược nên ta đã thu một hồn của người vào trong bảo vật, nếu người còn tiếp tục thì tự gánh lấy hậu quả.”

Lúc Lữ thái phi nghe được giọng nói của mình phát ra từ trong bảo vật thì đã có chút sợ, nhưng vẫn cố to tiếng bây giờ thấy hình của mình xuất hiện ở trong tay Đỗ Mạn Thanh, đột nhiên vừa sợ vừa giận, chỉ tay vào Đỗ Mạn Thanh nói: “Người...”

Thời tiết hôm nay nắng nóng, Lữ thái phi đã ở ngoài cung náo loạn một hồi, lúc tiến cung lại làm ầm ỹ, một ngụm trà cũng chưa được uống, giờ bị Đỗ Mạn Thanh hù dọa suýt thì bất tỉnh.

“Thái phi nương nương!” Hai cung nữ đi theo Lữ thái phi tiến cung chạy đến đỡ nàng ta, một người trong đó vội vã đầu với Đỗ Mạn Thanh: “Thái phi nhà nô tì có bệnh trong người, xin Thái hậu nương nương tha tội!”

Một cung nữ khác cũng dập đầu theo, nói: “Thái hậu nương nương tha tội! Thái phi vốn là có bệnh, giờ lại mất một hồn, chỉ sợ...”

Mộ Dung Phỉ ngạc nhiên một chút rồi cũng tỉnh táo lại, nhớ đến Mộ Dung Sâm và tứ đại gia tộc cũng đành mở miệng xin giúp: “Xin Thái hậu nương nương hãy tha cho Lữ thái phi lần này!”

Đỗ Mạn Thanh nhìn Lữ thái phi té ngã, đoán là Lữ thái phi cũng chỉ bị dọa sợ chứ không có nguy hiểm đến tính mạng, mới lạnh mặt nói: “Đem nàng ta ra ngoài, đuổi về phủ Cao Bằng vương! Tuổi thọ nàng ta đang còn, không thể chết được.”

Trong Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê cũng đang chấp tay suy nghĩ, chờ Nghiêm Thừa Ân vào điện hẳn cho nội thị lui ra rồi mới nói: “Tứ đại gia tộc làm cho triều thần dâng tấu chương xin mẫu hậu đi cầu mưa, mục đích không chỉ là muốn thăm dò thân phận nữ thần của mẫu hậu, chỉ sợ chúng còn muốn mượn cơ này để chứng thực mẫu hậu không phải là mẹ đẻ Đỗ thị của trẫm.”

Nghiêm Thừa Ân ngạc nhiên nói: “Tứ đại gia tộc đã có bằng chứng?”

Mộ Dung Khuê liền đem tin tức ám vệ điều tra được nói cho Nghiêm Thừa Ân: “An thị kết giao với Mộ thị, trong tay Mộ thị lại có bức tranh thêu, cho nên lúc cầu mưa nhất định chúng sẽ có hành động.”

Nghiêm Thừa Ân nghe Mộ Dung Khuê nói xong, cũng hơi nghi ngờ Đỗ Mạn Thanh không phải là mẹ đẻ Đỗ thị của hắn, nên nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng có ý gì không?”

Mộ Dung Khuê ngẩng đầu, trong mắt chỉ toàn nhu tình, nói: “Trẫm đang ở trong từ đường cầu nguyện thì nàng từ trên trời rơi vào trong tay trẫm, cho nên nàng chính là nữ thần trời ban cho trẫm!”

23. Chương 23

“Ý của Hoàng thượng là, dù nàng ta không phải Hiền Đức thái hậu, nhưng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, cũng không phải do có người cố ý sắp đặt?” Thực ra Nghiêm Thừa Ân cũng nghi ngờ thân phận của Đỗ Mạn Thanh, nghe Mộ Dung Khuê nói đương nhiên phải hỏi thật kỹ.

Mộ Dung Khuê nhìn Nghiêm Thừa Ân rồi nói: “Cảnh tượng lúc nàng rơi xuống, ái khanh cũng thấy tận mắt. Trẫm là Hoàng đế, là con của trời, nhưng những chuyện kỳ lạ như vậy cũng phải cho người tra thật kỹ, đến khi xác định không phải do người khác bày trò mới thôi. Lúc đó nàng cũng không tự nhận là mẫu hậu của trẫm, là do trẫm tự thừa nhận nàng chính là mẫu hậu của trẫm nên nàng mới mơ màng đồng ý. Nàng cũng nói, lúc nàng rơi xuống trí nhớ đã bị mất đi, chỉ còn một chút ký ức. Lại xem hành động, lời nói của nàng rất khác với nữ nhân thời nay. Có thể nói, Nam Chu quốc chúng ta không thể nào có được một mỹ nhân như vậy. Do vậy, trẫm cho rằng nàng chính là nữ thần xuyên qua như trên sách cổ ghi lại.”

Mộ Dung Khuê nói xong, đưa một quyển thẻ tre trên bàn cho Nghiêm Thừa Ân.

Cuốn sách cổ này được cất ở một nơi bí mật trong ngự thư phòng, chỉ có hoàng đế mới được đọc.

Nghiêm Thừa Ân cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy một quyển sách cổ như vậy. Hắn mở ra phần nói về nữ thần, chỉ nhìn trang đầu tiên đã ngây ngẩn cả người.

Trong sách cổ ghi lại chuyện phát sinh 800 năm trước, năm Đại Hạ, Hạ đế ở từ đường lễ thần, đột nhiên nữ thần từ trên trời rơi vào tay Hạ đế. Hạ Đế đưa nữ thần về cung lập nàng làm Hoàng hậu. Nữ thần tự nói bị mất trí nhớ, nhưng lại có những ý tưởng kỳ lạ làm cho Đại Hạ ngày càng cường thịnh, nhờ đó mà uy danh của Hạ Đế cũng danh chấn tứ phương. Lúc nữ thần lâm chung đã nói với nhi tử, nàng không thuộc về nơi này, nàng đến từ thời hiện đại và sau này còn có những người khác sẽ xuyên qua như nàng.

Nghiêm Thừa Ân nhìn quá trình rơi xuống của nữ thần được ghi trong sách cổ giống hệt với Đỗ Mạn Thanh, càng đọc càng kinh ngạc.

Mộ Dung Khuê đứng bên cạnh nói: “Cuốn sách cổ này là lúc Thái Tổ có được thiên hạ tìm được, nó luôn luôn được cất giữ trong mật thất. Năm ngoài trăm đăng cơ lúc kiểm sách ghi chép thì có mở ra nhưng chưa đọc kỹ đã cất đi. Gần đây nhớ lại nó mới lấy ra đọc thì thấy phần ghi chép về nữ thần trong đó.”

Nghiêm Thừa Ân nghĩ thầm, có khi nào có người cố ý tạo ra quyển sách này rồi sau đó âm mưu cho nữ thần xuất hiện?

Mộ Dung Khuê nhìn thấu ý nghĩ của Nghiêm Thừa Ân, lắc đầu nói: “Không phải có người bày trò.”

Nghiêm Thừa Ân lại nhìn kỹ quyển sách thêm lần nữa, đóng sách lại suy nghĩ hồi lâu.

Mộ Dung Khuê bước ra, một lúc sau mới nói: “Nàng còn có một bảo vật, nó không phải vàng hay ngọc, vừa chớp lên một cái đã đem dung mạo của trẫm thu vào trong.”

Nói đến bảo vật của Đỗ Mạn Thanh, Nghiêm Thừa Ân cũng phải thừa nhận vật đó không phải tầm thường. Hắn luôn suy đoán thân phận của Đỗ Mạn Thanh, trong lòng cũng có chín phần tin tưởng nàng là nữ thần: “Chỉ là tứ đại gia tộc muốn chứng minh nàng không phải là Thái hậu nương nương, Hoàng thượng đã có biện pháp gì chưa?”

Mộ Dung Khuê nói: “Trẫm cũng muốn mượn tay tứ đại gia tộc để triều thần biết được nàng không phải là mẫu thân của Trẫm. Đồng thời, phải để cho triều thần biết dù nàng không phải là mẫu thân của trẫm nhưng nàng chính là nữ thần ông trời ban cho trẫm, là nữ thần do mẫu thân của trẫm phái tới để bảo hộ ta.”

Nghiêm Thừa Ân nghe biện pháp của Mộ Dung Khuê, chính là muốn mượn tay người khác để cho triều thần thừa nhận Đỗ Mạn Thanh là nữ thần do Đỗ thị phái tới bảo hộ Mộ Dung Khuê. Hắn cảm thấy có chút khó khăn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Thời gian quá ngắn, chỉ sợ an bài không chu toàn lại phá hỏng đại sự.”

Mộ Dung Khuê nói: “Cũng không cần quá kỹ càng, chỉ ngồi đợi lúc tứ đại gia tộc vạch trần thân phận của mẫu hậu thì chúng ta sẽ hành động, hướng mọi người về một câu chuyện khác là được.”

Nghiêm Thừa Ân lại suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Mặc dù như vậy, nhưng trước đó Hoàng thượng phải bàn bạc với Thái hậu nương nương đã, nghe xem Thái hậu nương nương có ý kiến gì mới được.”

Hai người đang nói chuyện, Mộ Dung Khuê lại lo lắng Đỗ Mạn Thanh bị Lữ thái phi quấy rầy nên gọi người vào hỏi tình hình.

Đã có nội thị từ Khôn Ninh cung qua bẩm báo, nhưng vẫn chờ ngoài điện, vừa biết Mộ Dung Khuê cho truyền liền vội vàng đi vào.

Mộ Dung Khuê vừa nghe Lữ thái phi bất tỉnh, kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nội thị vừa hưng phấn vừa kích động, lại phải kiềm chế phần kích động kia nên khi nói chuyện, giọng nói the thé hơn rất nhiều: “Lữ thái phi vô lễ nên Thái Hậu nương nương lấy bảo vật thu mất một hồn của Thái phi, thu xong thì Thái phi bất tỉnh.”

Đến khi nội thị báo xong mọi chuyện, Mộ Dung Khuê và Nghiêm Thừa Ân nhìn nhau cười, quả nhiên là nữ thần, vừa ra tay đã không giống người thường, chỉ vậy đã dọa Lữ thái phi kiêu ngạo xưa nay thành hôn mê.

Nội thị lui ra thì đúng lúc Lạc công công quay về: “Nô tài đi gọi Cao Bằng vương tiến cung, vừa mới vào cung thì thấy cung nữ mang Thái Phi đi ra từ Khôn Ninh cung, Cao Bằng vương đã đưa Lữ Thái phi về phủ.”

Mộ Dung Khuê nói: “Mang về là tốt rồi.” Nói xong rồi muốn đi qua nhìn Đỗ Mạn Thanh.

Nghiêm Thừa Ân cũng biết Mộ Dung Khuê muốn đi an ủi Đỗ Mạn Thanh nên vội vàng cáo lui.

Mộ Dung Khuê giữ Nghiêm Thừa Ân lại, nghiêm túc nói: “Ái khanh, mấy ngày nay Hoàng tử luôn ăn bánh chéo nên mới bị bệnh, nguyên nhân của chuyện này chính là do người. Vì vậy người nên đi thăm hoàng tử mới phải.”

Nghiêm Thừa Ân có chút khó xử, lẩm bẩm nói: “Hậu cung chính là cấm địa, sao thần dám đi lung tung?”

Mộ Dung Khuê phát tay gọi một nội thị nói: “Đưa Nghiêm đại nhân đến Noãn Nguyệt các.”

Nghiêm Thừa Ân nghe vậy đành phải nói: “Thần tuân chỉ.”

Nhìn Nghiêm Thừa Ân đi theo nội thị ra ngoài, lúc này Mộ Dung Khuê mới ra khỏi điện đi đến Khôn Ninh cung.

Trong Khôn Ninh cung, Mộ Dung Phi im lặng nhìn bảo vật trước ngực Đỗ Mạn Thanh, âm thầm tính toán xem bên trong bảo vật thu được bao nhiêu yêu hồn.

Đỗ Hàm Lan bưng một chén trà sữa trân châu ướp lạnh đưa cho Đỗ Mạn Thanh: “Thái hậu nương nương uống một chén cho hạ hỏa.”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Phi tò mò, liền nói Đỗ Hàm Lan: “Lấy cho Văn Hoa công chúa một chén!”

Mộ Dung Phi vội tạ ơn, cười nói: “Đồ Thái hậu nương nương tự làm ra đúng là đồ tốt.”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Chỉ nhớ mang máng từ trước đã từng uống, nên mới cho người làm thử, làm xong cũng có mấy phần giống. Nhưng loại nước này, cũng chỉ vì ta uống quen thôi chứ chưa chắc đã hợp khẩu vị của các người.”

Mộ Dung Phi nói: “Phải thử chút mới biết có hợp khẩu vị hay không.”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Đừng giống như trưởng công chúa, rõ ràng là không ăn được còn cố, cuối cùng lại thành bệnh.”

Đúng lúc cung nữ bưng trà sữa trân châu lên, Mộ Dung Phi uống một ngụm, quả nhiên không hợp rồi để lại chén, cười nói: “Chỉ trách ta không có phúc hưởng đồ tốt.”

Đang cười nói thì có người báo Mộ Dung Khuê tới, Đỗ Mạn Thanh liền cho người mời vào.

Mộ Dung Khuê vào điện còn muốn hỏi chuyện hồi nãy một lần, Diệu Tâm vội vàng bẩm lại, cười nói: “Thái hậu nương nương nói Lữ thái phi chỉ là cợt giảo, không chịu nổi một đòn.”

Mộ Dung Khuê nghe xong cười ha ha.

Mộ Dung Phi thức thời, thấy Mộ Dung Khuê giống như đang muốn nói chuyện riêng với Đỗ Mạn Thanh, liền đứng dậy cáo từ.

Mộ Dung Phi vừa đi khỏi, Mộ Dung Khuê liền cho nô thị và cung nữ lui ra rồi mới hỏi Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu có bị dọa không?”

Đỗ Mạn Thanh lại cười nói: “Chỉ có Lữ thái phi bị dọa, ta không sao.”

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh cười lên vô cùng xinh đẹp, tựa như muốn làm mù mắt người đối diện, cố gắng đưa ánh mắt nhìn qua nơi khác rồi mới nói: “Mẫu hậu thu một hồn của Lữ thái phi sao?”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê hơi lạ, cho là hắn cũng sợ bị bắt hồn liền lấy điện thoại ra rồi giải thích: “Thứ này chỉ là chụp hình, giống như các người vẽ tranh thôi chứ không phải thu hồn gì đâu. Ta chỉ lấy ra hù dọa Lữ thái phi thôi.”

Mộ Dung Khuê nói: “Nhi tử biết mẫu hậu sẽ không hại nhi tử.”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Thấy đáng vẻ mê man của người ta còn tưởng người sợ cái này.”

Mộ Dung Khuê thốt lên: “Nhi tử là vì mẫu hậu nên mới mê man.”

Mộ Dung Khuê vừa nói xong, trong điện yên lặng đến mức có thể nghe được âm thanh cây kim rơi xuống đất.

Đỗ Mạn Thanh: “Thôi xong, hoàng đế nhi tử bắt đầu đùa giỡn. Tình trạng luyện mẫu của hắn lại thăng cấp rồi.”

Mộ Dung Khuê: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người có hiểu tâm ý của nhi tử không?”

24. Chương 24

Trong Noãn Nguyệt Các, Thái Châu vừa nghe được Nghiêm Thừa Ân đến thì vội vàng chạy vào bẩm báo Mộ Dung Bội: “Công chúa, Nghiêm bánh chẻo đến rồi.” Nói xong rồi mới biết mình lỡ lời, vội che miệng rồi sửa lại: “Nghiêm đại nhân đến.”

Vì gần đây ngày nào Nghiêm Thừa Ân cũng đưa bánh chẻo đến Noãn Nguyệt Các nên các cung nữ mới lên đặt cho hắn một biệt hiệu, gọi hắn là “Nghiêm bánh chẻo.”

Hôm nay bụng Mộ Dung Bội không khỏe nên mới hung hăng nói: “Đều là do Nghiêm bánh chẻo làm hại.” Vừa nghe xong Thái Châu báo Nghiêm bánh chẻo đến, vội vàng nói: “Hắn lại đem bánh chẻo đến sao? Nói với hắn, bản công chúa không ăn được nữa.”

Thái Châu vội nói: “Hôm nay Nghiêm đại nhân không mang bánh chẻo tới, đại nhân nghe nói công chúa bị bệnh nên mới đến thăm.”

Mộ Dung Bội vừa nghe Nghiêm Thừa Ân tới thăm bệnh bỗng vui vẻ hẳn lên, cúi đầu nhìn y phục đang mặc trên người nói thầm cần phải đi thay, rồi lại nghĩ, mình bị bệnh, nếu mặc quá tươi sáng làm sao cho Nghiêm Thừa Ân đau lòng được?

Thái Châu biết tâm sự trong lòng Mộ Dung Bội, nhìn lại y phục của Mộ Dung Bội rồi nói: “Hôm nay công chúa mặc y phục có chút đơn giản nhưng nhìn rất dịu dàng, càng làm người khác yêu thích.”

Mộ Dung Bội nhỏ giọng nói: “Lầm lời!” miệng thì quát vậy nhưng vẻ mặt lại rất vui vẻ.

Thái Châu cười hì hì, ghé sát vào tai Mộ Dung Bội nói: “Nghe nói công chúa không khỏe thì Nghiêm đại nhân đã vội vàng đến thăm, chắc chắn là ngài ấy cố tình. Công chúa nên...”

Mộ Dung Bội đẩy Thái Châu: “Nói bậy bạ gì đấy? Còn không đem người mời vào?”

Lúc này Thái Châu mới vui vẻ ra ngoài mời Nghiêm Thừa Ân vào Noãn Nguyệt Các.

Nghiêm Thừa Ân đi vào thấy Mộ Dung Bội ngồi dựa vào ghế, sắc mặt tiêu tụy không còn dáng vẻ phách lối thường ngày, trong lòng bỗng cảm thấy khác lạ, bước lên phía trước hành lễ: “Gặp qua trưởng công chúa!”

“Miễn lễ, ngồi đi!” Mộ Dung Bội thấy ánh mắt Nghiêm Thừa Ân nhìn mình có chút thương xót, không khỏi mừng thầm, quả nhiên nam nhân đều thích Tiểu Bạch Hoa nha!

Thái Châu dâng trà lên rồi lại yên lặng lui ra ngoài.

Nghiêm Thừa Ân liền bắt đầu hỏi thăm bệnh tình của Mộ Dung Bội: “Ngự y nói như thế nào, uống thuốc rồi có thấy đỡ chút nào không?”

Mộ Dung Bội nhất nhất trả lời, nhỏ giọng nói: “Chỉ trách ta quá tham ăn.”

Nghiêm Thừa Ân trầm giọng nói: “Không, tất cả là lỗi của thần! Vì thần làm bánh chẻo quá ngon nên công chúa mới không ngừng ăn được.”

“A!” Mộ Dung Bội ngạc nhiên, rồi bỗng che miệng cười lớn, run rẩy hết cả người.

Nghiêm Thừa Ân thấy Mộ Dung Bội cười, vẻ mặt cũng thoải mái hơn rồi cười nói: “Công chúa cười một chút, khi đó dạ dày được thông khí thì mới nhanh khỏe lại.”

Mộ Dung Bội cười xong, quả nhiên thấy thoải mái hơn hẳn: “Người hiểu biết thật là nhiều.”

Nghiêm Thừa Ân đáp: “Không phải, vì thần chính là tài tử nên mới biết nhiều.”

“Ha ha...” Mộ Dung Bội lại không nhịn được cười, nhìn Nghiêm Thừa Ân nói: “Đúng là khoe khoang!”

Nghiêm Thừa Ân thấy Mộ Dung Bội vui vẻ, không còn thấy vẻ mệt mỏi thì mới yên lòng.

Mộ Dung Bội khó khăn lắm mới dừng cười được, vội vàng gọi Thái Châu vào: “Đưa nước ngâm trà lên!”

Thái Châu rất nhanh đã đem nước ngâm trà vào cho Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Bội uống nửa chén trà rồi mới nói với Nghiêm Thừa Ân: “Bánh chẻo rất ngon, nhưng ta không muốn ăn nữa.”

Nghiêm Thừa Ân thuận miệng nói: “Vậy thần sẽ học làm món điểm tâm khác?”

Một lời vừa nói ra làm hắn suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, không ngờ lại tự biến bản thân thành đầu bếp, công chúa không thích ăn thì sẽ lập tức học làm món điểm tâm khác.

Mộ Dung Bội vừa nghe xong, đột nhiên có cảm giác thấy ánh bình minh trong làn sương mù, trái tim đập loạn xạ, rồi nói nhỏ: “Chỉ làm cho mình ta ăn!”

Một nơi khác, sau khi Mộ Dung Khuê “bày tỏ” tấm lòng xong, hắn chỉ cảm thấy trống ngực đập liên hồi, hai mắt không dám nhìn Đỗ Mạn Thanh, nhỏ giọng hỏi: “Mẫu hậu còn nhớ Mộc thị không?”

Trong lòng Đỗ Mạn Thanh cũng hoang mang rối loạn, nghe Mộ Dung Khuê hỏi liền lắc đầu nói: “Không nhớ rõ.”

Mộ Dung Khuê ngược mắt nói: “Mộc thị là khuê mật của mẫu hậu, lúc chưa xuất giá thì hai người thường gặp nhau học thêu thùa may vá, Mộc thị có một bức tranh thêu mẫu hậu. Trong bức tranh thêu có một người giống hệt mẫu hậu, nhưng thần thái lại khác nhau. Lữ Lương có được bức tranh thêu của Mộc thị, hắn cho rằng mẫu hậu không phải là mẹ đẻ của trẫm, nên hắn đang lập mưu vạch trần thân phận của mẫu hậu.”

Đỗ Mạn Thanh nghe xong thì kinh sợ, không tự chủ mà giải thích: “Ta ở trên trời mấy năm nên không còn trần khí, thần thái không giống với ngày trước thì có gì lạ? Lữ Lương đúng là to gan!”

Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh nói: “Trẫm cũng đã xem bức tranh thêu kia, nếu như so sánh mẫu hậu với người trong bức tranh, thì quả thật không nghĩ đến là cùng một người.”

Đỗ Mạn Thanh lại càng sợ hãi, nhưng rồi lại nghĩ, nếu Mộ Dung Khuê đã hoài nghi thân phận của mình thì sao lại nói với mình những chuyện này? Bởi vậy rất nhanh đã bình tĩnh lại, dịu dàng nhìn Mộ Dung Khuê: “Hoàng nhi nghĩ sao?”

Mộ Dung Khuê uyển chuyển nói: “Người là do trẫm tự tay nhận được, nếu người không phải là mẫu hậu của trẫm, thì cũng là nữ thần do mẫu hậu phái tới bảo vệ trẫm.”

Đỗ Mạn Thanh nghe xong thì hiểu Mộ Dung Khuê cũng nghi ngờ thân phận của nàng: “Quả thật ta không thuộc về nơi này. Chỉ biết là trí nhớ của ta bị mất đi, chuyện lúc trước không còn nhớ rõ, cũng không có bằng chứng nào để tự biện hộ. Nhưng ta luôn coi người là nhi tử ruột thịt, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ hại người.”

Mộ Dung Khuê nghe ý của Đỗ Mạn Thanh có vẻ như không muốn phủ nhận thân phận thái hậu của mình, liền cho rằng Đỗ Mạn Thanh có ý kiến khác nên mới nói: “Nhi tử tin tưởng mẫu hậu. Chỉ là phải đề phòng đám người Lữ Lương lại gây sóng gió. Đến khi Lữ Lương vạch trần mẫu hậu không phải là Hiền Đức thái hậu, nếu mẫu hậu không thể tự biện hộ thì cứ tự xưng là nữ thần do ông trời phái tới bảo hộ nhi tử là được. Mọi chuyện còn lại cứ để cho nhi tử giải quyết.”

Đỗ Mạn Thanh lo sợ, nếu mình không có cái thân phận Hiền Đức thái hậu này che chở, thì làm sao có thể sống được trong hoàng cung này?

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh nhú mày thì vội nói: “Mẫu hậu yên tâm, nhất định nhi tử sẽ bảo vệ người, không cho người khác làm hại người.”

Sau khi Mộ Dung Khuê rời khỏi, Đỗ Mạn Thanh nhớ lại lời nói và hành động của Mộ Dung Khuê rồi mới yên tâm, hoàng đế nhi tử vẫn hướng về mình, dù nói như vậy nhưng hẳn vẫn tin mình là mẫu hậu của hắn!

Trong vương phủ, Mộ Dung Sâm gọi hai cung nữ đến kể lại chuyện hôm nay.

Hai cung nữ nơm nớp lo sợ, đem tất cả chuyện phát sinh ở Khôn Ninh cung kể lại không sót một chi tiết nhỏ.

Mộ Dung Sâm nghe xong Đỗ Mạn Thanh chỉ cần vung tay lên đã làm Lữ thái phi té xỉu thì lông mày cũng đã nhíu chặt lại. Vị này trong cung, mặc dù có thể xác định không phải là Hiền Đức thái hậu, nhưng nàng lại là người như thế nào? Chẳng lẽ chính là nữ thần như trong bản chép tay của Lưu quốc sư?

Có người báo Lữ Lương tới, Mộ Dung Sâm vội vàng cho mời vào.

Lữ Lương đến thăm Lữ thái phi trước, thấy Lữ thái phi uống thuốc an thần và đã đi nghỉ thì mới rời đi đến thư phòng của Mộ Dung Sâm.

Mộ Dung Sâm đem chuyện hôm nay kể lại tỉ mỉ rồi nói: “Vị trong cung có thể chính là nữ thần. Chuyện chúng ta cho người dâng tấu xin nàng đi cầu mưa, có khi nào đã xúc phạm nàng?”

Lữ Lương nói: “Nếu đúng là nữ thần, thì lại càng phải cầu mưa vì dân, giải cứu dân chúng trong cơn nước sôi lửa bỏng. Chuyện chúng ta làm là vì dân chúng, ngay cả ông trời cũng không trách tội chúng ta.”

Mộ Dung Sâm nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Lữ Lương nhìn thư phòng không có người, vội vàng nói: “Nếu nàng ta cầu được mưa, thì đó chính là nữ thần. Bản viết tay của Lưu quốc sư đã nói, nếu ai có được nữ thần thì chính là có được thiên hạ. Đến lúc đó vương gia phải làm mọi cách để chiếm được cảm tình của nàng ta.”

Mộ Dung Sâm lại cười khổ nói: “Đáng tiếc hôm nay mẫu phi đã đắc tội nàng. Chúng ta lại vạch trần chuyện nàng không phải là Hiền Đức thái hậu, tội càng thêm tội, ta chỉ sợ lúc đó chiếm được cảm tình của nàng càng khó hơn.”

Lữ Lương nói: “Mọi chuyện không thể đoán trước được, vương gia không nên vội nản lòng.”

Mộ Dung Sâm lại nói: “Cũng đành phải đi từng bước một vậy.”

Vừa nói xong thì có người báo Lữ thái phi đã tỉnh và muốn gặp bọn họ.

Lữ thái phi vừa thấy Lữ Lương và Mộ Dung Sâm bước vào, chưa kịp ngồi xuống đã lớn tiếng nói: “Nàng ta không phải là nữ thần. Trong bàn tay nàng ta giấu một cái gương nhỏ, vừa giơ lên thì đột nhiên ta nhìn thấy chính ta ở trong lòng bàn tay nàng ta, vì hoảng sợ nên mới tởm xiu.”

“Này...” Lữ Lương và Mộ Dung Sâm nghe Lữ thái phi nói, lại càng thêm nghi ngờ.

Lữ thái phi thở gấp nói: “Nếu nàng ta là nữ thần, thì phải làm cho ta im miệng nha! Nhưng đáng tiếc là nàng ta không phải, nàng ta là giả mạo.”

Lữ Lương trấn an nói: “Mấy ngày nữa sẽ mời nàng đi cầu mưa, là thần hay không phải thần đến lúc đó sẽ rõ.”

Trong hoàng cung, Đỗ Mạn Thanh vì những lời nói của Mộ Dung Khuê mà luôn rối loạn, đến tối vẫn lo lắng không yên.

Đỗ Hàm Lan nghĩ rằng Đỗ Mạn Thanh vì Lữ thái phi nên mới buồn bực không vui, liền đốt hương rồi lấy đàn sau đó bấm với Đỗ Mạn Thanh: “Thái hậu nương nương, cháu gái mới học được mấy bài cầm, để cháu gái đàn thử cho Thái hậu nghe giải sầu?”

Đỗ Mạn Thanh không muốn từ chối hảo ý của Đỗ Hàm Lan, liền cười nói: “Tốt, người đàn thử đi!”

Tiếng đàn mới phát ra thì đã có người đến bấm báo cho Mộ Dung Khuê biết.

Mộ Dung Khuê biết được, liền chậm rãi đi về hướng Khôn Ninh cung.

Đỗ Hàm Lan nghe Mộ Dung Khuê đến thì vội vàng lui xuống.

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê trẻ như vậy còn chạy đến, không nhận được mà giáo huấn hần: “Mặc dù Hoàng nhi đang còn trẻ nhưng cũng nên giữ gìn sức khỏe mới được. Nếu ngày mai phải thiết triều sớm thì bây giờ phải đi nghỉ ngơi rồi. Muộn như vậy còn đến đây, người biết thì nói hoàng nhi là người con có hiếu, tình cảm mẫu tử chúng ta tốt đẹp. Người không biết lại nói mẫu hậu là ta đây không quan tâm hoàng nhi, không biết khuyên bảo hoàng nhi bảo vệ sức khỏe.”

Hôm nay Mộ Dung Khuê nói ra những lời đó thật ra cũng rất lo lắng, giờ thấy Đỗ Mạn Thanh vẫn đối xử với hần như bình thường mới thở phào một hơi, rồi cười nói: “Mẫu hậu thích nghe bài này nhi tử cũng biết đàn, không thì để nhi tử đàn cho mẫu hậu nghe một lần, đàn xong rồi sẽ trở về.” Nói xong rồi ngồi vào trước cây đàn.

Đến khi tiếng đàn vang lên, Đỗ Mạn Thanh mới kinh ngạc phát hiện, hoàng đế nhi tử đàn hay hơn rất nhiều so với Đỗ Hàm Lan.

Đến khúc cuối cùng, Mộ Dung Khuê ngược mắt hỏi Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu thấy nhi tử đàn thế nào?”

“Hay!” Đỗ Mạn Thanh vỗ tay nói: “Hóa ra hoàng nhi còn tinh thông cả cầm, kỳ thư, họa, thật là hiếm có.”

Mộ Dung Khuê từ tốn nói: “Mẫu hậu cảm thấy nhi tử tài mạo song toàn như vậy thì nữ tử như thế nào mới xứng?”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Nếu hoàng nhi không ưng nữ nhân ở kinh thành, thì liền tuyển tú là được rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ chọn được một cô gái xứng đôi với hoàng nhi.”

Mộ Dung Khuê muốn nghe cũng không phải là những lời này, nhưng lúc này tình thế cấp bách không không chế được mà nói ra: “Nữ nhân trong thiên hạ, có người nào có thể so được với mẫu hậu.”

25. Chương 25

Đỗ Mạn Thanh thầm than một tiếng, người mắc bệnh luyện mẫu luôn có cảm giác mẫu thân của mình là nhất, mẫu thân mình làm gì cũng đều tốt đẹp. Nếu thành thân cũng phải chọn một thê tử có dáng vẻ và tính tình giống như mẫu thân của mình.

Nàng tự cảm thán xong rồi mở miệng nói: “Yên tâm, nhất định sẽ chọn cho ngươi một thê tử giống như ta.”

Đây là đang từ chối trầm sao? Tâm trạng Mộ Dung Khuê buồn rầu, rồi lại thấy không cam lòng, thử thăm dò thêm lần nữa, nói rõ từng chữ: “Mẫu hậu không hiểu tấm lòng của nhi tử?”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Ta hiểu. Giờ cũng đã muộn rồi, ngươi nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Khuê buồn bực, nhưng lại không dám nói tiếp, hẳn chỉ sợ Đỗ Mạn Thanh sẽ lại từ chối hẳn, chặt đứt tất cả tình cảm cũng như cái cố mẫu tử thân thiết của hắn.

Trở về Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê ngồi xuống ghế, gọi Lạc công công vào hỏi: “Ngươi nhìn trầm, nhìn trầm cho thật kỹ!”

Lạc công công không hiểu rõ, chỉ nghe lời mà nhìn chăm chăm Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê chỉ vào cái mũi của mình nói: “Chẳng lẽ trầm không đẹp?”

Lạc công công kinh ngạc, tiếp theo mạnh mẽ gật đầu: “Hoàng thượng là nam tử đẹp nhất trong thiên hạ.”

Mộ Dung Khuê lại hỏi: “Chẳng lẽ trầm không có tài mạo song toàn?”

Lạc công công lại gật đầu mãnh liệt, bổ sung thêm: “Hoàng thượng không chỉ tài mạo song toàn, người còn biết làm điểm tâm.”

“Còn có, trầm là người quyền lực nhất trong thiên hạ, chưa có hôn phối, lại luôn giữ mình trong sạch.” Mộ Dung Khuê tự bổ sung thêm một câu rồi nói tiếp: “Trầm như vậy, chẳng lẽ không phải là một người đàn ông tốt?”

Lạc công công nhanh chóng trả lời: “Là nam tử có điều kiện tốt nhất thiên hạ.”

“Đã như vậy, vì sao mẫu hậu lại không thích trầm?” Mộ Dung Khuê quát nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại Lạc công công.

Lạc công công cứng đờ, một lát sau mới nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, đó là Thái hậu nương nương, là mẫu thân của người, người...”

Mộ Dung Khuê đã nói trước với Đỗ Mạn Thanh, cũng có kế hoạch thừa lúc Lữ Lương muốn vạch trần Đỗ Mạn Thanh không phải là Thái hậu thì chính thức công bố Đỗ Mạn Thanh không phải là mẫu thân của hắn, cho nên cũng không cần giấu Lạc công công nữa: “Đó không phải là mẫu thân của trầm, nàng là nữ thân do mẫu thân phái tới bảo hộ trầm.”

Lạc công công “A” một tiếng, không dám tin vào tai mình.

Trong Khôn Ninh cung, Đỗ Mạn Thanh đang cầm điện thoại di động, vì sợ hết pin nên không dám mở máy, chỉ cầm điện thoại di động mà ngắm người.

Đỗ Hàm Lan thấy Đỗ Mạn Thanh như vậy, cho là nàng đang thi triển pháp thuật nên không dám quấy rầy chỉ yên lặng đứng bên cạnh nàng.

Đỗ Mạn Thanh ngẩng người một lát, thấy Đỗ Hàm Lan vẫn đang đứng bên cạnh liền nói: “Ngươi đi về nghỉ ngơi đi, đừng đứng nữa.”

Đỗ Hàm Lan không yên tâm về Đỗ Mạn Thanh, nhỏ giọng hỏi: “Thái hậu có tâm sự?”

Đỗ Mạn Thanh thở dài nói: “Các đại thần đòi ta đi cầu mưa, nếu ta không cầu được mưa xuống thì rất nguy hiểm.” Nói xong rồi chỉ ngụ ý cho Đỗ Hàm Lan ngồi xuống: “Ngày mai ngươi ra khỏi cung đi! Nếu ta bên này xảy ra chuyện, thì các ngươi chỉ cần an phận mà sống, có thêm hoàng thượng che chở các ngươi cũng không cần phải lo lắng.”

Đỗ Hàm Lan lẩm bẩm: “Thật sự quan hệ của Thái hậu nương nương và thần mưa không tốt sao?”

Đỗ Mạn Thanh lắc đầu, một lát sau mới nói: “Ta đã xuống trần thì sẽ thành người phạm, không còn thần lực, chuyện cầu mưa cũng chỉ dành có lòng mà không có sức.”

Đỗ Hàm Lan cắn môi nói: “Nếu như vậy, cháu gái cũng sẽ không rời khỏi Thái hậu nương nương, cháu gái luôn đi theo hầu hạ Thái hậu nương nương.”

Đỗ Mạn Thanh chống má trầm tư một lát rồi cười nói: “Vậy cũng được, từ ngày mai ta sẽ bắt đầu trai giới.”

Muốn trai giới phải mất mười ngày nửa tháng, hoặc một hai tháng trở lên, không chừng trong lúc đó trời sẽ đổ mưa.

Đỗ Mạn Thanh đã quyết định nên sang ngày hôm sau tuyên bố muốn trai giới, dọn vào phật đường ở trong cung, bắt đầu ăn chay niệm phật, nói với mọi người rằng phải trai giới một thời gian để liên lạc với thần tiên rồi sau đó mới đi cầu mưa.

Mộ Dung Khuê biết được Đỗ Mạn Thanh muốn trai giới, lập tức hiểu rõ ý của nàng, trong lòng nói thầm: “Quả nhiên nữ thần không giống như người thường, vừa biết chuyện đã nghĩ ra được một biện pháp tốt như vậy. Cái biện pháp này còn tốt hơn cách trầm để cho nàng té xỉu trong quá trình cầu mưa.”

Hắn vội vàng cho người lan truyền ra bên ngoài, nói rằng Đỗ Mạn Thanh biết mấy tháng nay kinh thành không có mưa nên cố tình đi cầu mưa, chỉ là đã dính trần khí cho nên không thể liên hệ với thần tiên, bây giờ sẽ bắt đầu trai giới sau đó lập đàn cầu mưa, giải cứu dân chúng trong cơn nước sôi lửa bỏng.

Tin tức truyền đến tai Lữ Lương, sau đó Lữ Lương vội đến phủ Cao Bằng vương bàn bạc với Mộ Dung Sâm: “Thái hậu nương nương sẽ trai giới một thời gian, nếu trời mưa thì sẽ không phải đi lập đàn cầu mưa nữa, mà lúc đó sẽ nói vì nàng trai giới cầu xin nên ông trời mới cho mưa.”

Đang nói thì có người báo Lý Hữu Tôn tới, Mộ Dung Sâm vội vàng cho quần gia ra ngoài mời vào.

Lý Hữu Tôn vừa tiến vào, vẻ mặt có chút kỳ lạ, sau khi hành lễ xong mới nói: “Vương gia, lúc hạ quan đi đến cửa chính của vương phủ, thì cảm thấy có một trận gió mát thổi qua, nhìn lên trời thấy có mây đen, có vẻ như sắp mưa.”

Lữ Lương và Mộ Dung Sâm vừa nghe xong, cực kỳ kinh ngạc mà nói: “Buổi trưa mặt trời vừa mới chiếu rọi, mới đó mà đã có mây đen?” Vừa nói xong thì hai người đồng loạt nhìn ra bên ngoài, quả nhiên ánh mặt trời đã yếu đi rất nhiều, phía chân trời xuất hiện mấy đám mây đen.

Sắc mặt Mộ Dung Khuê thay đổi, xoay người đi ra ngoài cửa, đứng ở dưới hành lang ngẩng đầu nhìn trời, khẽ lẩm bẩm: “Vậy mà trời lại có đầy mây.”

Cùng lúc đó, Diêu Tâm và Thu Tình cũng đứng ở dưới hành lang nhìn bầu trời, ngạc nhiên hô: “Nhìn kìa, có mây đen!”

“Ta đã nói mà, Thái hậu nương nương chính là nữ thần nên đương nhiên sẽ cầu được mưa. Nhìn xem, mới trai giới nửa ngày thì trời đã có mây đen.”

“Mây đen càng lúc càng nhiều!”

Đỗ Mạn Thanh ở trong phật đường, cũng nghe được tiếng nói chuyện của cung nữ không khỏi kinh ngạc vô cùng, vận khí của mình tốt như vậy sao? Mới trai giới nửa ngày đã có dấu hiệu sắp mưa? Quả nhiên, mình chính là ngôi sao may mắn nha! Bàn tay vàng đang phù hộ mình rồi!

Nàng đang tự mừng thầm, chợt nghe “Ầm” một tiếng, cửa sổ vì có tia sét đánh xuống mà lóe sáng.

Tiếng sấm rầm rầm kèm theo tia chớp, đám cung nữ trợn mắt há mồm, trời ơi, Thái hậu nương nương đúng là nữ thần, mới trai giới nửa ngày cũng không cần lập đàn cầu mưa, ông trời đã cảm nhận được lập tức cho mưa xuống!

Bên này, Mộ Dung Khuê cũng bị tiếng sấm làm kinh ngạc, vội vàng chạy ra khỏi Dưỡng Tâm điện, dẫn người đi về hướng phật đường.

Mộ Dung Khuê khó khăn đi vào hành lang trong phật đường, lại nghe một tiếng sấm rồi tiếp theo đó là tiếng “lộp độp”, từng hạt mưa lớn chừng hạt đậu rơi xuống đất, hơi nóng bắt đầu bốc lên, có mùi đất xông vào mũi.

“Trời mưa, trời mưa! Mẫu hậu cầu mưa thành công rồi!” Mộ Dung Khuê la to.

Toàn bộ thái giám và cung nữ đều quỳ xuống, đồng thanh nói: “Trời đã có mưa, Thái hậu nương nương cầu mưa thành công!”

Đỗ Mạn Thanh nghe được tiếng la, khẽ vạch màn trúc trong phật đường nhìn ra ngoài một chút, thấy có hạt mưa rơi xuống thì vui vẻ gọi Mộ Dung Khuê: “Hoàng nhi vào đây!”

Mộ Dung Khuê nghe được Đỗ Mạn Thanh gọi, vẻ mặt tươi cười mà tiến vào.

Đỗ Mạn Thanh nói Thu Tình: “Gọi mọi người đang đứng ngoài hành lang vào trong này, trời đang nóng mà có mưa, dưới đất đang còn hơi nóng, nếu cứ đứng bên ngoài sẽ bị bệnh.”

Thu Tình đi ra ngoài truyền đạt lại lời nói của Đỗ Mạn Thanh.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh ngồi vào tấm bồ đoàn thì cũng ngồi vào bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: “Ngọc hoàng có nói gì với mẫu hậu không?”

Đỗ Mạn Thanh hắng giọng, nhìn Mộ Dung Khuê nói: “Bây giờ ta sẽ mắc bệnh. Bởi vì cầu mưa là trái với luật trời, sẽ bị trời phạt giảm một nửa tuổi thọ, nếu còn vi phạm luật trời một lần nữa thì sẽ phải chết.”

Mộ Dung Khuê nghe Đỗ Mạn Thanh nói, khõe miệng khẽ mỉm cười, mẫu hậu đúng là bất phàm, chỉ cần có lý do đó là có thể tránh được những rắc rối sau này. Con mưa này chính là nàng đã dùng nửa cái mạng để đổi lấy, công lao vô cùng to lớn.

Trong phủ Cao Bằng vương, Mộ Dung Sâm và Lữ Lương không biết nói gì, kế hoạch đã tính toán kỹ càng cứ như vậy mà bị hủy.

Lý Hữu Tôn cũng im lặng, một lúc sau mới nói: “Không hổ danh là nữ thần.”

“Nữ thần cái gì? Nàng ta chỉ gặp may thôi.” Lữ thái phi vừa nói vừa đi vào, trợn mắt nói: “Ta đã cho người đi loan tin thái hậu trong cung là giả mạo. Các người không vạch trần thân phận của nàng ta thì để ta làm.”

“Mẫu phi!” Mộ Dung Sâm gọi to, cuối cùng lại sợ Lữ thái phi làm lớn chuyện, đành phải trấn an: “Đã bắt đầu chuẩn bị, chuyện vạch trần thân phận của nàng ta, mẫu phi bình tĩnh chờ tin là được.”

Lữ thái phi nói: “Đừng chỉ nói mồm, người phải hành động đi.”

Lữ Lương đứng bên cạnh nói thêm: “Đêm dài lắm mộng, ta cũng sợ bên Mộc thị có biến. Việc làm rõ thân phận không nên chậm trễ.”

Bọn họ bàn bạc một lúc lâu, đang chuẩn bị giải tán thì có người đến báo, sau khi Đỗ Mạn Thanh cầu mưa xong đã bị mất một nửa dương thọ, đang bị bệnh nằm trên giường.

Lữ thái phi vừa nghe xong đã la lên: “Nàng ta đang giả vờ bệnh.”

Lữ Lương nhíu mày nói: “Bây giờ nàng ta đang được lòng dân chúng. Nếu lúc này chúng ta vạch trần thân phận của nàng ta thì sẽ trở thành kẻ bất lương.”

Lý Hữu Tôn cũng nói: “Phải chờ nàng ta khỏi bệnh rồi mới bắt đầu hành động.”

“Bệnh nằm liệt giường” Đỗ Mạn Thanh bây giờ đang ngồi trên tháp, sai cung nữ múc nước cho nàng rửa chân. Lúc đi từ phật đường về Khôn Ninh cung, nàng không chịu ngồi kiệu mà tự đi bộ cho nên giày bị ướt, vì vậy đang muốn rửa chân thay giày.

Cung nữ bưng nước vào trong điện, mới vừa đặt xuống chỗ Đỗ Mạn Thanh thì nghe Mộ Dung Khuê nói: “Tất cả đi ra ngoài!”

Đỗ Mạn Thanh thấy mọi người lui ra, cho là Mộ Dung Khuê muốn nói chuyện riêng nên cũng không để ý.

Mộ Dung Khuê thấy trong điện không còn ai thì bước nhanh đến ngồi xổm trước mặt Đỗ Mạn Thanh, đưa tay muốn cởi giày của nàng.

Đỗ Mạn Thanh không tránh kịp, bàn chân đang bị Mộ Dung Khuê cầm, hai má bỗng nóng bừng, hỏi: “Hoàng nhi làm cái gì vậy?”

Bàn tay Mộ Dung Khuê khẽ run lên, nhưng trên mặt luôn làm ra vẻ hiểu thuận đáp: “Nhi tử giúp mẫu hậu rửa chân!”

Muốn chết sao! Đỗ Mạn Thanh cũng biết nữ nhân bây giờ mặc dù không bó chân, nhưng cũng không thể cho người khác thấy chân của mình, hai chân tựa như nơi tư mật thứ ba. Hiện giờ Mộ Dung Khuê muốn rửa chân cho nàng, đây rõ ràng là đang khinh nhờn mẫu hậu là nàng nha!

Đỗ Mạn Thanh lo lắng đang định rút chân lại thì bị Mộ Dung Khuê túm chặt, nàng chuẩn bị trách mắng thì đã thấy Mộ Dung Khuê ngược mặt lên nói: “Mẫu hậu, tại sao người lại đề phòng nhi tử như vậy?”

Không cho hắn rửa chân chính là đề phòng hắn? Có còn thiên lý nữa không đây? Đỗ Mạn Thanh có chút hồ đồ.

Trái tim Mộ Dung Khuê đập loạn, hai lỗ tai nóng lên, miệng lại bình tĩnh nói: “Mẫu hậu cứ để nhi tử hiểu thuận với người đi!” Nói xong rồi tay trái cầm chân Đỗ Mạn Thanh, tay phải bắt đầu cởi giày của nàng.

Đỗ Mạn Thanh kinh ngạc nhìn hành động của Mộ Dung Khuê, trong lòng hò hét: Trời ơi, bệnh yêu mẫu của Hoàng đế nhi tử lại nặng thêm rồi!

Mộ Dung Khuê nhẹ nhàng cởi giày của Đỗ Mạn Thanh, không tự chủ được mà cầm mũi chân của nàng, ngón tay nhẹ nhàng rời lên bàn chân nhẹ nhàng xoa bóp.

26. Chương 26

Bàn chân Đỗ Mạn Thanh cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, còn có một cảm giác kỳ lạ nhen nhóm trong lòng, đành cười ngượng nói: “Buông ra.”

Trong tay Mộ Dung Khuê là bàn chân trắng nõn mềm mại của Đỗ Mạn Thanh, nên hắn có chút không kìm lòng nổi, vừa nghe Đỗ Mạn Thanh quát đã tỉnh hồn lại, chỉ sợ Đỗ Mạn Thanh thấy hắn kỳ lạ mới vội vàng để chân Đỗ Mạn Thanh vào trong chậu, xong rồi đứng lên hơi cúi người hành lễ: “Nhi tử xin cáo lui!” Nói xong thì quay người đi ra khỏi điện.

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê đi rồi, khẽ lắc đầu lẩm bẩm: “Haiz, thật buồn lòng nha!”

Không thể trách Đỗ Mạn Thanh đề phòng quá mức, thực ra kiếp trước nàng đã tận mắt thấy một người có bệnh yêu mẹ. Người đó là con trai của dì nàng, dì của Đỗ Mạn Thanh cũng là một đại mỹ nhân, lại thêm bảo dưỡng cẩn thận nên dù đã 40 tuổi nhưng nhìn cũng chỉ như 25, 26. Sau khi dì ly hôn thì hai mẹ con sống cùng với nhau, con trai của dì vô cùng hiếu thuận, thậm chí mỗi ngày đều pha nước tắm cho dì. Mấy năm đó dì vẫn luôn có người theo đuổi, nhưng mỗi lần tính đến chuyện kết hôn thì con trai luôn ngăn cản. Cuối cùng dì cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lén hẹn bác sĩ tâm lý đến nói chuyện và phân tích hành động con trai. Bác sĩ tâm lý xác định, con trai của dì có bệnh yêu mẹ.

Bây giờ Đỗ Mạn Thanh nhớ lại những lời nói và việc làm của Mộ Dung Khuê, cảm thấy tình trạng của hắn rất giống với con trai của dì, cuối cùng tự xác nhận, bệnh yêu mẹ của Mộ Dung Khuê đã rất nghiêm trọng.

Lại nói về Mộ Dung Khuê, sau khi hắn trở về Dưỡng Tâm điện cũng cởi giày thử để người khác rửa chân cho hắn.

Hắn nhìn bàn chân của mình, rồi lại nhớ đến chân của Đỗ Mạn Thanh, trong lòng thầm nghĩ: “Chân mẫu hậu nhỏ như vậy thì làm sao mà đứng đây? Từ trước đến giờ làm sao mà chạy nhanh như vậy? Còn nữa, cũng đều là chân mà sao ngón chân của trẫm lại thô kệch xấu xí, mà của mẫu hậu lại trắng nõn đáng yêu như vậy? Mỗi ngón đều tằm tấp, tròn trịa như trân châu !

Lạc công công tự mình rửa chân cho Mộ Dung Khuê, thấy hắn như đang suy nghĩ chuyện gì nên cũng không dám nói nhiều.

Mộ Dung Khuê bỗng đứng lên tiếng hỏi Lạc công công: “Người thấy chân trẫm như thế nào?”

Lạc công công ngạc nhiên, lập tức chăm chú nhìn chân Mộ Dung Khuê: “Chân hoàng thượng vô cùng uy vũ!”

Mộ Dung Khuê cảm thán: “Tuy rằng nó uy vũ như vậy, nhưng cũng không có ai thưởng thức a!”

Lạc công công cũng là người hiểu ý, nói tiếp: “Hoàng thượng đã từng lộ chân trước mặt người khác sao?”

Mộ Dung Khuê giật mình nói: “Không có.”

“Nếu chưa có ai nhìn thấy, làm sao người biết không có ai thưởng thức?”

Lạc công công tự suy đoán, thấy Mộ Dung Khuê mới trở về từ Khôn Ninh cung đã kỳ lạ như vậy, đương nhiên chuyện này có liên quan đến Thái hậu nương nương. Chỉ là một người anh minh thần võ như hoàng thượng, tại sao Thái hậu lại không thích đây?

Mộ Dung Khuê nghe Lạc công công nói một lời mà hai ý, cũng có chút hy vọng, trong lòng thầm nghĩ, mẫu hậu lại chưa biết trầm hoàn hảo như vậy, nếu biết rồi có khi nào sẽ động lòng hay không?

Đỗ Mạn Thanh rửa chân xong, thấy trời còn đang mưa liền đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài rồi gọi Đỗ Hàm Lan nói: “Cũng đã lâu người chưa xuất cung, ngày mai xuất cung về nhà một chuyến. Nếu phụ mẫu người có hỏi tình hình trong cung thì nói rõ ràng cho họ biết. Nói thêm chuyện Lữ Lương hoài nghi ta giả mạo thân phận, đang muốn vạch trần ta, để cho họ chuẩn bị tâm lý.”

“Thái Hậu nương nương!” Đỗ Hàm Lan tức giận nói: “Lữ đại nhân đúng là làm càn, tại sao Thái hậu nương nương không trừng phạt hắn?”

Đỗ Mạn Thanh kéo Đỗ Hàm Lan lại gần, nhỏ giọng nói: “Người ở trong cung đã lâu, lẽ nào không thấy ta cũng chẳng khác gì nữ nhân bình thường sao? Lúc ta hạ phạm, đã bị mất pháp lực nên không thể trừng phạt đám người Lữ Lương. Nếu bọn họ có ý xấu rồi lại đưa ra được chứng cứ thì ta cũng không có cách nào tự biện hộ. Mà phụ thân người cũng không có năng lực đấu lại Lữ Lương, vậy nên chúng ta chỉ còn cách tránh né.”

Đỗ Hàm Lan nghe Đỗ Mạn Thanh nói, có ý như nếu Lữ Lương muốn vạch trần chuyện nàng là giả mạo thì nàng sẽ thừa nhận mới lo lắng nói: “Thái hậu nương nương, người không thể mặc kệ Lữ đại nhân vu oan người.”

Đỗ Mạn Thanh suy nghĩ, mặc dù Mộ Dung Khuê xác nhận nàng là Đỗ thị, nhưng dù sao nàng cũng không phải là Đỗ thị thật, chỉ cần Lữ Lương cố ý muốn chứng thực, hôm nay có thể tìm được tranh thù của Mộ Dung thị, ngày khác chắc chắn lại sẽ tìm được bằng chứng khác: “Hàm Lan, lúc ta hạ phạm thì đã bị mất trí nhớ, không còn nhớ rõ chuyện lúc trước. Chính ta cũng không biết được thân phận của mình, càng không thể xác định được ta chính là cô của người. Nếu không phải phụ thân người gọi ta là tỷ tỷ, ta cũng không dám nhận hắn.”

Đỗ Hàm Lan nóng nảy, ngay cả Thái hậu cũng hoài nghi thân phận của mình sao?

Đỗ Mạn Thanh trấn an Đỗ Hàm Lan, cười nói: “Nếu là thật thì sẽ là thật, nếu là giả thì cũng không trở thành thật. Người không phải lo lắng!”

Đỗ Hàm Lan nghe những lời này liền bình tĩnh lại.

Đang nói thì có người báo Mộ Dung Bội tới, rèm khe kéo lên hiện ra thân ảnh Mộ Dung Bội, vừa đi vào đã thở dài nói: “Thái hậu nương nương đúng là thần thông, mới trai giới nửa ngày trời đã đổ mưa.”

Đỗ Mạn Thanh biết Mộ Dung Bội vào nên trở về nằm lên giường, “suy yếu” nói: “Lần này đúng là mất nửa cái mạng của ta rồi! Lần sau mà còn làm mấy chuyện này nữa thì cái mạng của ta cũng không còn.”

Mộ Dung Bội vội hỏi: “Người đã gọi ngự y tới bắt mạch chưa?”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Bội lo lắng, cho các cung nữ ra ngoài rồi mới cười nói: “Đùa với người thôi! Trời mưa là do may mắn chứ không phải do ta cầu được.” Vẫn cứ nói thật ra thôi, tránh cho mấy người này vẫn luôn ảo tưởng về mình, nếu ngày nào có chuyện không giải quyết được lại đến nhờ mình sử dụng pháp lực giúp đỡ.

Mộ Dung Bội thấy Đỗ Mạn Thanh nói như vậy thì có chút kinh ngạc, trời mưa không phải do người cầu được sao?

Đỗ Mạn Thanh gật đầu với Mộ Dung Bội, nói: “Tuy là ta có bảo vật, nhưng bảo vật này để quá lâu cũng sẽ mất đi thần lực không thể dùng được. Ngay cả chính ta, từ lúc hạ phàm cũng không còn thần lực. Hôm nay có mưa chính là do may mắn.”

Mộ Dung Bội nghe Đỗ Mạn Thanh nói, càng nghe càng kinh ngạc, đến khi ra khỏi Khôn Ninh cung thì đầu óc cũng trở nên mơ hồ, Thái hậu nương nương nói chính nàng cũng không biết rõ thân phận của mình, nếu vậy, nàng có phải là Hiền Đức thái hậu hay không? Đám người Lữ Lương muốn vạch trần thân phận của nàng, vậy cứ chờ đám người đó vạch trần sao?

Sau đó, Mộ Dung Bội đi gặp Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê nghe nàng nói lại, thì cũng kể luôn chuyện của Mộc thị rồi lấy quyển sách cổ lật đến trang có nói về nữ thần cho Mộ Dung Bội xem, nhỏ giọng nói: “Nữ thần của trời ban, nếu không phải là mẫu thân của trẫm thì đương nhiên sẽ là hoàng hậu của trẫm. Hoàng tử phải giúp trẫm một phen, trẫm muốn xoay chuyển thế cục, ôm mỹ nhân về.”

Mộ Dung Bội nhìn sách cổ rồi lại nhìn Mộ Dung Khuê, một lúc sau mới bình tĩnh lại, khẽ reo lên: “Nữ thần trời ban, chính là ban cho Hoàng thượng làm Hoàng hậu?”

“Chính là như vậy!” Mộ Dung Khuê vô cùng bình tĩnh nói: “Nàng đã rơi vào tay trẫm, đương nhiên là ông trời ban cho trẫm làm Hoàng hậu.”

Mộ Dung Bội nói: “Như vậy, cũng phải xử lý đám người Lữ Lương thật tốt, phối hợp với hần để vạch trần chuyện Thái hậu nương nương không phải là Hiền Đức thái hậu, rồi mới công bố chuyện Thái hậu nương nương là do ông trời ban cho Hoàng thượng làm Hoàng hậu.”

“Hoàng tử thật thông tuệ!” Mộ Dung Khuê nhìn Mộ Dung Bội, cười nói: “Chuyện này phải chuẩn bị thật kỹ.”

Mộ Dung Khuê rất yên tâm, bây giờ Nghiêm Thừa Ân, Lạc công công và cả Hoàng tử đều trợ giúp phía hần, nhiều người nhiều mưu kế, hần không tin đến lúc đó còn không chiếm được lòng của mẫu hậu!

Sáng ngày hôm sau thì trời hết mưa, thời tiết rất đẹp nên Đỗ Hàm Lan liền tới cáo từ Đỗ Mạn Thanh, lại dặn dò đám người Thu Tình phải hầu hạ Đỗ Mạn Thanh thật tốt, trong lòng có chút không nỡ.

Thu Tình cười nói: “Đỗ tiểu thư cứ yên tâm! Có hoàng thượng nhìn chăm chăm chúng ta nào dám lơ là nha?”

Đỗ Hàm Lan nghĩ thấy cũng đúng, mỗi ngày Mộ Dung Khuê phải đến Khôn Ninh cung một hai lần, ai dám lơ là Đỗ Mạn Thanh?

Đỗ Mạn Thanh cũng nói: “Chỉ là xuất cung vài ngày thôi, qua vài ngày rồi sẽ còn gọi người vào cung, người cứ yên tâm trở về đi.” Nói xong rồi cho một đám cung nữ và thái giám đưa Đỗ Hàm Lan về, rồi còn ban thưởng cho Đỗ Bá Ngọc và Nhâm thị.

Đỗ Hàm Lan thấy Đỗ Mạn Thanh đã ban thưởng rất nhiều, rồi còn cho người tiễn nàng về nhà thì vô cùng xúc động, hành lễ một lần nữa rồi mới dẫn mọi người xuất cung.

Đỗ Hàm Lan vừa đi thì Mộ Dung Bội đến, nàng hôm nay luôn nhìn Đỗ Mạn Thanh, càng nhìn càng thấy cũng chỉ có người như Đỗ Mạn Thanh mới xứng làm hoàng hậu.

Đỗ Mạn Thanh thấy hai mắt Mộ Dung Bội sáng rực, bèn lấy tay sờ sờ mặt, hỏi: “Trưởng công chúa cứ nhìn ta làm gì, chẳng lẽ trên mặt ta nở hoa sao?”

Mộ Dung Bội cười nói: “Thái hậu nương nương so với hoa còn đẹp hơn.”

“Trưởng công chúa ăn nhiều bánh kẹo, miệng cũng trở nên ngọt hơn nhiều.” Đỗ Mạn Thanh trêu chọc một câu.

Mộ Dung Bội đỏ mặt, cãi lại: “Thái hậu nương nương cũng ăn không ít bánh nướng áp chảo, nghe nói hoàng thượng còn học làm bánh nhiều tầng nha!”

Đỗ Mạn Thanh bị dọa, giật mình nói: “Hoàng thượng học làm bánh nhiều tầng?” Ngự trù chuyên làm điểm tâm cũng phải học rất lâu mới làm được, một người mới như hoàng thượng làm sao mà làm được bánh này?

Mộ Dung Bội cảm thán: “Đúng vậy, tấm lòng của Hoàng thượng đối với nương nương ai cũng biết rõ.”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Ta biết hiếu tâm của hần.”

Mộ Dung Bội thấy Đỗ Mạn Thanh tránh né, đành phải nói: “Thái hậu nương nương thấy nam nhân như thế nào mới là tốt, mới là người đáng giá phó thác cả đời?”

Đỗ Mạn Thanh cũng biết mấy ngày nay Mộ Dung Bội vẫn gặp Nghiêm Thừa Ân nên mới cho rằng Mộ Dung Bội đang tò mò, liền trả lời: “Người như Nghiêm Thừa Ân chẳng, hần lên được phòng khách lại xuống được phòng bếp, đương nhiên đó chính là một nam nhân tốt.”

Mộ Dung Bội nghe xong thì đỏ mặt, nhưng vẫn không quên mục đích đến nơi này, lại cười nói: “Hoàng thượng cũng toàn tâm toàn ý với thái hậu, vì thái hậu nương nương mà đi học làm điểm tâm, thái hậu có thấy hần là một người nam nhân tốt không?”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Hoàng thượng là nhi tử ngoan.”

Còn không chịu nói thật lòng nha! Mộ Dung Bội chớp mắt, đành phải ra chiêu thêm lần nữa, hỏi tiếp: “Thâm cung tịch mịch, Thái hậu nương nương có nghĩ đến sau này chưa?”

Đỗ Mạn Thanh vẫn cười nói: “Đương nhiên là nghĩ tới, chờ Hoàng thượng lập hoàng hậu, sinh con rồi ta liền có cháu mà chơi đùa.”

Đúng lúc Mộ Dung Khuê đi đến ngoài điện, khoát tay không cho cung nữ đi vào bẩm báo, hần trực tiếp đi vào thì nghe được Đỗ Mạn Thanh nói, trong lòng hỗn loạn mà thốt ra: “Trẫm sẽ không lập người khác làm hoàng hậu, cũng sẽ không có con với người khác.”

Cái gì, nhi tử hoàng đế không muốn lập người khác làm hoàng hậu, chẳng lẽ lại muốn lập người trong họ làm hoàng hậu? Đỗ Mạn Thanh đỡ trán không nói gì, lấy ánh mắt nhìn Mộ Dung Bội như có ý nói: “Nhìn đệ đệ nhà ngươi xem, thật là hết thuốc chữa rồi!”

Mộ Dung Bội lấy ánh mắt trả lời: “Thật ra còn cứu kịp, nhưng phải xem Thái hậu nương nương có chịu cứu hay không.”

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh không nhìn hần liền cảm thấy tủ thân, hỏi: “Cuối cùng là mẫu hậu thích dạng nam nhân như thế nào?”

27. Chương 27

Đỗ Mạn Thanh nhớ tới bạn trai Thạch Mỗ trước đây, nhớ tới quãng thời gian ngọt ngào của bọn họ, vẻ mặt có chút ngơ ngẩn. Hồi nàng còn thích Thạch Mỗ, chỉ biết là thích người này, nhưng muốn nàng nói cụ thể thích Thạch Mỗ ở điểm nào, thật sự là không thể nói được.

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh không trả lời hần, liền gọi một tiếng.

Một nửa tinh thần của Đỗ Mạn Thanh vẫn còn bị chôn trong hồi ức, đáp lại Mộ Dung Khuê: “Thích là một loại cảm giác, là một loại nhãn duyên, không thể dùng lời để miêu tả cụ thể.”

Thích là khi tim đập thình thịch! Mộ Dung Khuê bổ sung thêm một câu dưới đáy lòng, cực kỳ to gan hỏi: “Mẫu hậu có thích nhi tử không?”

Đỗ Mạn Thanh thuận miệng đáp: “Có mẫu thân nào mà không thích nhi tử chứ?”

Mộ Dung Bội ngồi bên cạnh nghe bọn họ một hỏi một đáp, nghe đến ngáy người. Đợi đến khi lấy lại tinh thần, nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt thanh tú của mình nóng lên, rốt cuộc ngồi không yên, đứng dậy nói: “Thái hậu nương nương và Hoàng thượng cứ từ từ nói chuyện, ta cáo lui trước.” Nói xong thì chạy trốn chết.

Khi Mộ Dung Khuê nói chuyện, vốn đã tự động bỏ quên Mộ Dung Bội, bây giờ nghe được giọng của Mộ Dung Bội, mới lấy lại tinh thần, ý thức được trong điện vẫn còn có những người khác.

Lúc này Đỗ Mạn Thanh cũng cũng ý thức được, trong lời nói của Mộ Dung Khuê còn có ý ám chỉ khác, nàng thâm đồ mồ hôi hột. Bệnh của hoàng đế nhi tử không nhẹ, nên làm thế nào mới tốt đây?

Mộ Dung Khuê thấy sắc mặt Đỗ Mạn Thanh thay đổi thất thường, hơi rút lại một chút, chỉ sợ mình quá mức đường đột, chọc giận Đỗ Mạn Thanh, vì thế sửa lời, nói: “Không phải mẫu hậu muốn xuất cung một chuyến sao?”

Đỗ Mạn Thanh nghe được hai chữ “xuất cung”, tinh thần cũng tỉnh táo hẳn, hỏi: “Khi nào thì đi?”

Nếu xuất cung, hiển nhiên có thể tìm cách để danh chính ngôn thuận ở chung với mẫu hậu, hoặc là, có biện pháp làm cho mẫu hậu tìm đập thành thịch, xiêu lòng vì trẫm. Mộ Dung Khuê cũng không để ý gì nhiều, đáp: “Đã bí mật sắp xếp hết rồi, sẽ tuyên bố với bên ngoài là mẫu hậu bị bệnh, trẫm muốn cầu phúc cho mẫu hậu, nên đến tiểu phạt đường tĩnh tu vài ngày, thừa dịp này trốn xuất cung một chuyến.”

Ra khỏi Khôn Ninh cung, trở lại Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê lập tức sai người mời Mộ Dung Bội đến.

Chẳng mấy chốc Mộ Dung Bội đã tới, hỏi: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Mộ Dung Khuê mời Mộ Dung Bội ngồi xuống, lại đuổi nội thị ra ngoài, bấy giờ mới hỏi: “Hôm nay ở Khôn Ninh cung, hoàng tử cũng nghe thấy lời của mẫu hậu rồi. Rốt cuộc mẫu hậu có thích trẫm không vậy?”

Mộ Dung Bội nghĩ nghĩ nói: “Thái độ của Thái hậu nương nương đối với Hoàng thượng, người ngoài thật sự khó mà đoán được. Nhưng có thể xác định một điểm, loại nam nhân mà Thái hậu nương nương thích là người có thể ra phòng khách vào phòng bếp. Cái gọi là ra phòng khách, hiển nhiên là phải có sắc đẹp, có thể gặp người. Còn vào phòng bếp, chính là tài nghệ nấu ăn phải tốt, có thể nấu vài món ăn.”

Mộ Dung Khuê trầm tư một chút, nói: “Trẫm là người ra triều đình luôn ấy chứ, đâu chỉ ra phòng khách. Mà gần đây trẫm cũng đang học làm điểm tâm, sao lại không thể học làm thêm mấy món ăn nữa. Tóm lại, trẫm nhất định phải khiến cho mẫu hậu hài lòng.”

Mộ Dung Bội không nói gì, Hoàng thượng vì muốn chiếm được trái tim của Thái hậu nương nương, thật sự là.....

Về phần Đỗ gia, sau khi nghe nói Đỗ Hàm Lan trở về, tất nhiên phải ra cửa nghênh đón. Đợi đến khi cung nữ đỡ Đỗ Hàm Lan từ trong xe ngựa ra, mọi người nháy mắt yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Đỗ Hàm Lan thấy vậy, cũng ngầy ngẩn cả người. Mấy người này bị sao vậy? Cứ như là không nhận ra mình ấy.

Cuối cùng vẫn là đệ đệ của Đỗ Hàm Lan, Đỗ Hàm Tùng hoàn hồn đầu tiên, kêu lên: “Tỷ tỷ, là tỷ sao?”

Đỗ Hàm Lan trách móc: “Chẳng qua chỉ mới có ba tháng không gặp, vậy mà đệ cũng không nhận ra tỷ nữa à?”

Đỗ Hàm Tùng vừa nghe thấy giọng của Đỗ Hàm Lan, lúc này mới “nha” một tiếng, xông lên trước nhìn Đỗ Hàm Lan từ trên xuống dưới, la lớn: “Tỷ tỷ chỉ tiến cung có ba tháng, vậy mà như thay đổi thành một người khác vậy. Hai cục thịt béo trên gò má không thấy nữa, cái mũi nhìn có vẻ cao hơn một chút, đôi mắt nhìn có vẻ to hơn một chút, lông mày cũng thanh tú. Với cả, gầy hơn so với đệ.”

Chúng hạ nhân cũng tỉnh lại, sôi nổi tiến lên đón chào, vây quanh Đỗ Hàm Lan đi vào cửa, vừa mừng vừa sợ nói: “Tiểu thư nhà chúng ta trở nên đẹp hơn nha! Quả nhiên Thái hậu nương nương không phải là người phạm, chỉ trong vòng ba tháng mà đã biến tiểu thư nhà chúng ta thành đáng vẻ như vậy.”

Đỗ Hàm Lan nghe được lời thảo luận, giải thích: “Không phải Thái hậu nương nương biến ta thành như vậy, mà là Thái hậu nương nương để ta nhảy múa chạy bộ, kiên trì ba tháng, gầy đi nên mới thành như thế này.”

Làm sao mà mọi người còn nghe lọt được lời của nàng? Người nào người nấy cũng đều tự mình tiếp tục tán thưởng bản lĩnh thần kỳ của Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Bá Ngọc cùng Nhâm thị đã ngồi ngay ngắn ở chính sảnh từ trước, thấy mọi người vây quanh Đỗ Hàm Lan tiến vào, tất nhiên là phải quan sát nàng tỉ mỉ, vừa thấy một cái cũng giật mình. Hàm Lan của chúng ta thay đổi thật nhiều!

Đỗ Hàm Lan bước lên phía trước bái kiến Đỗ Bá Ngọc cùng Nhâm thị, gọi: “Cha, mẹ!”

Nhâm thị vội vàng gọi Đỗ Hàm Lan lại gần, nắm chặt tay nhìn kỹ, hốc mắt ướt ướt, quay đầu nói với Đỗ Bá Ngọc: “Hàm Lan của chúng ta trở mã thành thế này.”

Cả nhà sum vầy nói chuyện, có vài thân thích nghe nói Đỗ Hàm Lan về nhà, cũng nhanh chóng qua thăm, và lại cũng tò mò muốn tám một ít chuyện trong cung.

Chỉ trong chốc lát mà trong sảnh đã chật ních người. Cô họ xa của Đỗ Bá Ngọc ý vào vai vế cao của mình, đẩy mấy người khác ra, chen vào, kéo Đỗ Hàm Lan đến trước mặt nhìn kỹ, chắc chắn ca ngợi: “Trời ạ, nhìn diện mạo này của Hàm Lan, thật đúng là giống Thái hậu nương nương năm đó.”

Đỗ Hàm Lan đỏ mặt, biện bạch nói: “Cháu không so được với Thái hậu nương nương.”

Lại có nữ quyến kéo Đỗ Hàm Lan qua, hỏi: “Mỗi ngày cháu đều nói nói cười cười với Thái hậu nương nương, chỉ qua ba tháng liền biến thành đẹp thế này à?”

Đỗ Hàm Lan vội vàng giải thích lại một lần nữa, nói là mình vận động chảy mồ hôi, vất vả giảm cân ba tháng, nên mới trở nên xinh đẹp.

Có nữ quyến khác nói: “Mấy tháng nay kinh thành không có mưa, Thái hậu nương nương mới trai giới có nửa ngày, đã gọi được mưa xuống, quả là thần thánh.”

Nhắc đến chuyện này, mọi người liền ồn ào như chợ vỡ, thoáng cái đã thảo luận ầm ĩ, ngay cả Đỗ Hàm Lan cũng không chen miệng vào được.

Tối tối muộn, Đỗ gia khó khăn lắm mới thanh tĩnh lại được, Đỗ Bá Ngọc cùng Nhâm thị bấy giờ mới hỏi thăm Đỗ Hàm Lan về mấy chuyện trong cung, nghe xong thì quay sang ngơ ngác nhìn nhau.

Nhâm thị nói với Đỗ Bá Ngọc: “Khi thiếp gả đến đây, Thái hậu nương nương đã không còn, trong nhà lại không có bức họa, đương nhiên không thể nào nhận ra được. Nhưng chàng là đệ đệ ruột của người, chẳng lẽ có thể nhận sai sao?”

Đỗ Bá Ngọc nhìn Đỗ Hàm Lan, chỉ vào Đỗ Hàm Lan nói: “Nàng nhìn diện mạo của Hàm Lan xem, chẳng lẽ không giống với Thái hậu nương nương à? Sao ta có thể nhận sai cho được?”

Không thể không nói, bây giờ Đỗ Hàm Lan trở nên xinh đẹp, quả thực diện mạo nhìn có vài phần tương tự với Đỗ Mạn Thanh. Nhâm thị nhìn nàng một lúc lâu, lại quay sang hỏi Đỗ Bá Ngọc: “Ngay cả Thái hậu nương nương cũng không dám xác nhận mình có phải là Hiền Đức thái hậu hay không, chàng thật sự là không nhận sai chứ?”

Đỗ Bá Ngọc vừa nghe thấy lời này, hơi hơi dao động, một lúc sau mới trả lời: “Chắc là không nhận sai đâu.”

Tầm nhìn của Nhâm thị lại xa hơn một chút, nói nhỏ: “Lỡ như...”

Đỗ Bá Ngọc nghe được hai chữ này của Nhâm thị, cũng có chút kinh hãi. Lỡ như Hoàng thượng nhìn thấy bức tranh của mình, sau đó sắp xếp cho một nữ thân giống với người trong bức họa xuất hiện thì sao?

Nhâm thị bình tĩnh lại, nói: “Nếu Thái hậu nương nương nói, chúng ta không cần đối đầu với Lữ đại nhân, vậy thì chúng ta liền xem tình hình mà làm việc, không cần phải cố chấp đứng ra.”

Đỗ Bá Ngọc do dự một hồi, nghĩ Đỗ Mạn Thanh có ý để Đỗ Hàm Lan về nhà nói lời này, đúng là muốn mình đừng cố chấp đứng ra, vì thế gật gật đầu nói: “Chỉ cần bọn họ không hại Thái hậu nương nương, ta cũng sẽ không can thiệp vào.”

Nhâm thị thấy Đỗ Bá Ngọc đáp ứng không xuất đầu lộ diện, bấy giờ mới thở phào, lại quay sang dặn dò Đỗ Hàm Lan: “Nếu bên ngoài đã đồn Thái hậu nương nương vì cầu mưa mà bị giảm mất một nửa tuổi thọ, bây

giờ đang ôm, nằm trên giường, vậy thì con xuất cung lúc này cũng không ổn lắm. Ngày mai nhanh chóng tiến cung hầu hạ đi, đợi đến khi ngài khỏe rồi, con muốn ra cung thì ra lần nữa.”

Đỗ Hàm Lan ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, liền gật đầu đáp ứng.

Hôm sau, Đỗ Hàm Lan chưa kịp tiến cung, liền có bà mối tới cửa cầu hôn.

Nhâm thị vừa nghe thấy lời của bà mối, không khỏi ngây dại. Cái gì? Người cầu thân là nhi tử của Công bộ Thị lang Giải Nguyên Hóa?

Đỗ Bá Ngọc cũng ngạc nhiên, Giải Nguyên Hóa là cậu ruột của trưởng công chúa Mộ Dung Bội, gần đây rất được hoàng đế trọng dụng, thế lực ở trong triều cũng coi như khá mạnh. Mà con của ông ta, Giải Ưu Nhiên, tài mạo song toàn, là con rể tốt mà người trong khắp kinh thành này mong muốn. Gia đình như thế mà lại chịu đến Đỗ gia cầu thân?

Bà mối vô cùng tự tin, một mối hôn sự tốt như thế này, Đỗ gia có không lý do gì để cự tuyệt.

Nhâm thị hoàn hồn lại, nói: “Hiện giờ Hàm Lan đang hầu hạ bên cạnh Thái hậu nương nương, hôn sự của con bé cũng phải được Thái hậu nương nương gật đầu mới được.”

Trong hoàng cung, Lạc công công cũng bẩm báo với Mộ Dung Khuê: “Hoàng thượng, khi lão nô còn hầu hạ tiên đế, thấy mấy phi tần muốn chiếm được niềm vui của tiên đế, đều bắt đầu tấn công từ hai phương diện, bình thường đều có thể thành công. Hoàng thượng muốn có được lòng của Thái hậu nương nương, cũng có thể bắt chước thử xem sao.”

“Hai phương diện nào?” Mộ Dung Khuê vừa nghe, tinh thần tỉnh táo hẳn, hồn nhiên quên bém đi chuyện mình là hoàng đế, không giống với phi tần hậu cung.

Lạc công công cũng cho rằng Đỗ Mạn Thanh là nữ thần, đương nhiên đáng giá để Mộ Dung Khuê bỏ tâm sức ra mà lấy lòng, vì thế trả lời: “Một, sắc đẹp dụ dỗ. Hai, món ngon dụ dỗ.”

Tối tối, dưới sự trợ giúp của ngự trù, Mộ Dung Khuê tự tay xào vài món, hâm một bình rượu ngon, ngồi uống rượu với Đỗ Mạn Thanh trong đình bát giác ở Ngự hoa viên.

Đỗ Mạn Thanh nếm thử thức ăn, nghe nói mấy món này do Mộ Dung Khuê làm, thật sự rất ngạc nhiên, “Người chỉ cần học nửa ngày đã biết xào rau? Mà còn xào ngon đến thế?”

Mộ Dung Khuê ngượng ngùng nói: “Có ngự trù giúp đỡ nấu nướng nữa, nhi tử chỉ làm theo lời hắc nói, lấy muối đảo đảo mà thôi. Nhưng với thiên phú của nhi tử, chỉ qua mấy ngày là có thể tự mình xào ra món ăn thế này.”

Đỗ Mạn Thanh gác đũa xuống, nói: “Hoàng nhi, ngươi là hoàng đế, thứ phải quản lý là đại sự trong thiên hạ, chứ không phải là món ăn. Sau này đừng xuống bếp nữa.”

Mộ Dung Khuê có cảm giác như mình bị gội một chậu nước lạnh, hỏi: “Mẫu hậu không thích ăn thức ăn do nhi tử nấu sao?”

Đỗ Mạn Thanh đáp: “Ngươi xào rau cho ta ăn, đương nhiên là ta rất cảm động. Nhưng ngươi ngồi trên cái ghế này, không thể chỉ vì muốn hiếu thuận với ta mà phí phạm thời gian vào chuyện xào rau, phụ kỳ vọng của dân chúng được.”

Mộ Dung Khuê cúi đầu nói: “Mẫu hậu dạy đúng.”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê không được vui, cũng có chút không đành lòng. Hắc vì lấy lòng mình mới làm như thế này, vậy mà mình lại nghiêm nghị nói lời đại nghĩa như thế, hình như không được tốt cho lắm.

“Thôi, dùng bữa đi!” Đỗ Mạn Thanh gấp đồ ăn cho Mộ Dung Khuê, lại rót rượu cho hắn, nâng chén lên, mỉm cười nhìn hắn.

Mộ Dung Khuê vừa nâng đầu, liền nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong đôi mắt trong veo như nước của Đỗ Mạn Thanh, nhất thời không thể tự chủ, nâng tay cộng ly với Đỗ Mạn Thanh một cái, tâm trạng buồn bã lại tăng vọt lên.

Đỗ Mạn Thanh ném thử rượu, hương vị cũng không cay, nghĩ là nồng độ không cao, uống xong một chén, lại rót thêm chén nữa.

Mộ Dung Khuê xuyên qua miệng chén liếc nhìn Đỗ Mạn Thanh một cái, thấy nàng uống một chén rượu, gương mặt thanh tú hồng hồng như hoa đào, đẹp không sao tả xiết, cảm thấy mừng thầm: Người ta nói, sau khi uống rượu sẽ nói ra lời thật lòng. Nếu mẫu hậu uống rượu, có thể thổ lộ tiếng lòng hay không?

28. Chương 28

Ba chén rượu vào bụng, quả nhiên Đỗ Mạn Thanh bắt đầu nói nhiều hơn, cười cười tìm hiểu về mấy chuyện lý thú thời thơ ấu của Mộ Dung Khuê.

Đương nhiên là Mộ Dung Khuê phải kể về mấy sự tích sáng suốt uy phong (anh minh thần võ) của mình, tự miêu tả mình thành thần đồng, lại ca ngợi khắp nơi: “Năm đó nhi tử được sáu tuổi đã biết cưỡi ngựa. Vào đợt đi săn mùa thu, theo phụ hoàng đi ra ngoài, bắn chết một con nai con, phụ hoàng còn khen nhi tử anh dũng.”

Nói xong, lại muốn khiến cho Đỗ Mạn Thanh thương tiếc, xắn tay áo lên chỉ cho Đỗ Mạn Thanh thấy, nói: “Lúc bắn tên phải dùng sức rất mạnh, nên bị trầy da, trên cổ tay vẫn còn sẹo đây này!”

Đỗ Mạn Thanh nhìn mãi mà không thấy cái gọi là vết sẹo kia, nhất thời cảm giác say dâng lên, quảng mắt rụt rè xua tay, vươn tay sờ sờ cổ tay của Mộ Dung Khuê, khẽ cười nói: “Sẹo chỗ nào đây?”

“Thật sự có sẹo mà.” Mộ Dung Khuê nắm chặt lấy tay của Đỗ Mạn Thanh, nhưng lại không dám lộ mẫn, giọng nói đã khàn khàn, lửa gạt dụ dỗ nói: “Mẫu hậu sờ đi, sờ nữa đi!”

Đỗ Mạn Thanh cầm lấy cổ tay của Mộ Dung Khuê, tỉ mỉ vuốt ve, nhưng không cảm giác được vết sẹo nào, liền nói: “Nhất định là ngươi nhớ nhầm chỗ bị thương rồi.”

“Hình như là nhớ nhầm.” Mộ Dung Khuê lập tức sửa lời, nói: “Chỗ bị thương là cánh tay.” Nói xong, vén tay áo cao lên, để lộ cánh tay ra rồi để sát vào mặt Đỗ Mạn Thanh, nói: “Mẫu hậu nhìn xem, có phải có vết sẹo to như cái chén không?”

Đỗ Mạn Thanh kéo cánh tay Mộ Dung Khuê qua, nhìn nhìn, đương nhiên là làm sao mà thấy sẹo được, trong phút chốc nghĩ là mình bị hoa mắt nên mới không thấy rõ, lại dùng tay xoa nhẹ, nhỏ giọng nói: “Không thấy mà!”

Mộ Dung Khuê ngửi thấy mùi thơm ngát từ người của Đỗ Mạn Thanh, khi nói chuyện lại có mùi rượu thoang thoảng lẫn vào, mùi vị tấn ra làm say lòng người, nhất thời trong lòng nhộn nhạo, trên mặt nóng lên, cánh tay bị Đỗ Mạn Thanh nắm tròn càng ngày càng tê dại. Cuối cùng, ngay cả trái tim cũng tê dại theo, nỉ non gọi: “Mẫu hậu ~”

Đỗ Mạn Thanh không sờ ra được vết sẹo nào, lại nghe thấy giọng điệu run rẩy của Mộ Dung Khuê, kịp thời phản ứng. Hoàng đế nhi tử đang đùa nàng! Nàng không khỏi cười một cái, ngồi thẳng dậy, nói: “Khá lắm, còn dám gạt ta?”

“Là nhi tử sai, nhi tử nhận tội với mẫu hậu.” Mộ Dung Khuê lại vội vàng rót rượu, khuyến khích Đỗ Mạn Thanh uống thêm một chén.

Đỗ Mạn Thanh không nghĩ ngờ gì, nâng chén uống cạn.

Mộ Dung Khuê cười nói: “Xưa nay mẫu hậu thường hay kể chuyện xưa cho cung nữ trong Khôn Ninh cung nghe, nhi tử lại bỏ lỡ. Không biết mẫu hậu có thể kể cho nhi tử nghe một chút hay không?”

Đỗ Mạn Thanh uống rượu, cũng có hứng thú nói chuyện, vì thế cười nói: “Vậy để ta kể cho người nghe một câu chuyện vậy!” Nói xong thì bắt đầu kể.

Mộ Dung Khuê nhân cơ hội rót rượu, khuyên nhủ: “Mẫu hậu uống thêm một chén cho thấm giọng.”

Một ly tiếp một ly, Đỗ Mạn Thanh uống hết nửa bình rượu, cơn say xông lên, nhưng lại không nói ra mấy lời trong lúc say như Mộ Dung Khuê nghĩ, mà lại trực tiếp nằm sấp ra bàn, ngủ khò.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê gọi hai tiếng, không thấy Đỗ Mạn Thanh trả lời, liền vươn tay lật Đỗ Mạn Thanh lại, muốn đỡ nàng đứng lên.

Đỗ Mạn Thanh mở mắt ra, đẩy Mộ Dung Khuê một cái, lảo đảo lảo đảo đứng lên, nói: “Bãi giá hồi cung!”

“Mẫu hậu, ngài uống say rồi!” Mộ Dung Khuê vươn tay ra đỡ Đỗ Mạn Thanh, ôn nhu nói: “Nhi tử dìu ngài hồi cung!”

Đỗ Mạn Thanh vịn vào cánh tay của Mộ Dung Khuê để đứng vững, bỗng nhiên cảm thấy khó hiểu, “Khoan đã, sao ta lại có nhi tử rồi? Ta nhớ ta còn chưa kết hôn cơ mà.”

Mộ Dung Khuê mừng thầm. Xem đi, quả nhiên là bắt đầu nói ra lời thật lòng!

Đỗ Mạn Thanh nhìn nhìn bộ dáng của Mộ Dung Khuê, hỏi: “Người là ai?”

Mộ Dung Khuê thấy đôi mắt của Đỗ Mạn Thanh bao phủ một tầng sương mù mông lung, lại càng thêm chọc người, lúc này cũng không muốn tự xưng là nhi tử nữa, chỉ nói: “Ta là A Khuê, A Khuê của ngài.”

“A Quy?” Đỗ Mạn Thanh để sát mặt vào, nhìn Mộ Dung Khuê, cau mày nói: “Lại lừa ta!”

Tên bạn trai cũ của Đỗ Mạn Thanh vốn là Thạch Quy, sau khi Đỗ Mạn Thanh chia tay với hắn, mỗi lần ngầm nhắc đến hắn, căn bản là không muốn gọi tên nên trực tiếp gọi hắn là Thạch Mỗ.

Bây giờ Đỗ Mạn Thanh nghe Mộ Dung Khuê tự xưng là A Khuê, cũng kinh ngạc nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nói: “Người không phải A Quy.”

Mộ Dung Khuê ôm gọn lấy eo của Đỗ Mạn Thanh, nói: “Ta thật sự là A Khuê.”

“Bốp” một tiếng, Đỗ Mạn Thanh vung một bàn tay qua, tát lên mặt Mộ Dung Khuê, thấp giọng quát: “Còn dám tới tìm ta?”

Trước mắt Đỗ Mạn Thanh hiện lên từng chi tiết nhỏ khi mình qua lại với Thạch Quy. Khi đó, nàng không chịu để cho Thạch Quy sờ loạn, chỉ nói là muốn để dành đến đêm tân hôn, Thạch Quy lại cho rằng nàng không yêu hắn, hai người cãi nhau ầm ĩ một trận. Không bao lâu sau, Thạch Quy chia tay với nàng, đặt quan hệ với con gái của giám đốc công ty hắn.

Sau đó, nàng cũng tỉnh lại, có phải nàng thật sự giống như Thạch Quy chỉ trích, không yêu hắn? Không, không phải, sự thật là nàng không đạt được cảm giác an toàn. Nàng sợ cái mà Thạch Quy thích chỉ là bề ngoài của nàng, mà không phải là chính bản thân nàng.

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê sững sờ, mắt thấy Đỗ Mạn Thanh giơ tay muốn tát nữa, liền nắm chặt lấy tay nàng, gọi một tiếng.

Đỗ Mạn Thanh nghe được hai chữ ‘mẫu hậu’, cảm thấy mơ hồ, ngửa đầu nhìn mặt của Mộ Dung Khuê, một lúc sau mới ‘a’ một tiếng, nói: “Hoàng đế nhi tử!”

“Nhi tử đưa mẫu hậu hồi cung!” Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh đứng không vững, duỗi cánh tay dài qua ôm lấy nàng, bế nàng vào trong ngực, chậm rãi đi về hướng Khôn Ninh cung.

Đỗ Mạn Thanh nấp trong ngực Mộ Dung Khuê, nghe tiếng tim đập của hắn, cười nhẹ nói: “Nè, nhịp tim người cứ như là tiếng trống ấy, từng từng từng từng nha!”

Hô hấp của Mộ Dung Khuê chợt thô hơn, bước chân cũng tăng tốc, chẳng mấy chốc đã đến Khôn Ninh cung. Bởi vì trước đó hắn đã bí mật căn dặn, cho nên bế Đỗ Mạn Thanh đi cả một đoạn đường, nhưng không hề có nội thị cung nữ nào, cũng không ai dám lảng vảng ở gần đó.

Diệu Tâm và Thu Tình đợi ở ngoài điện, thấy Mộ Dung Khuê bế Đỗ Mạn Thanh đến, đáng lẽ phải tiến lên đón, nhưng vừa liếc mắt một cái, thấy ánh mắt của Mộ Dung Khuê, không dám đến gần, chỉ phúc thân một cái rồi núp ở một bên.

Mộ Dung Khuê lập tức vào trong điện, đặt Đỗ Mạn Thanh lên giường. Thấy cung nữ muốn đi vào, hấn vung tay chặn lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Đều lui ra đi!”

Các cung nữ không dám trái lời, vội vàng lui xuống.

Mặc dù Diệu Tâm với Thu Tình nghi ngờ, nhưng cũng lui xuống.

Đỗ Mạn Thanh la lên: “Nước!”

Mộ Dung Khuê vội đi rót nước, hơi nâng Đỗ Mạn Thanh dậy, đút nước cho nàng uống.

Đỗ Mạn Thanh uống nước xong, lại la lên: “Vai đau!”

Mộ Dung Khuê nghe vậy, cởi giày, leo lên giường, nâng Đỗ Mạn Thanh dậy để nàng tựa vào ngực mình, xoa bóp vai giúp nàng.

Đỗ Mạn Thanh say, mắt lơ lơ mê ly, dè lại tay của Mộ Dung Khuê, nhỏ giọng gọi: “A Quy!”

Mộ Dung Khuê nghe được tiếng gọi này rõ ràng là ôn nhu lưu luyến, cực kỳ có tình ý, tim của hắn cũng bốc lửa, nóng lên, vội vàng đáp lại một tiếng, cúi đầu hỏi: “Nữ thần của trẫm, nàng tên gì?”

Đỗ Mạn Thanh cười hì hì nói: “Lại thế nữa rồi, người cứ nói thẳng, người muốn gọi ta là bảo bối được rồi!”

“Bảo bối!” Mộ Dung Khuê nhỏ giọng gọi một tiếng, cả người phát run, đôi mắt không khỏi sâu hơn, cúi đầu hỏi: “Nàng thích ta không?”

Đỗ Mạn Thanh quay đầu, đúng lúc thấy dấu tay trên mặt Mộ Dung Khuê, không trả lời hắn mà vươn tay xoa nhẹ lên má hắn, thương tiếc hỏi: “Bị đánh đau không?”

Mộ Dung Khuê tranh thủ làm nũng, nói: “Đau, nàng giúp ta thổi thổi đi!”

Quả nhiên Đỗ Mạn Thanh hơi ngẩng đầu lên, thổi thổi gò má của Mộ Dung Khuê, ôn nhu hỏi: “Khá hơn chưa?”

Tim Mộ Dung Khuê đập như trống dồn, miệng lại yêu cầu nói: “Vẫn đau, có thể hôn một cái không? Hôn rồi chắc chắn không đau nữa.” Giọng điệu của hắn mang đầy vẻ dụ dỗ.

Đỗ Mạn Thanh nhìn nhìn Mộ Dung Khuê, đột nhiên ngồi thẳng dậy, để sát vào tai hắn, hét lớn: “Muốn dụ ta hôn người à, không có cửa đâu!”

Màng tai Mộ Dung Khuê rung động âm âm, lại bị Đỗ Mạn Thanh đẩy, cả người ngửa ra đằng sau, ngã lên giường, chân cũng bị vấp một cái, khiến Đỗ Mạn Thanh trượt té vào ngực mình. Mặt hắn đỏ tới mang tai, nói: “Mẫu hậu hù dọa nhi tử!”

Đêm nay Mộ Dung Khuê cũng uống không ít rượu, khuôn mặt tuần tú ửng hồng, mà bên má trái còn có một dấu tay, khiến cho người ta vô cớ cảm thấy thương tiếc, quả là sắc đẹp có thể thay cơm.

Đỗ Mạn Thanh chống người dậy, cúi đầu nhìn Mộ Dung Khuê dưới thân mình, nhất thời cũng có chút mê hoặc, lẩm bẩm nói: “Diện mạo này, thật là yêu nghiệt mà!”

Mặt Mộ Dung Khuê đỏ bừng, hỏi: “Thích ta à?”

Đỗ Mạn Thanh nâng ngón tay đặt lên môi Mộ Dung Khuê, vuốt ve môi hắn, nói: “Không nói cho người!”

Mộ Dung Khuê nghe thấy lời này, chính là lời của tiểu nữ nhi, bất chợt động tình, há miệng ngậm lấy ngón tay của Đỗ Mạn Thanh, đầu lưỡi quấn lấy ngón tay của Đỗ Mạn Thanh, ánh mắt cố định trên mặt nàng, bộ dáng nhu thuận như thể mặc cho người hái.

Đỗ Mạn Thanh cảm giác ngón tay bị một thứ mềm mại quấn lấy, hơi ngửa ngửa, muốn rút ra, nhưng lại bị ngậm chặt hơn, không tự chủ được mà dò xét vào bên trong, tim cũng đập nhanh hơn.

Mấy buổi tối nay, Mộ Dung Khuê không chỉ học làm điểm tâm, mà còn xem không ít mấy loại kỹ thuật dưỡng sinh, kỹ thuật trong phòng của đạo gia, bây giờ bắt đầu trở tài, đầu lưỡi khi thì cuốn, khi thì liếm, khi thì hút, gât gao quấn lấy ngón tay của Đỗ Mạn Thanh không tha.

Ngón tay của Đỗ Mạn Thanh chôn trong chỗ ấm áp, một luồng tê dại chậm rãi chạy từ đầu ngón tay đến cổ tay, sau đó tới cánh tay, cho đến trong tim.

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê thấy đôi mắt trong vắt của Đỗ Mạn Thanh bây giờ hiện vẻ mê ly, cúi đầu nhìn hần. Hần không khỏi nhả ra, hơi ngắc đầu, hé môi, dụ dỗ Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh giơ ngón tay lên nhìn nhìn, phát hiện ngón tay trắng nõn bị mút đến đỏ bừng, gương mặt thanh tú của nàng cũng đỏ bừng, lẩm bẩm nói: “Thật là hung tàn!”

Mộ Dung Khuê đã làm y như trong sách dạy, bày ra tư thế dụ dỗ, vậy mà Đỗ Mạn Thanh vẫn không hạ cố nhận lấy, tất nhiên là nóng vội. Hần đang định bày ra tư thế lần nữa, đột nhiên nhớ tới, thứ mà mình xem là sách dạy nữ nhân dụ dỗ nam nhân, không phải sách dạy nam nhân dụ dỗ nữ nhân, hình như phương hướng bị sai rồi thì phải.

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê “yếu điệu” nằm đó, còn hơi thở dốc, môi hồng răng trắng, nàng mơ hồ nghĩ, thiếu niên có diện mạo đẹp như vậy, nếu không chà đạp một phen, vậy thì thật đáng tiếc. Ngay sau đó, nàng vươn ngón tay ra vờ vờ môi của Mộ Dung Khuê, dùng sức hết xoắn lại hần.

“Uhm!” Mộ Dung Khuê rên rỉ một tiếng, khoái mà còn vờ chống cự.

Đỗ Mạn Thanh thấy cả người Mộ Dung Khuê nóng lên, hô hấp cũng nóng đến kinh người, vội vàng xoay người, tìm được ấm trà, sờ dưới đáy một cái, thấy trà đã lạnh, lập tức cầm đến bên giường, hất lên mặt Mộ Dung Khuê, kêu lên: “Ta tới chữa cháy đây!”

“A!” Mộ Dung Khuê sờ một đồng lá trà trên mặt mình, xoay người ngồi dậy, thần trí dần dần quay về, nhìn về phía Đỗ Mạn Thanh, nhất thời không biết được Đỗ Mạn Thanh say thật hay say giả.

Đỗ Mạn Thanh thấy bộ dáng chật vật của Mộ Dung Khuê, vỗ tay cười, xong rồi kêu lên: “Người đâu, người đâu!”

Mấy cung nữ nghe tiếng gọi, vội đi vào.

Một lát sau, Mộ Dung Khuê quay về Dưỡng Tâm điện.

Đỗ Mạn Thanh còn làm ầm ĩ ở Khôn Ninh cung một lúc, sau đó mới được Thu Tình với Diệu Tâm dỗ ngủ.

Đêm đó, Mộ Dung Khuê ngồi một mình trong phòng tắm một hồi lâu, lúc ra ngoài, sắc mặt vẫn ửng hồng. Đến khi nằm trên giường, hần hé môi, cắn góc chăn, trong lòng gọi một tiếng “Mẫu hậu”, xuân tâm bắt đầu nhộn nhạo lần nữa, sau một lúc, lại đi vào phòng tắm.

29. Chương 29

Ban đêm, trời đổ một cơn mưa. Sáng hôm sau, không khí ẩm ướt, không còn cái nóng thiêu đốt như lúc trước nữa, dần dần có cảm giác mát mẻ của trời thu.

Khi Đỗ Mạn Thanh tỉnh lại, đầu hơi đau nhức, lúc này mới nhớ lại tối hôm qua mình uống rượu. Còn sau đó quay về Khôn Ninh cung bằng cách nào, thật sự là không nhớ nổi.

Thu Tình dẫn vài vị cung nữ bưng nước vào hầu hạ Đỗ Mạn Thanh rửa mặt, thấy nàng đoan đoan chính chính ngồi đó, cực kỳ có phong thái của nữ thần, chợt liên tưởng đến bộ dáng say khướt của nàng tối hôm qua, khóe mắt không khỏi co rút.

Đỗ Mạn Thanh rửa mặt xong, quay sang hỏi Thu Tình: “Tối hôm qua ta làm sao về được Khôn Ninh cung?”

Thu Tình đỏ mặt, cho tiểu cung nữ lui ra, lúc này mới đi đến đứng trước mặt Đỗ Mạn Thanh, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng ẵm Thái hậu nương nương về điện, không cho bọn nô tỳ hầu hạ, nên bọn nô tỳ đứng chờ ngoài điện. Sau đó thì nghe thấy tiếng Thái hậu nương nương gọi, bọn nô tỳ lập tức đi vào. Vừa vào đã thấy Hoàng thượng ngồi trên giường, nước trà dính đầy mặt, trên mặt còn có một dấu tay...”

Đỗ Mạn Thanh biết tính tình của nàng lúc say rượu không tốt, giống như hồi trước Thạch Quy dụ nàng uống rượu, nàng uống xong, liền đánh Thạch Quy, còn tìm roi khắp nơi muốn quất Thạch Quy. Từ đó về sau, Thạch Quy không dám để cho nàng uống rượu nữa. Nàng vừa nghe thấy lời của Thu Tình, tưởng tượng một phen, không khỏi cũng đỏ mặt. Khụ, nhất định là mình kéo hoàng đế nhử lên giường làm nhục rồi. Đầu tiên là tát vào mặt, sau đó là hất nước trà.

Thu Tình lại nhỏ giọng bổ sung: “Hoàng thượng thấy bọn nô tỳ vào, phân phó bọn nô tỳ hầu hạ Thái hậu nương nương cho tốt rồi mới rời đi. Thái hậu nương nương hát vài bài rất dễ nghe, còn nhảy một điệu, hát một nhảy một, mới bằng lòng lên giường nghỉ ngơi.”

Đỗ Mạn Thanh đỡ trán, có chút thẹn thùng nhìn Thu Tình, hỏi: “Hát cái gì, có khó nghe lắm không?”

Thu Tình đáp: “Rất êm tai, bọn nô tỳ đều lắng nghe. Lúc Thái hậu nương nương khiêu vũ, váy bay lên, xoay xoay như một đóa hoa, khiến người ta nhìn mà choáng váng. Nhưng Diệu Tâm cô cô nói, đó là tủy tâm vũ, có một số người thấy được, sẽ bị hấp sâu trong đó, không thể tự chủ.”

Đỗ Mạn Thanh đỏ mặt, nóng bừng bừng, hỏi Thu Tình: “Có bao nhiêu người nhìn thấy ta khiêu vũ thế? Có dặn bọn họ đừng truyền ra ngoài chưa?”

Thu Tình đáp: “Có vài người cận thân như bọn nô tỳ là thấy được, đều đã căn dặn hết rồi, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.”

Đỗ Mạn Thanh rên lên một tiếng, nói: “Vây là tốt rồi.” Lần này mặt mũi cũng mát sạch rồi. Phong thái nữ thần còn đâu nữa?

Lúc này, Diệu Tâm bưng canh giải rượu đi vào, khuyên nhủ: “Thái hậu nương nương say rượu, uống một chén canh giải rượu cho tỉnh.”

Đỗ Mạn Thanh liếc nhìn Diệu Tâm một cái, thấy sắc mặt Diệu Tâm vẫn như xưa, nhìn không ra một manh mối nào, trong lòng thầm nghĩ, mấy tháng giả vờ đoan trang, tối qua chỉ uống vài chén rượu vào bụng mà đã phá hủy hết công sức trước giờ, không biết các nàng nghĩ như thế nào đây nữa!

Diệu Tâm cũng bị màn ca múa của Đỗ Mạn Thanh tối qua làm cho mở rộng tầm mắt, thán phục rất lâu. Hóa ra bài hát có thể hát như vậy, điệu múa có thể múa như vậy!

Diệu Tâm vốn là cung nữ hầu hạ Giải quý phi, mà sở trường của Giải quý phi lại chính là ca múa, cũng nhờ đó mà lấy được lòng của Mộ Dung Khuông. Diệu Tâm vốn cho rằng, tài ca múa của Giải quý phi đã là tuyệt nhất thế gian, khó có ai vượt qua. Nhưng tối hôm qua nghe thấy Đỗ Mạn Thanh hát, nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh múa, mới biết được, núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Đợi đến khi Thu Tình đi xuống gọi người mang đồ ăn sáng lên, Đỗ Mạn Thanh ngoắc ngoắc Diệu Tâm, bảo nàng đến gần, nhỏ giọng hỏi: “Tối qua ta thực sự hoang đường như vậy sao?”

Diệu Tâm muốn cười, lại nhịn xuống, an ủi: “Thái hậu nương nương làm vậy cũng không tính là hoang đường, chẳng qua chỉ là ca hát nhảy múa mà thôi.”

Đỗ Mạn Thanh trầm mặc một chút, nói: “Ý ta là, chuyện hất nước trà ấy.”

Trong mắt Diệu Tâm có ý cười, nhanh chóng cúi đầu nói: “Thái hậu nương nương cứ vờ như không biết chuyện này là được.”

Ồ ha, cứ vờ như không biết là tốt rồi! Đỗ Mạn Thanh cực kỳ vui mừng, khen ngợi nghĩ, cô cô đúng là có kế hay.

Diệu Tâm vừa định nói, đã thấy tiểu cung nữ bưng đồ ăn sáng tiến vào, lập tức dừng lại.

Đỗ Mạn Thanh ăn sáng xong, súc miệng, đọc sách một lát, chợt nghe cung nữ đến báo, Nhâm thị đưa Đỗ Hàm Lan tiến cung đã đến đây.

Vừa nghe Nhâm thị cũng tới cùng, Đỗ Mạn Thanh đoán bà ấy có chuyện muốn nói, lập tức ra lệnh cho cung nữ ra nghênh đón.

Nhâm thị dẫn Đỗ Hàm Lan vào điện, thấy sắc mặt của Đỗ Mạn Thanh vẫn như mọi khi, không hề có vẻ gì là bệnh hoạn, mới thở phào, tiến lên hành lễ thỉnh an.

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Không cần đa lễ, ngồi đi!”

“Tạ Thái hậu nương nương cho ngồi!” Nhâm thị ngồi vào chỗ bên dưới Đỗ Mạn Thanh, liếc mắt nhìn đám cung nữ một cái. Đỗ Mạn Thanh liếc nhìn Diệu Tâm, Diệu Tâm hiểu ý, dẫn theo đám cung nữ, lần lượt đi xuống.

Đỗ Hàm Lan tự đến đứng hầu bên cạnh Đỗ Mạn Thanh, bưng trà dâng nước hầu hạ.

Nhâm thị nhìn Đỗ Mạn Thanh, lại nhìn nhìn Đỗ Hàm Lan, cân nhắc câu chữ, nói: “Lúc Hàm Lan về nhà, có chuyển đạt lời của Thái hậu nương nương. Chỉ là trong nhà thấy, tướng mạo của Hàm Lan quả thật có vài phần giống Thái hậu nương nương, nếu nói con bé không phải là cháu gái ruột của Thái hậu nương nương, ngược lại khiến người ta nghi ngờ.”

Đợt này Đỗ Mạn Thanh ở cùng với Đỗ Hàm Lan, thấy nàng ta thật tình đối đãi với mình như bác ruột, hết sức chân thành, ngược lại cảm thấy hơi áy náy, chỉ sợ một khi đám người Lữ Lương vạch trần thân phận của mình, sẽ càng làm cho người Đỗ gia đau lòng, vì thế muốn tiết lộ ra một ít, để người Đỗ gia có thể chuẩn bị tâm lý, không đến nỗi bị chuyện này dả kích quá mức. Bây giờ nghe thấy lời của Nhâm thị, giống như không tin mình không phải là Hiền Đức thái hậu, cũng biết bà nhất thời khó có thể tiếp thu. Hơn nữa, nếu mình không phải là Hiền Đức thái hậu, vinh quang lúc này của Đỗ gia sẽ tựa như mây trôi, qua một hồi là phân tán đi mất, sợ là sẽ bị đánh tan thành tro bụi.

Đỗ Mạn Thanh cân nhắc, mở miệng nói: “Lữ Lương có chứng cứ, mà ta mất ký ức, không nhớ được rõ ràng, hơn nữa cũng không có gì để tự chứng minh. Nhưng bất kể như thế nào, ta đều yêu thương Hàm Lan như cháu gái ruột của mình, lỡ như xảy ra chuyện gì, cũng chỉ hy vọng các người tự bảo vệ cho mình, đừng vì ta mà can thiệp vào.”

Nhâm thị nghe lời này, rõ ràng là Đỗ Mạn Thanh đã chuẩn bị thừa nhận mình không phải là Hiền Đức thái hậu, nhất thời suy trước tính sau. Đỗ Mạn Thanh mà còn không thể đối đầu với đám người Lữ Lương, vậy mấy người Đỗ gia làm sao có biện pháp cho được? Thay vì lấy trứng chọi đá, không bằng ẩn nhẫn trước. Chỉ là, bà sợ sau khi thân phận của Đỗ Mạn Thanh bại lộ, không còn chỗ dung thân, vì thế gian nan mở miệng nói: “Vậy đến lúc đó Thái hậu nương nương có tính toán gì không? Không thì để cho Hàm Lan nhận ngài làm nghĩa cô, tới Đỗ gia ở trước?”

Đỗ Mạn Thanh thấy Nhâm thị đồng ý nói ra mấy lời này, cũng thở phào một hơi. Đây cũng là một người phúc hậu, không có vừa nghe nói mình không phải là Hiền Đức thái hậu, thì lập tức tìm cách phủ sạch quan hệ. Nàng lại cười nói: “Mọi chuyện đã có Hoàng thượng thu xếp rồi, các người không cần lo lắng.”

Nhâm thị nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm. Có Hoàng thượng thu xếp cho là tốt rồi.

Hai người ngồi nói thêm một lúc, Nhâm thị mới nhắc tới chuyện Giải gia tới Đỗ gia cầu hôn, nói: “Giải đại nhân là Công bộ Thị Lang, lại là cậu của trưởng công chúa, khá được Hoàng thượng coi trọng. Con ông ấy là Giải Ưu Nhiên, năm nay 19 tuổi, tài mạo song toàn, chính là con rể tốt mà đa số người mơ ước. Bây giờ nhà hắn tự dựng đến cửa cầu thân, tất nhiên là chuyện tốt, nhưng dù gì cũng phải đến hỏi ý của Thái hậu nương nương.”

Đỗ Mạn Thanh vừa nghe, liền biết Mộ Dung Khuê muốn để Giải gia kết thân với Đỗ gia, đến lúc Lữ Lương vạch trần mình không phải là Hiền Đức thái hậu, Giải gia có thể lấy thân phận thông gia để bảo vệ cho Đỗ gia, liên thủ với Đỗ gia chống lại Lữ Lương. Nhưng mà...

Đỗ Mạn Thanh bảo Đỗ Hàm Lan ngồi xuống, hỏi: “Người gặp Giải Ưu Nhiên lần nào chưa?”

Đỗ Hàm Lan thoáng cái đỏ mặt, cúi đầu nói: “Trong bữa tiệc lần trước có nhìn thấy xa xa.”

Đỗ Mạn Thanh lại hỏi: “Người thích hắn à?”

Mặt Đỗ Hàm Lan càng đỏ hơn, đáp: “Cháu đều nghe theo quyết định của Thái hậu nương nương và mẹ.”

Đỗ Mạn Thanh nghe thấy lời này, biết Đỗ Hàm Lan bằng lòng. Nhưng Đỗ Hàm Lan bằng lòng không có nghĩa là Giải Ưu Nhiên người ta cũng chịu. Đỗ Hàm Lan hầu hạ nàng bấy lâu, không thể tìm một mối hôn

nhân hạnh phúc cho nàng, ngược lại còn đẩy nàng ra làm vật hy sinh chính trị, thật sự là không đành lòng.

Đỗ Mạn Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Ta sẽ cho gọi Giải Ưu Nhiên tiến cung, nghĩ cách để người gặp hần một lần. Nếu hần đối với người cũng vừa lòng, ta mới đáp ứng mối hôn sự này.”

“Tạ Thái hậu nương nương!” Đỗ Hàm Lan vội đứng dậy nói lời cảm tạ.

Nhâm thị hơi bất ngờ, Thái hậu nương nương làm vậy là thật tình suy nghĩ cho Hàm Lan, cũng đứng lên nói lời cảm tạ.

Vì thấy Đỗ Mạn Thanh hình như hơi mệt, Nhâm thị cũng không dám ở lâu, bảo Đỗ Hàm Lan ở lại trong cung hầu hạ Đỗ Mạn Thanh rồi cáo từ xuất cung.

Sau khi tiến bước Nhâm thị, Thu Tình tiến vào bẩm báo: “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng tới!”

Mộ Dung Khuê đã đến trước Khôn Ninh cung, chợt chậm bước chân lại, tự mình kéo kéo quần áo, chỉnh chỉnh mũ, thậm chí còn vỗ vỗ mặt.

Lạc công công theo sau, thoáng nhìn thấy động tác của Mộ Dung Khuê, vội vàng cúi đầu, làm bộ như không phát hiện. Trước kia, khi còn hầu hạ tiên đế, cũng từng thấy lúc phi tần chuẩn bị gặp tiên đế, lo lắng mọi bề, không ngờ bây giờ Hoàng thượng cũng có tình trạng như thế! Thật đúng là khiến cho người ta cảm thán mà!

Mộ Dung Khuê chỉnh trang xong, lệnh cho đám người Lạc công công đứng chờ ngoài điện, còn hần thì tự mình đi vào.

Trong điện, Đỗ Mạn Thanh vừa nghĩ đến chuyện tối qua mình lẳng nhục ngược đãi Mộ Dung Khuê, thật sự cảm thấy không tiện đối mặt với hần. Đang định bảo Thu Tình đi ra chặn Mộ Dung Khuê lại, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, rèm đã bị vén lên, Mộ Dung Khuê cũng lập tức cất bước đi đến.

Chết rồi! Đỗ Mạn Thanh thầm rên rỉ trong lòng một tiếng, không biết làm gì khác ngoài việc giữ vững tinh thần, giả vờ như không biết tối qua xảy ra chuyện gì, cười nói: “Sao hoàng nhi lại tới đây?”

Mộ Dung Khuê đảo mắt một cái, thấy đám cung nữ hiểu ý lần lượt lui ra, cảm thấy hài lòng. Hần ngồi xuống bên cạnh Đỗ Mạn Thanh, trả lời: “Tối qua mẫu hậu uống rượu, nhi tử lo lắng, nên đương nhiên phải đến đây vấn an mẫu hậu.”

Có thể không nhắc đến chuyện tối qua được không? Khóe mắt Đỗ Mạn Thanh liếc nhìn gò má bên trái của Mộ Dung Khuê, thấy lờ mờ có vết hồng, nhưng nhìn không ra dấu tay, lặng lẽ thở phào một hơi.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh liếc hần, cũng vuốt vuốt mặt, dè giọng lại, nói: “Tối qua mẫu hậu thật khí phách, tát nhi tử một phát. May mà sáng nay dấu tay cũng tiêu bớt rồi, không thì...”

Đỗ Mạn Thanh âm thầm đỏ mặt hơi hột, “Ta say, không nhớ rõ chuyện tối qua.”

Mộ Dung Khuê thấy đôi mắt Đỗ Mạn Thanh như có sóng gợn lăn tăn, long lanh vô cùng, bất chợt nhớ đến tình cảnh tối qua, cổ họng không khỏi căng cứng, dán mắt vào Đỗ Mạn Thanh, nói: “Vậy mẫu hậu bảo nhi tử xoa bóp vai, lại dè lên nhi tử không tha, mẫu hậu cũng không nhớ sao?”

Trời ạ, lại còn dè hần nữa! Khuôn mặt xinh xắn của Đỗ Mạn Thanh nóng lên, né khỏi tầm mắt của Mộ Dung Khuê, nói: “Không nhớ được gì hết.”

“Mẫu hậu còn ôm nhi tử, gọi nhi tử là A Khuê.” Mộ Dung Khuê tiếp tục nỗ lực, lặng lẽ sáp lại gần Đỗ Mạn Thanh, nhỏ giọng yêu cầu: “Sau này mẫu hậu cứ kêu nhi tử là A Khuê đi! Nhi tử thích nghe mẫu hậu gọi như thế.”

“A Khuê?” Đỗ Mạn Thanh nghi hoặc, gọi một câu, lập tức phản ứng kịp, hinu nhiên là mình đã xem Mộ Dung Khuê như bạn trai của Thạch Quy của mình, gọi tên thân mật gì gì đó. Không chừng đúng như Mộ Dung Khuê nói, mình còn phi lễ hần nữa!

Mộ Dung Khuê nghe được tiếng gọi này của Đỗ Mạn Thanh, vội vàng đáp lại, sáp vào gần hơn chút nữa, chỉ vào dấu hồng trên mặt mình, nói: “Mẫu hậu thổi thổi cho A Khuê đi!”

30. Chương 30

“Hoàng nhi, người lớn rồi, cả ngày dính vào ta cũng không tốt.” Đỗ Mạn Thanh hơi nghiêng người đi, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Không phải muốn dẫn ta xuất cung một chuyến sao? Đã sắp xếp xong hết chưa?”

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh nghiêm túc lên, hơi thất vọng, sau đó lại tưởng tượng đến chuyện đi ra ngoài cùng nhau, không chừng lại có bước ngoặt, lại bắt đầu hưng phấn lên, đáp: “Đã sắp xếp ổn thỏa rồi, lúc sắp tối sẽ xuất cung, ở khách điểm một đêm, hôm sau về.”

Đỗ Mạn Thanh muốn xuất cung, đúng là phải giấu người khác, nhưng lại không giấu được Diệu Tâm cùng Thu Tình hai cung nữ hầu hạ bên người này. Vì thế, đợi đến khi Mộ Dung Khuê cáo lui, nàng liền gọi Diệu Tâm Thu Tình vào điện dặn dò.

Diệu Tâm cùng Thu Tình vừa nghe Đỗ Mạn Thanh muốn xuất cung, hiển nhiên là cực kỳ sợ hãi, vội vàng khuyên can: “Bên ngoài hỗn loạn, nếu Thái hậu nương nương bị đụng trúng thì sao? Với lại, cho dù muốn xuất cung, cũng phải thu xếp mọi thứ chu toàn ổn thỏa rồi mới đi được!”

Đỗ Mạn Thanh khoát tay nói: “Các người không cần khuyên nữa, chỉ cần ở lại đây thủ Khôn Ninh cung cho tốt, không để lộ tin tức là được.”

Diệu Tâm cùng Thu Tình mắt thấy khuyên nhủ không được, lại hỏi: “Vậy ai sẽ bảo vệ cho Thái hậu nương nương cùng Hoàng thượng?”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Có Thạch Cố Hành cùng Nghiêm Thừa Ân đấy thôi!”

Diệu Tâm cùng Thu Tình vừa nghe đến Thạch Cố Hành, hơi thả lỏng một chút. Võ nghệ của Thạch Cố Hành đúng là có thể bảo vệ cho Thái hậu nương nương cùng Hoàng thượng. Vả lại Nghiêm Thừa Ân làm người cẩn thận, tất nhiên sẽ âm thầm sắp xếp thêm người nữa.

Đỗ Mạn Thanh dặn dò xong, lại gọi Đỗ Hàm Lan vào điện. Đỗ Hàm Lan cũng khuyên can vài câu, mắt thấy khuyên can không được, chỉ đành phải đáp ứng Đỗ Mạn Thanh, giúp đỡ bảo vệ cho Khôn Ninh cung.

Đỗ Mạn Thanh sắp xếp xong đầu vào đấy, lúc này mới đứng trước gương nhìn kỹ mặt mình, cân nhắc xuất cung phải giả trang như thế nào mới không bị chú ý.

Chưa đến hoàng hôn, Đỗ Mạn Thanh đã thay sang quần áo của cung nữ, vẽ lông mày, còn bôi thêm phấn vàng lên mặt, che đi màu da trắng nõn.

Lúc Mộ Dung Khuê vào điện, thấy diện mạo của Đỗ Mạn Thanh, hoảng sợ nói: “Mẫu hậu bôi trét gì lên mặt vậy?”

“A, người vẫn còn nhận ra ta sao?” Đỗ Mạn Thanh trừng mắt.

Mộ Dung Khuê “vâng” một tiếng, nhìn Đỗ Mạn Thanh nói: “Lông mày của mẫu hậu vẫn còn thanh tú quá, không đủ thô, không đủ đen.”

Đỗ Mạn Thanh vừa nghe, lại ngồi vào bàn trang điểm cầm gương lên soi soi, hơi hoang mang nói: “Nếu quá thô quá đen nhìn sẽ rất giả đó!”

Mộ Dung Khuê đứng đằng sau Đỗ Mạn Thanh, cúi nửa người xuống, nhìn Đỗ Mạn Thanh trong kính, nói: “Để nhi tử vẽ lông mày cho mẫu hậu, bảo đảm có thể vẽ cho thô hơn đen hơn mà nhìn lại rất thật.”

Lúc Mộ Dung Khuê nói chuyện, đứng sát lại gần, hơi thở lướt qua vành tai của Đỗ Mạn Thanh. Đỗ Mạn Thanh cảm thấy hơi ngứa, vành tai thoáng chốc đỏ lên.

Mộ Dung Khuê nhìn vành tai đỏ ửng của Đỗ Mạn Thanh, lòng bàn tay cũng nóng lên, tưởng tượng mùi vị của vành tai nàng, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hắn cắn cắn đầu lưỡi, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, đi vòng ra trước mặt Đỗ Mạn Thanh, ngồi dựa vào mép bàn trang điểm, cầm bút vẽ lông mày, giơ lên trước mặt Đỗ Mạn Thanh, làm ra vẻ như muốn vẽ.

Đỗ Mạn Thanh bất đắc dĩ, đành phải nhắm mắt lại nói: “Về đi, đừng có đâm mù mắt ta là được.”

Mộ Dung Khuê giơ bút lên, tỉ mỉ vẽ phác họa cho Đỗ Mạn Thanh. Vẽ phác họa được một nửa, khóe mắt lại rơi trên bờ môi anh đào non mềm của nàng, nhất thời tinh thần bay đi hết một nửa.

Đỗ Mạn Thanh cảm giác được Mộ Dung Khuê hơi dừng lại, mở mắt ra, chớp chớp mắt, hỏi: “Sao rồi?”

Mộ Dung Khuê lấy lại tinh thần, thì thầm nói: “Môi mẫu hậu cũng quá đẹp rồi, chỉ bằng tô thêm một chút mới tốt.”

Đỗ Mạn Thanh liền soi vào trong gương một cái, mím mím môi, có chút sợ run.

Mộ Dung Khuê nói: “Mẫu hậu không cần sầu lo, giao cho nhi tử là được.”

Đỗ Mạn Thanh “a” một tiếng hỏi: “Chẳng lẽ người cũng muốn tô môi ta thành thỏ đen sao?”

Mộ Dung Khuê bật cười nói: “Đương nhiên là không.”

Khi Đỗ Mạn Thanh nói chuyện, cũng đã nhắm mắt lại, nói: “Mau mau vẽ đi, không còn sớm nữa.”

Mộ Dung Khuê tập trung tinh thần, giúp Đỗ Mạn Thanh vẽ lông mày rồi cười nói: “Mẫu hậu nhìn thử xem!”

Đỗ Mạn Thanh mở mắt, soi gương vừa thấy, sau khi Mộ Dung Khuê vẽ xong, quả nhiên là lông mày thỉn thỏ đen hơn rất nhiều. Bởi vì đã cẩn thận vẽ phác thảo trước, cho nên nhìn không hề giả tạo. Tướng mạo nàng lúc này nhìn giống như một cô nương nông thôn có cặp lông mày dày rậm.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh có vẻ vừa lòng, lại cầm bút lên tô son môi giúp nàng. Đến khi tô xong, tay hơi run lên, son lệch khỏi viền môi, nhếch một cái ở ngay khóe môi.

Đỗ Mạn Thanh soi gương lần nữa, thấy bây giờ mình thành một cô nương nông thôn mày rậm môi méo.

Mộ Dung Khuê vô cùng hài lòng, “Mẫu hậu thế này là an toàn nhất.”

Đỗ Mạn Thanh nghiêng đầu nhìn nhìn, suýt nữa nhận không ra mình, đến khi nghe được Mộ Dung Khuê gọi nàng là mẫu hậu, nhân tiện nói: “Đợi đi ra ngoài, cũng không thể gọi mẫu hậu nữa.”

Mộ Dung Khuê hết sức chờ mong, hỏi: “Vậy gọi là gì?”

Đỗ Mạn Thanh đáp: “Người gọi ta tỷ tỷ là xong!”

Mộ Dung Khuê gật gù, nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu không có tên à?”

Đỗ Mạn Thanh đột nhiên cảm thấy thương cảm, đúng nha, từ khi mình xuyên đến đây, ngay cả tên cũng không có sao? Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Ta từng có một cái tên, gọi là Mạn Thanh, nếu đi ra ngoài muốn gọi tên, người cứ gọi ta A Thanh là được!”

“A Thanh!” Mộ Dung Khuê cong đầu lưỡi gọi tên này lên, hận sao tên này không phải là thật, hắn có thể ngậm trong miệng không tha.

Đỗ Mạn Thanh không chú ý tới âm điệu của Mộ Dung Khuê, chỉ nhìn quần áo của hắn, hỏi: “Người cứ xuất cung như vậy à?”

Mộ Dung Khuê nhẹ nhàng vén vạt áo lên, lộ ra quần áo nội thị bên trong, cười nói: “Thế này thì cứ cởi áo ngoài ra là được.”

Thật ra nếu hoàng đế Nam Chu muốn xuất cung, đương nhiên có thể đi ra thoải mái, nhưng mang theo nữ thân Thái hậu nương nương xuất cung, vậy thì cực kỳ gây chú ý. Hơn nữa, lúc đó cả một đội thị vệ cùng cung nữ đi theo, muốn đi dạo ngắm phố, cơ bản là không có khả năng.

Một lát sau, Thạch Cố Hành điều khiển xe ngựa xuất cung, bên trong xe ngựa là Nghiêm Thừa Ân cùng với một cung nữ và một thái giám. Thủ vệ thấy Thạch Cố Hành cùng Nghiêm Thừa Ân, biết bọn họ là tâm phúc của hoàng đế, cũng không dám tra xét nghiêm ngặt, lại thấy cung nữ cùng thái giám trong xe ngựa giờ thế bài ra, bảo là phụng hoàng mệnh xuất cung làm việc, đương nhiên cho đi dễ dàng.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã đi đến trước cửa khách điểm được định ra từ trước. Thạch Cố Hành cùng Nghiêm Thừa Ân che chở cho xe ngựa, Mộ Dung Khuê nhảy xuống xe, đỡ Đỗ Mạn Thanh ra, đỡ nàng đi vào trong khách điểm.

Mới vào đến phòng trọ, Đỗ Mạn Thanh liền ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy con đường thông đi bốn phương, một đám người cổ đại đi tới đi lui, cực kỳ phồn hoa náo nhiệt, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Mộ Dung Khuê cũng đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, cười nói: “Mùng tám hàng tháng sẽ họp chợ đêm một lần. Hôm nay vừa đúng mùng tám, đợi đến khi trời tối, nhi tử sẽ dẫn mẫu hậu đi dạo chợ đêm.”

Bởi vì Mộ Dung Khuê cùng Đỗ Mạn Thanh, một người mặc đồ nội thị, một người mặc đồ cung nữ, ra ngoài không tiện, nên Nghiêm Thừa Ân đến tiệm may mua một bộ quần áo cho bọn họ, lần lượt dâng lên.

Mộ Dung Khuê giơ quần áo lên, thấy kiểu dáng thông thường, đường may cũng coi như tinh xảo, liền gật đầu, buột miệng nói: “Nhi tử hầu hạ mẫu hậu thay quần áo!”

Đỗ Mạn Thanh quần, nâng cao giọng, nói: “A Khuê!”

Mộ Dung Khuê bấy giờ mới ý thức được mình ăn nói đường đột, vội vàng cầm quần áo te te đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại cho Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh thở dài một hơi, cài chốt cửa, đóng chặt cửa sổ rồi mới bắt đầu thay quần áo.

Màn đêm buông xuống, ba vị quý công tử thiếu niên che chở cho một vị tiểu thư mảy rậm môi méo bắt đầu đi dạo chợ đêm.

Đỗ Mạn Thanh ngó đông ngó tây, nàng thường hay đứng trước một quán nào đó, cầm cây lược, mặt nạ cùng với mấy thứ linh tinh hay ho này nọ, Mộ Dung Khuê bước lên trả tiền, Nghiêm Thừa Ân tự động tiến lên nhận lấy món đồ, cầm giúp, Thạch Cố Hành thì che chở, không cho đám người hỗn tạp đụng tới Đỗ Mạn Thanh.

Nhưng điều khiến bọn họ không thể tưởng được chính là, đám người hỗn tạp kia cứ muốn chen chúc tiến lên, lại còn quan sát đánh giá bọn họ.

Mộ Dung Khuê cẩn thận che cho Đỗ Mạn Thanh, có chút ảo não. Nhìn đi nhìn đi, cho dù khuôn mặt mẫu hậu đã vẽ thành ra như vậy, nhưng cũng không ngăn nổi dáng người phong lưu. Một bóng dáng thanh tú xinh đẹp là đã đủ để hấp dẫn đám người này rồi.

Nghiêm Thừa Ân lại than thở: Aiz, Hoàng thượng quá đẹp rồi, không thấy mấy đại cô nương chen đến sao? Nhất định là vì Hoàng thượng mà tới. Sớm biết thế thì mình đã đề nghị ngài vẽ mày tô môi luôn rồi.

Thạch Cố Hành không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại oán thầm: Hoàng thượng cùng Thái hậu nương nương thì hiển nhiên không cần nói tới, chỉ là tiểu tử Nghiêm Thừa Ân này, vậy mà lại không biết tô mặt cho đen đi. Giờ thì hay rồi, trêu hoa ghẹo nguyệt.

Thật ra điều mà mấy nam tử thiếu niên tò mò chính là, ồ, ba mỹ thiếu niên khí chất cao nhã che chở một tiểu thư xấu xí, chắc hẳn là thân phận của tiểu thư xấu xí này phải vô cùng cao quý, không bằng chen lên nhìn một cái.

Nơi này một đồng người chen tới chen lui, cách đó không xa có một nhóm người khác tiến đến, cầm đầu là một thiếu niên. Thiếu niên này thấy phía trước náo nhiệt, liền sai một gã sai vặt đi xem có chuyện gì.

Gã sai vặt nhìn nhìn, gạt đám người ra, cười nói: “Công tử, đằng trước có ba công tử tuần tú bảo vệ cho một cô nương xấu xí lựa chọn đồ vật, mọi người đang đoán cô nương xấu xí đó là thần thánh phương nào!”

Người được gọi là công tử chính là con trai của Binh bộ Thị lang, danh hiệu Vương Lão Hổ, một trong bốn ác bá ở kinh thành.

Wương Lão Hổ là con trai độc nhất trong nhà, được mẫu thân cưng chiều, không học văn không nghề nghiệp, sau khi lớn lên cứ thế mà thành ác bá. Hấn thích nhất là đi dạo chợ đêm đoạt thiếu nữ xinh đẹp. Bây giờ vừa nghe mọi người vây quanh một cô nương xấu xí, cũng cảm thấy hứng thú, reo lên: “Xông lên! Mời cô nương kia đến đây xem một chút!”

Thạch Cố Hành đang dùng cánh tay gạt một người vừa chen chúc vào, chỉ thấy đám người đột nhiên tản ra, có người la lên: “Vương Lão Hồ đến, mau lui lại!”

Trước kia, lúc Đỗ Mạn Thanh xem phim truyền hình, thường hay thấy một ác bá tên là Vương Lão Hồ xông ra cướp cô dâu. Bây giờ vừa nghe thấy tên này, không khỏi ngừng chọn đồ, lẩm bẩm: “Đừng nói là gặp phải ác bá chứ?”

Mộ Dung Khuê đứng bên cạnh nghe được câu nói của nàng, cười nói: “Đừng nói một tên ác bá, chứ một đám ác bá có tới cũng sẽ bị đánh gục thôi.”

Nghiêm Thừa Ân cũng cười nói: “Hồi trước bọn thần lên ra ngoài đi dạo, cũng đánh ác bá không ít. Mấy năm nay không đi, không ngờ lại có thêm một Vương Lão Hồ?”

Vương Lão Hồ tiến lên vài bước, chỉ thấy đám người không phận sự lập tức tản ra, để lộ ra ba mỹ thiếu niên cùng với một cô nương xấu xí. Hắn từng thấy nhiều mỹ nữ, cũng là một kẻ có năng lực phân biệt, chỉ liếc mắt một cái đã biết Đỗ Mạn Thanh hóa trang, đến khi nhìn thấy dáng người của Đỗ Mạn Thanh, không khỏi nhếch miệng cười ha hả. Chỉ là hắn thấy tướng mạo của đám người Mộ Dung Khuê không tồi, không giống tiểu dân bình thường, ngược lại nhấn nhẹn xuống, cầm cây quạt ra đằng sau áo, chấp tay nói với đám người Mộ Dung Khuê: “Ba vị huynh đài, vị tiểu thư này là tỷ muội của các người sao? Tiểu đệ chỉ vừa mới liếc mắt một cái đã yêu ngay, muốn nạp nàng làm tiểu thiếp, không biết quý phủ ở đâu? Tiểu đệ có thể đến tặng quà. Đúng rồi, phụ thân của tiểu đệ là Binh bộ Thị lang, nếu vị tiểu thư này đi theo tiểu đệ, đương nhiên là mặc vàng mang bạc, cực kỳ hưởng thụ.”

Thật đúng là cầu huyết mà! Đỗ Mạn Thanh trợn mắt há mồm, nhìn Vương Lão Hồ đang chậm rãi nói.

Mộ Dung Khuê đợi Vương Lão Hồ báo tên báo họ xong, “a” một tiếng rồi nói: “Hóa ra là nhi tử của Binh bộ Thị lang.” Nói xong vung tay lên, “Đánh!”

Thạch Cố Hành lên tiếng trả lời, xông ra, một quyền đâm thẳng vào mặt Vương Lão Hồ, đánh ngã Vương Lão Hồ, lại bay lên đập vài gã sai vặt, chỉ trong giây lát đã đánh tan tác đám người của Vương Lão Hồ.

Thạch Cố Hành vừa ra tay, Vương Lão Hồ liền biết không ổn, liền nằm trên đất nói: “Nè nè, các người thực không biết lễ nghi gì hết, chẳng qua ta chỉ xin cưới tỷ muội của các người, sao các người lại có thể xuống tay như thế chứ?”

Mộ Dung Khuê bị quét sạch hết hứng thú, tự mình bảo vệ cho Đỗ Mạn Thanh đi mất tiêu rồi.

Thạch Cố Hành cùng Nghiêm Thừa Ân ngoảnh mặt quay lưng không thèm trả lời Vương Lão Hồ, bám theo sau.

Vương Lão Hồ thấy bọn họ đã đi khuất, lăn một vòng đứng dậy, sai một tên người hầu: “Đi, đi theo bọn họ, xem đêm nay bọn họ ngủ ở chỗ nào? Đến lúc đó đốt mê hương lên. Ta thật muốn nhìn xem, cô nương xấu xí kia có hình dáng thế nào?”

31. Chương 31

Hiển nhiên là giường trong khách điếm không thể nào bằng giường quen thuộc của mình, vả lại mùi hương lẫn lộn, chỗ thì lại bé. Mộ Dung Khuê nằm non nửa canh giờ, vẫn không hề buồn ngủ, trong lòng nhớ nhung Đỗ Mạn Thanh ở phòng bên cạnh, chỉ là đêm hôm khuya khoắt, không tiện đi qua quấy rầy. Hắn nhất thời suy nghĩ lung tung, kéo góc chăn ép buộc mình phải ngủ.

“Cộp cộp...” Cửa sổ khách điếm đột nhiên truyền đến vài tiếng vang rất nhỏ theo quy luật, Mộ Dung Khuê ngồi bật dậy, trầm giọng nói: “Tiến vào!”

Lần này xuất cung, Mộ Dung Khuê cũng chuẩn bị chu toàn trong ngầm, để vài mật vệ âm thầm bảo hộ, đề phòng sự cố. Bây giờ truyền đến tiếng gõ cửa sổ, chính là ám hiệu mà hắn đã quy ước với mật vệ.

Mật vệ nghe được tiếng của Mộ Dung Khuê, đẩy cửa sổ nhảy vào, lại cẩn thận đóng cửa sổ, lúc này mới hành lễ thỉnh an, đứng lên đi đến trước giường Mộ Dung Khuê bấm báo.

“Tên nhi tử Vương Lão Hổ của Binh bộ Thị lang cho người theo dõi Hoàng thượng cùng Thái hậu nương nương, bị Thạch thiếu tướng quân phát hiện, đã đuổi đi. Vương Lão Hổ chưa từ bỏ ý định, mua chuộc tiểu nhị khách điểm, để tiểu nhị trộn thuốc vào trong nước tắm của Thái hậu nương nương, may mà bọn thuộc hạ phát hiện kịp thời, đã thay nước khác cho Thái hậu nương nương, đuổi tiểu nhị đi rồi. Chỉ là thuộc hạ vừa mới canh giữ ngoài cửa sổ của Thái hậu nương nương, nghe thấy tiếng hô hấp của Thái hậu nương nương hơi lạ, sợ có tình huống nào khác xảy ra, nhưng lại không tiện vào xem.”

Mộ Dung Khuê vừa nghe, lập tức sốt ruột, vội vàng bay xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài, lao đến trước cửa phòng Đỗ Mạn Thanh, gõ cửa gọi: “A Thanh!”

Đỗ Mạn Thanh đang vuốt di động trong bóng đêm, nhớ tới đủ chuyện trong kiếp trước, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảm xúc không được ổn định. Đột nhiên nghe thấy một tiếng “A Thanh”, đôi mắt sáng lên, buột miệng nói: “A Quy!” Lời vừa ra khỏi miệng mới chợt tỉnh lại, Thạch Quy không thể nào xuất hiện ở đây.

Mộ Dung Khuê nghe được tiếng trả lời của Đỗ Mạn Thanh, thoáng an tâm, hỏi: “Ta vào được không?”

Đỗ Mạn Thanh nghe giọng điệu của Mộ Dung Khuê giống như là có chuyện gì, lập tức chỉnh chỉnh quần áo rồi xuống giường, thấp đèn lên đi ra mở cửa, cho Mộ Dung Khuê vào phòng.

Mộ Dung Khuê vào phòng, đầu tiên là liếc nhìn Đỗ Mạn Thanh một cái, thấy cũng không có gì khác lạ, lúc này mới nhìn quanh bốn phía, thấy xung quanh cũng không có gì dị thường, hơi buông lỏng một chút, hỏi Đỗ Mạn Thanh: “Mẫu hậu còn chưa ngủ sao?”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê như thế, cũng đoán là có chuyện gì đó xảy ra, liền trả lời: “Ngủ không được. Xảy ra chuyện gì à?”

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh ngồi lại lên giường, hẳn không chút nghĩ ngợi, cũng bắt chước ngồi xuống giường, nói với nàng chuyện mà mật vệ phát hiện, nhỏ giọng nói: “Chỉ sợ còn có chỗ nào nhìn không thấy được, hù dọa mẫu hậu, nếu mới tới đây nhìn một cái.”

Đỗ Mạn Thanh có chút cảm động, vươn tay xoa xoa đầu Mộ Dung Khuê, nói: “Ta không sao, ngươi đi nghỉ ngơi sớm đi!”

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh mặc áo ngủ màu ánh trăng, hóa trang trên mặt đã được tẩy rửa, để lộ ra gương mặt trắng thuần, cũng cực kỳ diễm đạm đáng yêu, không tự chủ được mà nắm lấy tay Đỗ Mạn Thanh, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa đến miệng, hôn một cái.

“Ặc!” Đỗ Mạn Thanh ngẩn ngơ, vội rút tay về, trong phút chốc không biết nên nói gì cho tốt.

Tim Mộ Dung Khuê đập loạn, lại duỗi tay sang, nắm lấy tay Đỗ Mạn Thanh, nói: “A Thanh, ta...”

Đỗ Mạn Thanh ngẩn người, lấy lại tinh thần, không vội vàng rút tay về nữa, chỉ nói bằng giọng điệu của một người mẹ hiền: “Trời không còn sớm, mau mau đi ngủ đi, ngoan!”

Cho dù Mộ Dung Khuê có muốn đến thế nào, thì cũng không dám, chỉ đành phải đáp lại một tiếng, buông tay Đỗ Mạn Thanh ra, cáo lui ra ngoài cửa.

Trở lại trong phòng, Mộ Dung Khuê suýt thì tự tát vào miệng mình. Rõ ràng đã nắm được tay của nữ thần, sao lại buông thả dễ dàng như thế?

Sáng hôm sau, Đỗ Mạn Thanh tự thoa phấn vàng lên mặt mình, lại tô lông mày cho thô một chút, tướng mạo thoát nhìn chỉ như một cô nương bình thường, lúc này mới vừa lòng.

Đến khi Mộ Dung Khuê tiến vào, nhìn nhìn Đỗ Mạn Thanh, nói: “Bộ dáng này của mẫu hậu vẫn còn thu hút lắm.”

Đỗ Mạn Thanh liếc Mộ Dung Khuê một cái, nói: “Thu hút là nhóm ba người các người kia.”

Mộ Dung Khuê nghe vậy, nói: “Hai người bọn họ quả thật rất thu hút. Bây giờ là ban ngày, chắc đám kẻ xấu không dám làm bậy đâu, nhi tử cùng mẫu hậu đi dạo dạo, để hai người bọn họ theo đuôi là được rồi.”

Lần này, Mộ Dung Khuê cũng vẽ lông mày cho thô hơn, ăn mặc giống như một thư sinh, lại dẫn theo Đỗ Mạn Thanh đi dạo phố, quả nhiên không còn thu hút như tối qua.

Hai người ăn sáng trong tửu lâu trước, sau đó lại đi ngắm cảnh đường phố, rồi đến hiệu sách cùng với tiệm bán châu báu xem một chút. Ông chủ của cửa tiệm châu báu là một người có đôi mắt sắc bén, thấy một nam một nữ bước vào, tuy ăn mặc theo kiểu phổ thông, nhưng cử chỉ cùng lời nói không giống những người bình thường khác, vả lại nam nhân che chở nữ nhân mọi bề, đoán bọn họ là một cặp vợ chồng mới cưới, vì thế cười nói với Mộ Dung Khuê: “Công tử muốn chọn quà để tặng cho phu nhân sao?”

Mộ Dung Khuê nghe thấy câu nói hiểu lầm này, khóe miệng có ý cười, gật gật đầu, thừa dịp Đỗ Mạn Thanh đang xem một đôi nhẫn ngọc, liền khẽ khàng hỏi chủ tiệm: “Ông chủ nhìn chúng ta xem, có phải thấy rất xứng đôi hay không?”

Ông chủ vội vàng ca ngợi: “Công tử cùng phu nhân quả thực là một đôi do trời đất tạo ra, chính là một đôi thần tiên quyến lữ.”

Trong lòng Mộ Dung Khuê khoái đến mức nội thương, vỗ vỗ bả vai của ông chủ tiệm, nói: “Mắt của người rất tốt!”

Từ trong cửa tiệm châu báu đi ra, trở lại khách điểm, Đỗ Mạn Thanh bày ba chiếc nhẫn ngọc ra bàn, cười nói với ba người Mộ Dung Khuê: “Tặng cho nhóm ba người các người, đến mang thử một chút đi, xem thử có vừa không?” Nói xong liền cầm một chiếc nhẫn lên, bắt ngờ đưa cho Thạch Cố Hành trước.

Thạch Cố Hành sửng sốt, đành phải vươn tay nhận lấy, đeo lên ngón cái, rất là vừa vặn, vội vàng cảm tạ: “Mắt của Thái hậu nương nương thật là tốt, đeo vừa khít!”

Đỗ Mạn Thanh sâu sắc liếc nhìn Thạch Cố Hành một cái, vị này không chỉ có dáng dấp giống Thạch Quy, mà giọng nói cũng giống. Nếu thật sự không trở về được, lại thoát khỏi thân phận Thái hậu nương nương, như vậy...

Mộ Dung Khuê bỗng chốc ngăn lại tầm mắt của Đỗ Mạn Thanh, giọng hơi trầm xuống, “Mẫu hậu, của nhi tử đâu?”

Đỗ Mạn Thanh hoàn hồn, đưa một chiếc nhẫn cho Mộ Dung Khuê, cười tủm tỉm nói: “Người thử cái này xem!”

Mộ Dung Khuê không nhận, nhìn chiếc nhẫn trên ngón cái của Thạch Cố Hành, nói: “Nhi tử cảm thấy màu của chiếc nhẫn trên tay Thạch đại nhân khá tốt.”

Thật ra lúc Thạch Cố Hành vừa đeo nhẫn vào thì liền hối hận. Hoàng đế còn chưa lấy nhẫn được, mình duỗi tay ra làm cái gì? Hắn vừa nghe thấy lời này, không nói hai lời, lập tức tháo nhẫn ra đưa cho Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê chỉ nhìn nhìn tay Thạch Cố Hành, cau mày nói: “Nhìn kỹ, nhẫn của người cũng không có gì đặc sắc, đúng là hợp với người!” Nói xong quay đầu lại, nhận lấy chiếc nhẫn ngọc mà Đỗ Mạn Thanh vừa mới đưa tới, đeo lên ngón cái ngắm ngắm rồi lại đi đến bên cửa sổ nhìn sắc trời bên ngoài.

Chiếc nhẫn ngọc còn lại đương nhiên thuộc về Nghiêm Thừa Ân.

Nghiêm Thừa Ân thấy tình hình không đúng, lôi kéo Thạch Cố Hành, hai người đứng sang một bên, im thin thít.

Mộ Dung Khuê quay đầu lại, thấy Đỗ Mạn Thanh đã phát nhẫn ngọc xong, nhân tiện nói: “Sắc trời không còn sớm, hồi cung thôi!”

Trong Khôn Ninh cung, Diêu Tâm sốt ruột đến mức xoay quanh. Đã đến giờ này rồi mà sao Thái hậu nương nương vẫn chưa trở lại?

Thu Tình cũng nóng nảy đến độ xoay quanh, nếu không về thì thật sự không giấu nổi nữa. Một hồi trưởng công chúa mà qua thăm bệnh lần nữa, cũng không còn cơ nào để ngăn ngại ấy lại! Hơn nữa, e là ngại ấy sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Đỗ Hàm Lan đã nghĩ ra một cách khá tốt, lờ như chuyện xấu đi, nàng sẽ mặc đồ của Đỗ Mạn Thanh, giả trang Đỗ Mạn Thanh một lúc, ngồi trong màn lửa gạt đám người Mộ Dung Bội.

Ba người đang bàn bạc đối sách, may mà Đỗ Mạn Thanh đã quay về.

Qua vài ngày, “bệnh” của Đỗ Mạn Thanh khá hơn, bắt đầu dẫn theo đám người Đỗ Hàm Lan chạy bộ như trước.

Nhâm thị vào cung lần nữa, mang đến một tin tức khác, nói là nhi tử của Binh bộ Thị lang Vương Lão Hồ đột nhiên bị bệnh, nằm liệt trên giường không thể nhúc nhích, cũng không làm việc xấu được nữa.

Nhâm thị nói xong, lắc đầu, lại nhắc tới hôn sự của Đỗ Hàm Lan, nói nhỏ: “Thái hậu nương nương, sau khi Giải gia tới cửa cầu hôn, lại có thêm vài nhà nhờ bà mối tới cửa cầu hôn, trong đó nhi tử của Bạch gia với Triệu gia cũng không tồi đâu!”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Ồ, Hàm Lan hấp dẫn đến thế sao?”

Nhâm thị nói: “Do lần trước Hàm Lan về nhà, mấy nhà thân thích nghe nói, nên sang đây tán gẫu một chút. Lúc về liền tuyên dương khắp nơi, nói Hàm Lan tiến cung ba tháng, toàn thân thay đổi, chính là một tiểu mỹ nhân. Vả lại những người đó còn nói, Hàm Lan được Thái hậu nương nương quan tâm, đương nhiên khác với người bình thường vân vân. Bởi vậy bà mối mới sôi nổi đến nhà như thế.”

Đỗ Mạn Thanh hỏi vài câu, theo như Nhâm thị nói, trong số những gia đình này, Giải Ưu Nhiên vẫn là ưu tú nhất, liền gật đầu nói: “Nếu như vậy, trọng điểm nằm ở trên người Giải Ưu Nhiên rồi, hơn nữa phải đợi Hàm Lan gặp Giải Ưu Nhiên một lần rồi mới nói tiếp được. Nếu hắn không thích Hàm Lan, Hàm Lan của chúng ta cũng không thể gả cho hắn, mất công lại bị khinh bỉ.”

Đương nhiên Nhâm thị không có dị nghị gì.

Khi Nhâm thị đi rồi, Đỗ Mạn Thanh ngồi đợi Mộ Dung Khuê đến, nhân tiện nói: “Ngày kia là rằm tháng tám, trong cung sẽ phải mở tiệc. Nhân cơ hội này, gọi Giải Ưu Nhiên đi theo Giải Nguyên Hóa tiến cung, để Giải Ưu Nhiên cùng Hàm Lan gặp nhau một lần. Mặt khác, lần này tứ đại gia tộc tiến cung, tất nhiên sẽ mang theo Sài thị cùng với bức tranh thêu, muốn vạch trần thân phận của ta trước mặt bá quan văn võ. Thừa dịp này giải quyết cho xong luôn đi!”

Mộ Dung Khuê gật đầu nói: “Nhi tử cũng nghĩ thế.”

Chẳng mấy chốc đã đến Trung thu, trong cung giăng đèn kết hoa, tổ chức tiệc rượu.

Tiệc rượu được tổ chức trong Thường Nguyệt đình ở Ngự hoa viên, ngoại trừ vài hoàng thân, quan trên tam phẩm cùng với nữ quyến của họ cũng được mời đến bữa tiệc.

Giải Nguyên Hóa mang theo Giải Ưu Nhiên tiến cung, lại đến gặp Mộ Dung Bội trước.

Mộ Dung Bội cũng biết chuyện Giải gia đến Đỗ gia cầu hôn, vì thế nhìn nhìn Giải Ưu Nhiên, trêu chọc vị biểu đệ này vài câu.

Thật ra Giải Ưu Nhiên rất không vui, trước kia nghe nói khuê nữ Đỗ gia là một cô nương béo, bây giờ ngược lại, trong nhà lại quyết định cho hắn lấy cô nương béo này làm vợ. Giờ nghe thấy Mộ Dung Bội nhắc đến Đỗ gia, lông mày liền nhíu lại, im lặng không lên tiếng.

Mộ Dung Bội cũng biết Giải gia cùng Đỗ gia đều thế đơn lực bạc, nếu có thể liên thủ, có khi còn có thể đối đầu với tứ đại gia tộc được một lúc, nên cũng rất muốn thấy Giải Ưu Nhiên với Đỗ Hàm Lan đính hôn, bây giờ lại thấy Giải Ưu Nhiên nhíu mày, nàng liền cười nói: “Sao, ngươi còn không vừa ý Đỗ tiểu thư à? Biết đâu đến lúc gặp mặt, Đỗ tiểu thư nhà người ta còn không vừa mắt ngươi ấy chứ!”

Giải Ưu Nhiên không đồng ý, bày ra bộ dáng như một cô nương béo như thế thì có ai mà hiếm lạ gì đâu.

Mộ Dung Bội cười tủm tỉm nói: “Đỗ tiểu thư đi theo Thái hậu nương nương, đã trở mã thành tiểu mỹ nhân rồi, người cứ đợi đến bữa tiệc rồi tự mình nhìn đi.”

Đang nói chuyện thì Thái Châu tiến vào thì thầm nói: “Trưởng công chúa, người của Lữ gia tiến cung.”

Lần này An thị tiến cung, tùy thị bên người không phải là nha đầu tâm phúc nữa, mà là Sài thị.

Sau khi bị đám người An thị cổ động cùng dụ dỗ, Sài thị đã quyết định, đêm nay nhất định phải lấy thân phận bạn khuê mật của Đỗ thị năm đó, nói ra một ít bí mật của Đỗ thị, vạch trần thân phận của người giả mạo trong cung kia.

32. Chương 32

Khi bữa tiệc bắt đầu, Giải Ưu Nhiên ngồi phía dưới Giải Nguyên Hóa. Trước đó hắn đã bị Đỗ Mạn Thanh kinh diễm một phen, đợi đến khi thấy Đỗ Hàm Lan ngồi phía dưới Đỗ Mạn Thanh, lại kinh ngạc một hồi. Cô nương béo trong truyền thuyết lại xinh đẹp như vậy sao?

Giải Nguyên Hóa thấy Giải Ưu Nhiên nhìn về hướng kia, sắc mặt căng cứng cả một đêm dần dần dịu đi, lắc đầu nói: “Xem đi, cha mẹ không có mắt lương tâm bắt con phải cưới một nữ nhân xấu xí đúng không? Con còn không tin, còn không muốn nữa không! Bây giờ nhìn thấy người, chỉ sợ người ta không cần con nữa ấy!”

Giải Ưu Nhiên thấp giọng nói: “Con của cha tuần tú như vậy, nàng ấy có thể không vừa mắt được sao?”

Giải Nguyên Hóa vừa nghe thấy lời này, chỉ nghĩ, tiểu tử này ngon, nhìn thấy người ta xinh đẹp là miệng buông lỏng ngay, trước đó một khắc vẫn còn mang vẻ mặt giống như sắp chết đến nơi kia mà!

Mặc dù Đỗ Hàm Lan không nhìn về chỗ của Giải Ưu Nhiên, nhưng lúc chia thức ăn, có một cung nữ cúi xuống nói bên tai nàng: “Đỗ tiểu thư, Giải công tử đang nhìn người đó!”

Đỗ Hàm Lan đỏ ửng mặt, động tác càng thêm tao nhã. Thái hậu nương nương nói, nam tử đều nông cạn, đều thích bề ngoài của nữ nhân, sau đó tiếp xúc mới chú ý đến tính cách, trải qua một vài việc rồi mới thích toàn bộ của đối phương. Lúc đầu muốn làm đối phương thích mình, chi bằng tìm mọi cách để ý đến bề ngoài.

Tiểu nhi nữ đang ngồi một bên nhìn coi đối phương cùng với phỏng đoán tâm sự của đối phương, ở một đầu khác, An thị lại thừa dịp mời rượu, đứng lên nói với Đỗ Mạn Thanh: “Thái hậu nương nương, không biết ngài có nhớ rõ bà ấy không?” Nói xong chỉ chỉ Sài thị đứng bên cạnh.

Đỗ Mạn Thanh hồ hững hờ mắt nhìn Sài thị một cái, nói: “Nhớ rõ, bà ấy không phải là tú nương mà người dẫn theo lúc tiến cung lần trước sao?”

An thị thấy Đỗ Mạn Thanh lơ đãng, không khỏi cười lạnh một tiếng trong lòng, quả nhiên không phải là nữ thần gì nha, không thì sao một chút cảnh giác cũng không có?

Sài thị vừa nghe thấy lời của Đỗ Mạn Thanh, đã bị thương nói: “Thái hậu nương nương, ngài thật sự không nhớ rõ thần phụ sao? Thần phụ chính là A Hiên bạn khuê mật lúc trước của ngài! Ngày trước chúng ta còn hay thiêu thừa may vá cùng nhau, chơi đùa cười giỡn cùng nhau, tình nghĩa thấm thiết biết bao? Sao ngài có thể không nhớ rõ thần phụ?”

Đỗ Mạn Thanh lườm Sài thị một cái, nói: “Ta là người đã chết một lần, chuyện trước kia đã quên sạch sẽ rồi, không nhớ rõ người thì có gì kỳ lạ đâu?”

Sài thị ngắt ra, trước đó, khi bà cùng với An thị dự tính, cho rằng chỉ cần bà đứng ra nói rằng mình là bạn khuê mật thuở xưa của Đỗ thị, tất nhiên Đỗ Mạn Thanh sẽ phải bối rối, khi đó lại lấy tranh thù ra, nàng ta sẽ lộ ra dấu vết. Không ngờ Đỗ Mạn Thanh lại trấn định như thế, nhất thời không biết phải tiếp tục thế nào.

An thị vội vàng nói giúp: “Không phải người có một bức tranh năm đó thêu cho Thái hậu nương nương sao?”

Sài thị liền lấy khăn tay từ trong ngực ra, run rẩy mở ra cho Đỗ Mạn Thanh nhìn, “Thái hậu nương nương, đây là chiếc khăn mà thần phụ thêu cho ngài năm đó. Bây giờ xem ra, tướng mạo của Thái hậu nương nương lại thay đổi, hoàn toàn khác với tranh thêu!”

Đám người Lữ Lương muốn vạch trần thân phận của Đỗ Mạn Thanh, rồi lại nghĩ Mộ Dung Khuê đã có an bài trước, chỉ bằng vài lời của Sài thị, sợ là không lay động nổi, cũng chỉ có thể khiến cho kẻ khác sinh lòng nghi ngờ trước, sau đó mới mượn bố trí này, cho đến khi tìm được những chứng cứ xác thực hơn nữa.

Mọi người nghe lời này, quả nhiên vô cùng tò mò, rướn cổ lên nhìn khăn tay.

Sài thị lại cứ không giữ chắc khăn tay, một cơn gió thổi qua, khăn tay liền bay đến trên bàn trước mặt các vị đại thần bên cạnh. Có đại thần cầm lên, không nhận được liếc mắt nhìn một cái.

Vài vị đại thần ngồi bên cạnh đương nhiên cũng đã nhìn thấy tranh thêu trên khăn tay, trong lòng lộ bộ một tiếng. Người trong tranh thêu, thay vì nói giống Thái hậu nương nương, thì phải nói là giống Đỗ Hàm Lan hơn. Thực sự luận ra, thần thái của Thái hậu nương nương phần chần hơn người trong tranh thêu một chút.

Đã sớm có cung nữ tiến lên cầm lấy khăn tay, trình lên trước mặt Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh nhận lấy, liếc mắt nhìn một cái, lại ngẩng đầu nhìn Sài thị, thần nhiên nói: “20 năm qua đi, không chỉ nói ta, mà ngay cả người, sao có thể không có biến hóa cho được?”

Ý của Đỗ Mạn Thanh là, nàng chết một lần rồi, tu tiên ở trên trời, sau đó lại rơi xuống trần gian, đương nhiên có biến hóa. Chỉ là Sài thị, trải qua hai mươi năm tang thương ở thế gian, đã sớm từ thiếu nữ biến thành lão phụ rồi, không còn diện mạo năm đó nữa.

Sài thị bị khí thế của Đỗ Mạn Thanh đè ép, trong khoảng khắc không trả lời được câu nào.

An thị thầm than một hơi, đã sớm biết rằng chỉ bằng lời nói của Sài thị cùng với một bức tranh thêu, không thể vạch trần sự thật nữ nhân trước mắt không phải là Hiền Đức thái hậu, nhưng thật sự không ngờ nữ nhân này lại bình tĩnh như vậy, chỉ một câu đã giải thích nguyên nhân vì sao người trong tranh thêu không giống nàng.

Không chờ Sài thị nói thêm nữa, Nghiêm Thừa Ân đã đứng ra bấm báo với Mộ Dung Khuê: “Hoàng thượng, thần có việc muốn bẩm báo.”

“Nói!” Mộ Dung Khuê nhướng lông mày, âm thầm cao hứng. Tốt lắm, qua đêm nay, mẫu hậu sẽ không còn là mẫu hậu nữa, chỉ là nữ thần mà thôi. Khi đó, trăm có thể tự mình ao ước nàng thỏa thích.

Nghiêm Thừa Ân vỗ vỗ tay, chẳng mấy chốc đã có người ôm một cái hộp đi lên.

Nghiêm Thừa Ân nhận hộp, mở ra trước mặt mọi người, nói với Mộ Dung Khuê: “Năm đó tiên đế xuống Giang Nam, cũng ra lệnh cho một sư phụ điêu khắc gỗ làm một loạt pho tượng khắc mỹ nữ, mà pho tượng gỗ này chính là Hiền Đức thái hậu lúc đó.”

Mộ Dung Khuê ra hiệu cho Nghiêm Thừa Ân tiến lên, hẩn tự tay cầm lấy pho tượng gỗ, nhìn một lát, rồi đưa đến trước mặt Đỗ Mạn Thanh, nói: “Mời mẫu hậu xem!”

Lữ Lương vừa thấy Nghiêm Thừa Ân lấy ra một pho tượng gỗ, liền phỏng đoán đây chính là do Mộ Dung Khuê đề phòng có người vạch trần thân phận của Đỗ Mạn Thanh, đầu tiên là để sư phụ khắc gỗ khắc ra một pho tượng của Đỗ Mạn Thanh, rồi nói là sư phụ khắc gỗ khắc ra năm đó, lấy chuyện này để chứng minh Đỗ Mạn Thanh chính là Đỗ thị. Vì thế âm thầm hừ một tiếng: Năm đó quả thật có sư phụ khắc gỗ làm ra mấy pho tượng mỹ nhân này, chỉ là ta còn chưa tìm được sư phụ khắc gỗ đó, mà pho tượng được khắc năm xưa cũng tìm không ra. Đợi đến khi ta tìm được pho tượng gỗ chân chính, để xem đến lúc đó các người làm sao kết thúc?

An thị cũng ghen. Giỏi thật, mặc dù kỹ thuật thêu của Sài thị khá tốt, nhưng dù sao tranh thêu cũng không giống bằng tượng gỗ, càng có thể nhìn ra dáng dấp. Bây giờ bọn họ tìm ra tượng gỗ, đương nhiên

mọi người sẽ tin phục tượng gỗ hơn, chỉ biết nói chúng ta cố ý vu hãm.

Đỗ Mạn Thanh nhận lấy pho tượng gỗ, nhìn kỹ, hiển nhiên sự phụ khắc gỗ này có đôi bàn tay rất khéo léo, pho tượng gỗ này được khắc rất sống động, mặt mũi rõ ràng, ngay cả ý lo âu trong mắt cũng khắc ra được. Lúc này khi nhìn thấy tranh thêu, cũng không cảm thấy người trong tranh thêu khác nàng bao nhiêu, bây giờ nhìn thấy tượng gỗ này, có thể thấy cực kỳ rõ ràng, pho tượng gỗ này không phải là nàng. Nàng đưa tượng gỗ cho Diệu Tâm, nói: “Chuyển cho mấy vị đại nhân xem một chút!”

Diệu Tâm nghe được lời nói của Sài thị, lại nhìn tranh thêu, vốn dĩ cho rằng Sài thị bị đám người An thị xui khiến, cố ý vu hãm. Nhưng bây giờ thấy Nghiêm Thừa Ân trình lên pho tượng gỗ này, quả thật là có vài phần tương tự Đỗ Hàm Lan, nhưng muốn nói pho tượng gỗ giống Thái hậu nương nương, thì chính là mở mắt nói dối.

Diệu Tâm không hiểu rõ ý đồ của Đỗ Mạn Thanh, có hơi thấp thỏm bất an, vươn tay nhận lấy tượng gỗ, theo thứ tự chuyển xuống cho đám quan viên được xem.

Khi Lữ Lương nhìn thấy pho tượng gỗ này, không khỏi chấn động. Tượng gỗ này không hề giống với vị Thái hậu nương nương đang ngồi trên kia, nàng ta đang chơi trò gì vậy?

Đỗ Mạn Thanh thấy mọi người đại khái đều đã được nhìn thấy bức tượng gỗ kia, lúc này mới giương giọng nói: “Hôm ấy ta rơi xuống từ trên không, khi tỉnh lại, cũng đã mất ký ức. Lúc đó Hoàng thượng gọi ta là mẫu hậu, Đỗ đại nhân lại gọi ta tử tử, ý thức của ta mơ hồ, liền đáp lời. Thời gian qua ở trong cung, ta cũng nghi ngờ về thân phận của mình, rất sợ mình không phải là Hiền Đức thái hậu, nhưng lại ngồi hưởng phúc phần của Hiền Đức thái hậu, nên bảo Hoàng thượng gắng sức điều tra những chuyện năm đó của Hiền Đức thái hậu. Bây giờ có tượng gỗ làm chứng, hẳn là ta không phải là Hiền Đức thái hậu.”

Âm thanh của mọi người còn chưa kịp phát ra, Mộ Dung Khuê đã tiếp lời: “Nhưng nữ thần đã rớt xuống trong từ đường của Đỗ thị, nếu không phải là Hiền Đức thái hậu, vậy thì chỉ có một khả năng. Nữ thần chính là thần bảo hộ mà Hiền Đức thái hậu phái tới để bảo vệ cho trẫm. Nếu không, không thể nào giải thích được vì sao nữ thần lại rơi xuống trong ngục trẫm.”

Mấy quan viên đến dự tiệc hôm nay đa số là người tận mắt nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu Đỗ Mạn Thanh rơi xuống trong từ đường, trong lúc đó mặc dù cũng từng thoáng nghi ngờ thân phận của Đỗ Mạn Thanh, nhưng đêm nay thấy được Đỗ Mạn Thanh tự chứng minh mình không phải là Hiền Đức thái hậu, rõ ràng không tham ngôi vị Thái hậu, hành vi quang minh lỗi lạc, hoàn toàn có phong độ của một nữ thần. Bây giờ lại nghe thấy lời của Mộ Dung Khuê, bất giác cảm thấy lời nói của Mộ Dung Khuê rất đúng, không biết là ai đã quỷ mị xuống, nói đầu tiên: “Trời giáng nữ thần, phù hộ Nam Chu, bảo vệ bệ hạ, tạo phúc vạn dân.” Chẳng mấy chốc, cả đám quan viên đều đã quỷ rap xuống đất ca tụng.

Mặc dù Lữ Lương cảm giác sự tình phát triển có chút quỷ dị, nhưng vào lúc này cũng không thể không quỷ xuống theo.

Chỉ trong nháy mắt, thân phận của Đỗ Mạn Thanh đã từ Hiền Đức thái hậu biến thành nữ thần bảo hộ do Hiền Đức thái hậu phái tới nhân gian bảo vệ cho Mộ Dung Khuê.

Lữ Lương thấy sự tình biến đổi, nhớ đến câu “Kẻ có được nữ thần sẽ nắm được thiên hạ” trong bản chép tay của Lưu quốc sư, tâm niệm nhanh chóng quay ngược lại, đợi đến khi mọi người đã gọi xong, nhân tiện nói: “Nếu nữ thần là do Hiền Đức thái hậu phái tới bảo vệ Hoàng thượng, vậy lại hình dáng còn giống với Hiền Đức thái hậu, Hoàng thượng vẫn nên tôn nữ thần làm Thái hậu nương nương như cũ, phụng dưỡng như mẹ, mới xem như đáp tạ ân đức của trời cao.”

Hừ, để các người tiếp tục quan hệ mẫu tử, xem Hoàng thượng làm cách nào có được nữ thần! Lữ Lương âm thầm đắc ý, ngoài miệng tiếp tục nói: “Thỉnh Hoàng thượng phụng dưỡng nữ thần như mẹ!”

Một đám quan viên cũng phụ họa nói: “Thỉnh Hoàng thượng phụng dưỡng nữ thần như mẹ!”

Ầm ỉ cả buổi trời, vậy mà trẫm còn phải tiếp tục làm nhi tử của nữ thần sao? Mộ Dung Khuê giận dữ trừng mắt liếc Lữ Lương một cái rồi lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, giả cười nói: “Cứ theo như lời của các khanh đi.”

Đỗ Mạn Thanh: Ặc, sau khi chứng minh thân phận rồi mà vẫn phải làm Thái hậu nương nương như cũ sao?

Bởi vì là Trung thu, phải để đám quan viên về phủ đoàn tụ với gia quyến, vì thế chỉ ban thưởng rượu thêm một vòng, khích lệ vài câu rồi liền giải tán tiệc rượu.

Đợi đến khi đám quan viên đều đã lần lượt cáo lui, trong Thường Nguyệt đình chỉ còn lại Mộ Dung Khuê và Mộ Dung Bội, Đỗ Mạn Thanh mới thở dài, nói: “Ta không có định lừa các người, ta thật sự không phải là người ở đây.”

Mộ Dung Khuê cùng Mộ Dung Bội đồng thanh nói: “Bọn ta biết.”

Mộ Dung Bội nói: “Thơ mà Thái hậu nương nương viết cũng không phải là những câu mà sĩ tử Nam Chu có thể viết ra, vả lại bảo vật kia của Thái hậu nương nương cũng không phải là thứ mà người phàm có thể có được, lại thêm đủ loại lời nói cử chỉ của Thái hậu nương nương cũng tuyệt đối không giống với người Nam Chu. Nếu Thái hậu nương nương không phải là nữ thần thì còn có ai?”

Mộ Dung Khuê nói: “Hôm đó nhi tử tự tay tiếp được mẫu hậu, cảm giác kinh ngạc kia vẫn còn đọng lại đây. Nhi tử tin mẫu hậu chính là nữ thần do ông trời phái xuống.”

Tới lúc này, Đỗ Mạn Thanh lại cho là, từ đầu đến cuối Mộ Dung Khuê vẫn luôn xem nàng là Hiền Đức thái hậu mà đối đãi, chỉ sợ không có đủ sức chứng thực thân phận của nàng, bị đám người Lữ Lương tìm cơ hội làm âm lên, bèn đổi ngay sang phương thức khác, lần thứ hai nhận nàng làm mẹ.

Mộ Dung Bội ngồi thêm một chút rồi cáo từ.

Trăng tròn treo trên cao, trong Thường Nguyệt đình chỉ còn lại Mộ Dung Khuê cùng Đỗ Mạn Thanh, đám cung nữ nội thị đều lui ra rất xa.

Mỗi phút giây tiết bội tư thân(*)! Đỗ Mạn Thanh nhìn trăng hoài niệm, lại chạm cốc với Mộ Dung Khuê, không hay không biết mà nốc quá lố. Lần này, nàng ngã vào trên người Mộ Dung Khuê, dịu dàng gọi: “A Quy!”

(*) Một câu trong bài ‘Cửu nguyệt cử nhật ức Sơn Đông huynh đệ’ (Ngày chín tháng chín nhớ huynh đệ ở Sơn Đông) của Vương Duy, nghĩa của câu thơ này là mỗi khi tới ngày lễ lại càng nhớ người thân gấp bội.

Tim gan Mộ Dung Khuê run rẩy, lên tiếng đáp lại, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, rốt cuộc không nhịn nổi tương tư mấy ngày qua, chậm rãi cúi đầu xuống.

33. Chương 33

Có hương hoa quế bay tới, ánh trăng chiếu vào trong chén rượu, gió phất qua một cái, sóng lăn tăn trên mặt chén, ánh trăng lan tỏa.

Ngực Mộ Dung Khuê sôi trào, hơi thở nóng rực, không quan tâm gì nữa, chỉ muốn được nếm thử dung mạo kia.

Hô hấp nóng hổi của hắn phả vào môi Đỗ Mạn Thanh, mắt Đỗ Mạn Thanh lơ đãng say, liếc hắn một cái, đột nhiên vươn tay nâng cằm hắn lên, không cho hắn hôn xuống, cũng cẩn thận quan sát nhận biết gương mặt hắn, lẩm bẩm nói: “Không, người không phải A Quy.”

“A Thanh, ta thật sự là A Khuê của nàng!” Mộ Dung Khuê ôn nhu gọi tên Đỗ Mạn Thanh, gấn bó triền miên.

Trong khoảnh khắc Đỗ Mạn Thanh lại mơ hồ, tay nắm lấy Mộ Dung Khuê hơi lỏng ra, ngón tay phủ lên môi hắn, chần chờ hỏi: “Thật sự là anh?”

Mộ Dung Khuê dùng sức gật đầu, “Là ta!”

Lửa giận trong lòng Đỗ Mạn Thanh đột nhiên sôi trào, Thạch Quy tên tra nam này vậy mà cũng xuyên qua đến đây? Ngón tay nàng khẹp lại, nắm thành quyền, “bụp” một tiếng liền nện thẳng lên mũi Mộ Dung Khuê.

Một tiếng trầm đục vang lên, máu mũi văng vào trong chén rượu, một ly rượu trắng biến thành màu son.

“Oái!” Mộ Dung Khuê quát to một tiếng, vươn tay bịt kín mũi, lòng bàn tay ẩm ướt một mảnh, tất cả đều là mùi máu tươi.

“Quá dã! Cái mũi nở hoa rồi kìa!” Đỗ Mạn Thanh vỗ tay cười, đột nhiên lại nhào tới, ôm lấy vai Mộ Dung Khuê, một ngụm cắn vào vành tai hắn, gọi: “Cẩn chết người!”

Ngày hôm sau, lúc Đỗ Mạn Thanh tỉnh lại, liền thấy cung nữ khắp cả điện đều mang vẻ mặt như đưa đám.

“Sao vậy?” Đỗ Mạn Thanh nhớ lại tối hôm qua mình uống quá nhiều, thậm chí cảm thấy không ổn, gọi Diêu Tâm đến hỏi.

Diêu Tâm thở dài một tiếng nói: “Tối hôm qua, Thái hậu nương nương đánh Hoàng thượng chảy máu mũi.”

Sặc, toi rồi! Đỗ Mạn Thanh đứng bật dậy, hỏi: “Chỉ có chảy máu mũi thôi sao?”

Diêu Tâm bấy giờ mới gian nan nói: “Còn cắn một cái lên tai Hoàng thượng, cắn đến máu chảy đầm đìa.”

Mặt Đỗ Mạn Thanh biến sắc, vỗ trán nói: “Quá hung tàn!”

Diêu Tâm tiếp tục gian nan nói: “Hoàng thượng bị thương, không thể vào triều, hôm nay phải tĩnh dưỡng ở Dưỡng Tâm điện đó! Thái hậu nương nương nên đi qua đó an ủi một chút. Còn nữa, rượu phẩm của Thái hậu nương nương như vậy... , lần tới tốt nhất đừng uống rượu nữa.”

Lúc này, Mộ Dung Khuê đang phê tấu chương ở Dưỡng Tâm điện, mặc dù máu mũi của hắn đã ngừng, vết thương trên tai cũng đã được đắp thuốc mỡ, nhưng rốt cuộc vẫn buồn bực, vì thế cả một buổi sáng vẫn luôn lạnh mặt, không khí trong điện bị đè ép đến cực thấp, đám người Lạc công công không ai dám thở mạnh.

Đợi đến khi nghe được ngoài điện có người tiến vào bẩm: “Thái hậu nương nương đến đây!” Sắc mặt Mộ Dung Khuê mới hơi dịu lại một ít. Mẫu hậu, sau khi ngài tấn người ta bị thương, vẫn còn biết vội vàng đến đây hỏi thăm là tốt rồi.

Lạc công công lấy cớ đi nghênh đón Đỗ Mạn Thanh, nhanh chóng chuồn ra ngoài. Đợi đến khi thấy Đỗ Mạn Thanh, sau khi hành lễ, cứ thế đứng luôn bên ngoài điện không vào nữa.

Đỗ Mạn Thanh thấy bộ dáng này của Lạc công công, cũng có thể tưởng tượng Mộ Dung Khuê đang buồn bực đến thế nào. Nàng phát tay, để đám người Diêu Tâm đợi ngoài điện, còn mình thì tự đi vào, bày ra khuôn mặt tươi cười gọi: “Hoàng nhi!”

“Hừ!” Mộ Dung Khuê nghe được giọng nói của nàng, đang định ngẩng đầu, nhưng nhớ tới cái gì, lại cúi đầu, tiếp tục phê tấu chương, không thèm đếm xỉa đến Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh hơi xấu hổ, lết lết qua, lại gọi một tiếng rồi cười nói: “Nghe cung nữ nói người bị thương. Để mẫu hậu nhìn một cái xem. Nghiêm trọng không?”

Mộ Dung Khuê nghe được tiếng cười của Đỗ Mạn Thanh, vẫn cứ ung dung bình tĩnh, mí mắt cũng không nâng, tiếp tục giả vờ lạnh nhạt.

Đỗ Mạn Thanh “Khụ” một tiếng, vươn tay xoa xoa đầu Mộ Dung Khuê, lại ghé sát vào nhìn tai hắn, thấy mặc dù vành tai đã đắp thuốc, nhưng vẫn có thể thấy một loạt dấu răng, cực kỳ thê thảm. Nàng nhất thời đỏ mặt, tối hôm qua hạ mồm quá nặng nề rồi!

Mộ Dung Khuê cảm giác được Đỗ Mạn Thanh ghé sát vào mình, hơi thở lướt qua vành tai mình, nhất thời cảm giác vành tai vừa ngứa vừa nhức, cực kỳ khó chịu.

Đỗ Mạn Thanh đang xem xét vành tai của Mộ Dung Khuê, lại thấy tai Mộ Dung Khuê nháy mắt đỏ lên, nàng sững sốt, không chút nghĩ ngợi, vươn tay ra sờ sờ thái dương của Mộ Dung Khuê, vội la lên: “Chẳng

lẽ là miệng vết thương nhiễm trùng nên bị sốt? Ngự y đâu?” Nói xong lại cảm giác thấy thái dương của Mộ Dung Khuê không được tính là nóng, lại kinh ngạc một phen.

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê bắt được tay của Đỗ Mạn Thanh, giương mắt nhìn nàng, hơi cắn răng nói: “Mẫu hậu vẫn còn muốn giày vò nhi tử à?”

Đỗ Mạn Thanh để kệ cho Mộ Dung Khuê nắm lấy tay nàng, chỉ nhìn mũi Mộ Dung Khuê, thấy mũi vẫn còn thẳng, không có bị méo, lúc này mới thở phào nói: “Không có đánh phế là tốt rồi.”

Mặt Mộ Dung Khuê tối sầm, buông tay Đỗ Mạn Thanh ra, quay mặt đi.

Đỗ Mạn Thanh cười trừ, nói: “Hoàng nhi, do mẫu hậu uống rượu mà!”

“Nếu mẫu hậu thương nhi tử, cho dù có uống rượu cũng sẽ không ra tay nặng như vậy.” Mộ Dung Khuê chỉ trích nói: “Vả lại mẫu hậu đánh xong còn gào lên, nói là sớm đã muốn cắn rứt lỗ tai nhi tử rồi.”

Đỗ Mạn Thanh ngẩn ngơ, qua một lúc lâu mới nói: “Hoàng nhi muốn thế nào mới bằng lòng tha thứ mẫu hậu? Không thì ta đưa tai ra cho người cắn một lúc?”

Mộ Dung Khuê đột nhiên xoay người, đối mặt với Đỗ Mạn Thanh nói: “Mẫu hậu nói thật?”

A? Đỗ Mạn Thanh nâng tay lên bảo vệ tai mình. Gì chứ? Hoàng đế nhi tử thật sự muốn cắn một ngụm mới có thể giải hận?

Mộ Dung Khuê lạnh mặt, ánh mắt lại lóe lóe, sợ chính mình không giữ được, liền vòng ra sau lưng Đỗ Mạn Thanh, nhìn tai nàng, nói: “Răng của nhi tử không bằng mẫu hậu, cho dù có cắn cũng sẽ không cắn ra máu đâu.”

Đỗ Mạn Thanh hơi xấu hổ, buông cái tay đang che lỗ tai ra, nói: “Người cắn đi!” Hoàng đế nhi tử chỉ nói thôi, khẳng định không dám cắn thật đâu.

Mộ Dung Khuê kề sát lại gần Đỗ Mạn Thanh, nhìn vành tai trắng nõn lại lộ ra một chút phần hồng của nàng, vô thức nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu xuống, thì thầm nói: “Mẫu hậu, nhi tử cắn đây!”

Giọng nói trầm thấp của Mộ Dung Khuê vang lên bên tai, hơi thở nóng rực phù phù phả vào tai, mặt Đỗ Mạn Thanh đột nhiên nóng lên, miệng cười nói: “Thật sự cắn sao?”

Mộ Dung Khuê duỗi một bàn tay ra, đặt lên vai Đỗ Mạn Thanh, đề phòng nàng đột nhiên tránh ra, môi đã phủ lên vành tai Đỗ Mạn Thanh, mạnh mẽ ngậm lấy, đầu lưỡi cuốn lên, chỉ cảm thấy vừa mềm vừa trơn, hơn nữa còn có mùi thơm thoang thoảng, không khỏi mút vào, hận không thể nuốt tươi toàn bộ lỗ tai của Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh chỉ cảm thấy vành tai nóng lên, nhanh chóng rơi vào trong một mảnh ẩm áp, không khỏi giật mình, gọi nhỏ một tiếng, chưa đợi nàng làm gì, bả vai đã bị Mộ Dung Khuê đè lại, cả người bị hấn ôm vào trong ngực, giấy không ra.

“Mẫu hậu, mẫu hậu...” Mộ Dung Khuê lơ mơ gọi, đầu lưỡi câu lấy vành tai Đỗ Mạn Thanh, không chịu nhả ra.

Cứ tiếp tục thế này khẳng định sẽ xảy ra chuyện. Tim gan Đỗ Mạn Thanh nhảy loạn, hai má hiện lên hai mảnh hồng hồng như hoa đào, hai chân hơi hơi nhũn ra, suýt không đứng vững, chỉ có thể đẩy đẩy Mộ Dung Khuê, nói: “Được rồi, được rồi, cắn một ngụm rồi buông ra thôi!”

Ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, Mộ Dung Khuê làm sao mà bỏ ra cho được? Tuy hấn buông vành tai Đỗ Mạn Thanh ra, nhưng lại cắn lên cổ nàng.

Đỗ Mạn Thanh chấn kinh, nâng giò dùng sức đập lên mu bàn chân của Mộ Dung Khuê, Mộ Dung Khuê bị đau lùi chân lại, nàng nhân cơ hội đẩy ra, phi như bay ra ngoài điện.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê vội đuổi theo, mới chạy vài bước, lập tức tỉnh lại. Mình là hoàng đế, chạy đuổi theo Thái hậu như vậy, nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ thành một tin tức chấn động, vì thế ngừng chân lại.

Lạc công công đứng bên ngoài thấy Đỗ Mạn Thanh đột nhiên chạy ra khỏi điện, dẫn cung nữ vội vàng đi mất, nhất thời ngạc nhiên. Đến khi vào điện, thấy mặt Mộ Dung Khuê đỏ đậm, hô hấp không ổn định, trong lòng lập tức sáng như gương, nhưng chỉ làm bộ như không thấy, vội vàng đi châm trà đưa cho Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê uống nửa chén trà, khá là trấn định, nhìn thấy trước mắt cũng không có ai khác có thể hỏi, tất nhiên phải hỏi Lạc công công: “Chắc là mẫu hậu giận lắm rồi, làm sao cứu vãn đây?”

Hồi trước, khi Lạc công công còn hầu hạ Mộ Dung Khuông, từng thấy rất nhiều phi tần muốn làm cho Mộ Dung Khuông vui vẻ, mỗi người một thủ đoạn, mỗi cái lại có một hiệu quả thần kỳ khác nhau, nhưng chưa từng thấy Mộ Dung Khuông muốn lấy lòng nhóm phi tần, hiển nhiên là không thể nghĩ ra biện pháp nào hay ho, chỉ lẩm bẩm nói: “Thái hậu nương nương vừa giận Hoàng thượng, không muốn gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng cứ tránh vài ngày, đợi ngài ấy hết giận rồi lại đi qua đó nhận tội, chắc sẽ không sao đâu.”

Mộ Dung Khuê cũng sợ lúc này mình nhìn thấy Đỗ Mạn Thanh lần nữa, sẽ lại không khống chế được xúc động muốn thân cận nàng của mình, vì thế gật đầu nói: “Cũng được. Người sai người đi tìm hiểu một chút động thái của mẫu hậu đi.”

Đỗ Mạn Thanh vội vàng trở về Khôn Ninh cung, cũng không muốn cung nữ hầu hạ, chỉ tự mình ngồi thư giãn một lúc, nhất thời cảm thấy lửa nóng hừng hực thiêu đốt trên mặt mình, vành tai lại có một cảm giác tê dại khó hiểu, nàng mở vải phủ gương ra, nhìn vào mình trong gương, thấy mặt mình có rặng mây đỏ, bên tai cũng đỏ ửng, không khỏi vỗ trán, “Trời ạ, đáng vẻ này mà để cho các cung nữ nhìn, không nghĩ nhiều mới là lạ? Hoàng đế nhĩ tử càng ngày càng... Đây là muốn loạn luân sao?”

Diệu Tâm cùng Thu Tình đợi ở ngoài điện, đối mặt nhìn nhau, cũng không dám nói nhiều. Hôm qua Trung thu, Thái hậu nương nương đã tự chứng minh rằng ngài không phải là Hiền Đức thái hậu, luận ra, ngài với Hoàng thượng cũng không có huyết thống quan hệ, đương nhiên có thể cùng Hoàng thượng... Nhưng không phải sau đó các đại thần đã muốn Hoàng thượng phạt dưỡng Thái hậu nương nương như mẹ sao? Như thế tức là, vị trí của Thái hậu nương nương vẫn là mẫu thân của Hoàng thượng nha. Nhưng tới hôm qua Thái hậu nương nương uống rượu, vậy mà lại cắn Hoàng thượng. Mà lúc này Thái hậu nương nương từ Dưỡng Tâm điện chạy ra, rõ ràng giống như bị Hoàng thượng “khí dễ”. Chuyện này...

Diệu Tâm trải qua chuyện này nhiều hơn Thu Tình, thích nghi khá dễ, một lát sau nàng ghé vào tai Thu Tình nói: “Thái hậu nương nương là nữ thần, Hoàng thượng lại là thiên tử, trai tài gái sắc, nếu có thể vĩnh viễn ở cùng nhau, đó chính là chuyện tốt. Nô tỳ như chúng ta chỉ cần để ý hầu hạ cho tốt là được rồi.”

Thu Tình trừng lớn mắt, sau đó lại vòng vo ngấm ngầm trong lòng. Hoàng thượng không chịu cưới Hoàng hậu, nhưng vẫn liên tiếp chạy đến Khôn Ninh cung, chẳng lẽ vấn đề còn chưa được giải thích rõ sao?

Lúc này Đỗ Mạn Thanh đang vươn tay vịn vào vành tai mình, vẫn còn cảm thấy nóng ran. Nàng nhớ tới hành động lúc này của Mộ Dung Khuê, tuy không hiểu nhưng cũng không phản cảm, ngược lại cảm thấy có một chút cảm giác khác thường.

Ngày hôm đó, trong cả Dưỡng Tâm điện và Khôn Ninh cung đều yên ả lạ thường.

Đỗ Mạn Thanh vốn tưởng rằng Mộ Dung Khuê sẽ đến đây chọc cho nàng vui vẻ như mọi ngày, đến lúc đó nàng sẽ trách cứ vài câu, hai mẹ con lại hòa thuận như ban đầu, không ngờ đợi đến tận tối mà vẫn cứ không thấy bóng dáng Mộ Dung Khuê đâu. Cái này thật đúng là đáng kinh ngạc, ơ kìa, ta còn chưa buồn bực mà hắn ngược lại còn giận?

Mộ Dung Khuê không được gặp Đỗ Mạn Thanh một buổi chiều cùng một buổi tối, đã có chút đứng ngồi không yên, nhưng chỉ có thể cực lực đè ép xúc động muốn gặp Đỗ Mạn Thanh xuống. Đêm đó, hắn trần trọc đến nửa đêm mới ngủ, lại mơ thấy Đỗ Mạn Thanh xuất hiện trong từ đường của Đỗ thị, sau đó có một luồng ánh sáng trắng nhanh chóng hiện lên, Đỗ Mạn Thanh cứ thế biến mất.

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Khuê từ trong mộng tỉnh lại, nhất thời mồ hôi đầm đìa. Không, không, trăm tuyệt đối không thể để mẫu hậu biến mất.

Cùng lúc đó, Đỗ Mạn Thanh cũng từ trong mơ tỉnh lại, lau mồ hôi trên thái dương, vươn tay lấy di động dưới gối đầu ra, ôm trong lòng bàn tay, lẩm bẩm: “Vậy mà lại mơ thấy mình tự sướng trong từ đường của

Đỗ thị, một luồng sáng hiện lên, mình trở về nhà!”

Đỗ Mạn Thanh nói chuyện, linh quang chợt lóe. A, lúc trước, sau khi tự chụp thì xuyên qua, rút xuống ngay trong từ đường của Đỗ thị, chẳng lẽ phải tự chụp trong từ đường Đỗ thị mới có thể xuyên về?

34. Chương 34

“Thái hậu nương nương, đây là Côn Luân tuyết cúc vừa mới được cống lên, nước trà tinh tế ngọt thuần, có thể giúp nhuận phổi đồ mồ hôi hiệu quả nhất, Hoàng thượng bảo lão nô đích thân đưa tới đây hiếu kính Thái hậu nương nương.” Lạc công công vừa ra lệnh cho tiểu nội thị đưa hai hộp tuyết cúc cho Diệu Tâm, vừa thừa bắm.

Đỗ Mạn Thanh nhìn Lạc công công, có vẻ như là đến đây tìm hiểu động thái của nàng, cũng muốn dâng lên cho Mộ Dung Khuê một tin tức tốt, vì thế nàng nói: “Trở về nói với Hoàng thượng, bây giờ là mùa thu, không khí khô hanh, bảo hần cũng nên uống nước canh giúp nhuận phổi đồ mồ hôi nhiều một chút.”

Lạc công công nghe vậy, hơi thở phào, lại bắm: “Tối hôm qua Hoàng thượng ngủ không ngon, sáng nay cũng bị nóng trong người, vừa mới hạ triều, vốn dĩ phải đến đây vấn an Thái hậu nương nương, nhưng lại không gắng gượng nổi, nên đến Dưỡng Tâm điện nghỉ ngơi trước, chỉ là vẫn còn nhớ tới Thái hậu nương nương, nên mới sai lão nô đưa tuyết cúc lại đây.”

Hoàng đế nhĩ tử khó chịu? Đỗ Mạn Thanh hơi nhíu mày, hỏi: “Có thỉnh ngự y đến bắt mạch chưa? Ngự y nói thế nào?”

Lạc công công nói: “Chương ngự y đã đến Dưỡng Tâm điện bắt mạch, nói là trong lòng nóng nảy, ngủ không yên nên mới như thế, còn đang thảo luận bốc thuốc!”

Đỗ Mạn Thanh vừa nghe thấy thế, cũng ngồi không yên, đứng dậy nói: “Ta đi qua nhìn một cái!”

Tốt lắm tốt lắm, Thái hậu nương nương chịu đi thăm Hoàng thượng, chúng ta cũng không cần phải thời thời khắc khắc nhìn cái mặt thối của Hoàng thượng nữa. Lạc công công vui mừng quá đổi, vội đi lên trước dẫn đường, dẫn Đỗ Mạn Thanh đi đến Dưỡng Tâm điện.

Trong Dưỡng Tâm điện, Chương ngự y cùng một đám thái y kê toa thuốc, đưa cho Mộ Dung Khuê nhìn, lại bắm: “Bây giờ đang mùa thu, trời khô hanh, Hoàng thượng nên uống canh nhiều một chút.”

Mộ Dung Khuê cũng biết, chẳng qua là mình phiền lòng, ngủ không ngon nên mới khó chịu, dù sao cũng không tính là sinh bệnh, vì thế gật gật đầu nói: “Trẫm đã biết.”

Đang nói thì chợt có người vào báo Thái hậu nương nương đến đây, Mộ Dung Khuê hơi lộ ra ý mừng rồi lại che giấu rất nhanh, mở miệng nói: “Mời mẫu hậu vào!”

Chương ngự y là thầy thuốc, giỏi nhất là quan sát sắc mặt, chỉ cần liếc mắt một cái, đã hiểu ngay bệnh tình của Mộ Dung Khuê có liên quan tới Thái hậu nương nương, cảm thấy do dự: Diện mạo của Thái hậu nương nương như thiên tiên, cũng khó trách Hoàng thượng có tâm bệnh. Ở bên cạnh nữ thần như vậy, lại phải tôn lên làm mẹ, đương nhiên sẽ...

Đợi đến khi Đỗ Mạn Thanh đi vào, đám người Chương ngự y đều hành lễ tham kiến, miệng nói thỉnh an Thái hậu nương nương.

“Mẫu hậu!” Trước mặt mọi người, Mộ Dung Khuê cũng muốn đứng lên hành lễ, lại bị Đỗ Mạn Thanh ngăn lại.

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê ngồi trên tháp, sắc mặt có chút xanh đen, nhìn hơi tiêu tụy, cũng cảm thấy đau lòng, hỏi Chương ngự y: “Hoàng thượng bị gì vậy, triệu chứng thế nào?”

Chương ngự y lần lượt trả lời xong rồi mới dẫn đám thái y lui xuống.

Lạc công công cũng thức thối, nhanh chóng dẫn đám nội thị lui ra ngoài điện.

Đỗ Mạn Thanh đi lên nhìn lỗ tai Mộ Dung Khuê trước, thấy dấu răng đã tiêu, chỉ có vết hồng mờ nhạt, biết đã không sao, mới thở phào một hơi. Thấy Mộ Dung Khuê không nói lời nào, nàng liền nói: “Chương ngự y chỉ nói trong lòng Hoàng thượng nóng nẩy, lại thiếu nước, chắc do ban đêm ngủ không được ngon. Rốt cuộc Hoàng thượng có tâm sự gì?” Aiz, lớn tuổi rồi mà còn chưa lập gia đình, có khi lại là âm dương mất cân đối ấy chứ!

Mộ Dung Khuê hơi khàn giọng nói: “Nhi tử không sao.”

Đỗ Mạn Thanh thấy mặt Mộ Dung Khuê căng cứng, đành phải ngồi vào bên cạnh hắn, nói: “Hoàng thượng cười Hoàng hậu đi, nếu ta đi rồi, cũng có Hoàng hậu sẵn sóc cho người.”

“Đi? Mẫu hậu phải đi đâu?” Mộ Dung Khuê chợt nhớ tới giấc mơ của mình, không quan tâm đến gì khác, nắm chặt lấy tay Đỗ Mạn Thanh, vội vàng nói: “Mẫu hậu đừng đi, đừng bỏ lại nhi tử.”

Đỗ Mạn Thanh thấy Mộ Dung Khuê khẩn trương, nhớ tới khoảng thời gian này ở chung, nhất thời cũng thương cảm, xoay tay lại nắm chặt lấy tay Mộ Dung Khuê, nhỏ giọng nói: “Dù sao ta cũng không phải là người ở chỗ các người, có lẽ đến một ngày nào đó sẽ trở lại.”

“Nếu mẫu hậu không muốn đi, đương nhiên có thể ở lại.” Mộ Dung Khuê gian nan nói: “Mẫu hậu coi như là vì nhi tử, ở lại đi!”

Đỗ Mạn Thanh im lặng không nói, một lúc sau rút tay mình ra, gương mặt cười nói: “Người dưỡng bệnh cho tốt.” Nói xong cũng quay lưng đi mất.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh đi rồi, ngẩn ngơ nửa ngày, đột nhiên hung hăng đâm lên cạnh bàn, đâm xong lại sai người gọi Giải Nguyên Hóa đến yết kiến.

Chẳng mấy chốc Giải Nguyên Hóa đã tiến cung, khi nghe được lời nói của Mộ Dung Khuê, không khỏi kinh ngạc há to mồm. Cái gì? Muốn dỡ bỏ từ đường của Đỗ thị?

Mộ Dung Khuê nhắm mắt, lại mở ra, nói: “Tuyển chọn ra một vị trí khác để xây từ đường. Về phần từ đường ban đầu, người nhanh chóng sai người dỡ bỏ, khôi phục nguyên trạng.”

“Vì sao?” Giải Nguyên Hóa thực sự không hiểu nổi. Hắn là Công bộ Thị Lang, lúc trước phụ trách xây dựng từ đường cho Đỗ thị, tiêu phí rất nhiều tâm huyết. Bây giờ nói một tiếng dỡ bỏ, liền muốn dỡ bỏ?

Mộ Dung Khuê cũng biết, nếu không đưa ra một lời giải thích, e là Giải Nguyên Hóa sẽ không chịu dỡ bỏ từ đường. Hắn cân nhắc thật lâu rồi mới nói: “Nữ thần rơi xuống ở từ đường, trầm sợ nàng sẽ lại bay đi từ từ đường. Trẫm muốn giữ nàng lại!”

“Hoàng thượng muốn giữ nữ thần lại, biện pháp tốt nhất chính là cùng nàng sinh con dưỡng cái.” Giải Nguyên Hóa trình trọng nói: “Dỡ bỏ từ đường cũng không tính là một biện pháp tốt. Hơn nữa chuyện này sẽ khiến cho người khác đoán già đoán non, nếu âm ỉ quá lớn, có thể sẽ rước lấy bêu danh.”

Mộ Dung Khuê cười khổ nói: “Trẫm cũng biết dỡ bỏ từ đường là hạ sách. Nhưng hôm qua trẫm nằm mơ, mơ thấy nữ thần ở từ đường bay đi. Không dỡ bỏ từ đường, trong lòng trẫm sẽ hoảng loạn. Về phần sinh con dưỡng cái, mặc dù trẫm muốn, lại sợ nữ thần không muốn.”

Giải Nguyên Hóa thấy Mộ Dung Khuê buồn rầu, cũng không nói được gì nữa, liền đáp ứng dẫn người đi dỡ bỏ từ đường của Đỗ thị.

Phía bên kia, mặc dù Đỗ Mạn Thanh không xác định được giấc mơ kia của mình có chính xác hay không, nhưng cũng chuẩn bị đi một chuyến đến từ đường của Đỗ thị. Chỉ là lúc này Mộ Dung Khuê bị bệnh, nàng không thể đi ngay. Vì thế, nàng dẫn lòng nhẩn nại, hàng ngày sai người đi tìm hiểu bệnh tình của Mộ Dung Khuê.

Qua mấy ngày, Giải Nguyên Hóa tiến cung bẩm báo với Mộ Dung Khuê, bảo là từ đường của Đỗ thị đã được dỡ bỏ xong, hiện giờ đang mời Khâm thiên giám chọn ngày, tuyển địa phương khác để xây dựng từ đường lần nữa.

Mộ Dung Khuê nghe thấy từ đường đã được dỡ bỏ, cảm thấy cục nghẹn trong ngực cũng đột nhiên tiêu mất. Không có từ đường, xem xem nữ thần bay đi thế nào? Lòng hân hoan, bệnh cũng tốt hơn, vài ngày sau lại chính thức lên triều.

Đỗ Mạn Thanh nghe nói Mộ Dung Khuê hết bệnh rồi, thừa dịp đêm nay ánh trăng khá tốt, sai người bày một bàn ăn ở Thường Nguyệt đình trong Ngự hoa viên, bày rượu, thức ăn cùng với trà và trái cây, sau đó lại bảo Diệu Tâm đi mời Mộ Dung Khuê lại đây, cùng nhau ngắm trăng.

Mộ Dung Khuê nghe thấy Đỗ Mạn Thanh mời mình, hiển nhiên là vui vẻ đi đến.

Lần này, Đỗ Mạn Thanh lại là người bảo mọi người lui xuống, tự mình rót rượu đưa cho Mộ Dung Khuê.

Vì dáng vẻ say rượu hai lần trước của Đỗ Mạn Thanh, Mộ Dung Khuê nào dám để nàng uống nhiều rượu nữa, chỉ cười nói: “Rượu phẩm của mẫu hậu không tốt, đừng nên uống thì hơn. Mất công náo loạn không tốt, nhi tử lại bị thương nữa.”

Đỗ Mạn Thanh không khỏi nở nụ cười, “Lần này ta uống ít một chút, bảo đảm không say.”

Nàng đã nói thế, Mộ Dung Khuê cũng liền nâng chén.

Giờ phút này, trước có hoa, trên đầu có ánh trăng, Đỗ Mạn Thanh thật sự có chút lưu luyến. Sau khi xuyên đến đây, cảm y ngọc thực, mỹ nam làm bạn, không cần phải lo lắng kiếm sống, chỉ cần gọi một câu là có trăm lời vàng dạ, cuộc sống thế này, hồi trước nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Nhưng...

Đỗ Mạn Thanh than nhỏ một tiếng, nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

“Mẫu hậu đừng uống, uống nữa coi chừng lại say.” Mộ Dung Khuê vươn tay ra, đoạt lại chén rượu, không cho Đỗ Mạn Thanh uống thêm.

Đỗ Mạn Thanh buông tay, đổi qua chén khác uống trà, nhìn ánh trăng dịu dàng, hỏi Mộ Dung Khuê: “Hoàng nhi, người đã bao giờ nghe đến từ ‘xuyên qua’ chưa?”

Ánh mắt Mộ Dung Khuê phức tạp, đáp: “Từng thấy trong sách cổ.” Nói xong, nhắc tới phần viết về thần nữ mà mình từng đọc được.

Cái gì, thế giới này vậy mà lại có tiền bối xuyên qua? Nhưng vì sao lại không để lại một chút dấu vết xuyên qua nào cả?

“Trong phần viết về thần nữ có đề cập đến, nữ thần xuyên qua kia đến từ thời đại nào không?” Đỗ Mạn Thanh hỏi.

Mộ Dung Khuê thấy vẻ mặt này của Đỗ Mạn Thanh, càng thêm xác nhận nàng chính là nữ thần xuyên qua được đề cập đến trong phần viết về thần nữ đó. Vì thế nói: “Cũng không thấy nhắc đến là tới từ thời đại nào, chỉ tự nhận là người xuyên qua.”

Đỗ Mạn Thanh nghĩ nghĩ, hoặc là, vị nữ thần xuyên qua kia cũng giống với mình, chỉ là sinh viên khoa văn, nhiều nhất cũng chỉ biết ngâm vài bài thơ nổi bật, không am hiểu chế tạo mấy loại sản phẩm hiện đại này nọ, cho nên mới không để lại dấu vết xuyên qua, có thể là như thế.

“Mẫu hậu cũng là nữ thần xuyên qua sao?” Rốt cuộc Mộ Dung Khuê cũng hỏi ra.

Đỗ Mạn Thanh cả kinh, “Người, người biết ta không phải là mẹ ruột Hiền Đức thái hậu của người?”

Mộ Dung Khuê gật đầu nói: “Đã biết từ sớm.”

Đỗ Mạn Thanh không khỏi bật mặt, ô ô, hóa ra hắn đã biết từ sớm rồi, uống công mình còn phải giả bộ từ mẫu, xấu hổ chết người!

Đỗ Mạn Thanh bình tĩnh lại, cũng biết không có gì để giấu giếm nữa, nhân tiện nói: “Hoàng nhi, ta đúng là người xuyên qua.”

Mộ Dung Khuê sửa lại cho đúng, nói: “Nàng có thể gọi ta là A Khuê.”

A Khuê? Tim Đỗ Mạn Thanh nhảy dựng lên, rốt cuộc hiểu vì sao khi mình say rượu lại đánh Mộ Dung Khuê, không chừng đã xem hắn thành tra nam Thạch Quy rồi!

Đỗ Mạn Thanh gọi một tiếng A Khuê, lại cảm thấy không dễ gọi, nhất thời cười nói: “Gọi hoàng đế nhi quen rồi, bây giờ gọi tên, ngược lại không được tự nhiên.”

Mộ Dung Khuê mỉm cười nói: “Nhi tử cũng vậy, cứ cảm thấy gọi mẫu hậu có một kiểu gần gũi khác, giống như là người thân chân chính của mình.”

Đỗ Mạn Thanh nhìn Mộ Dung Khuê một cái thật sâu, nếu như xuyên trở về, tất nhiên nàng cũng sẽ không quên hoàng đế nhi tử.

Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh, nói: “Mẫu hậu nói với nhi tử xem, xuyên qua là chuyện gì xảy ra?” Biết được càng nhiều, càng có thể nghĩ ra biện pháp tốt để ngăn cản nàng xuyên trở về.

Đỗ Mạn Thanh cười nâng chén, sau khi thả chén xuống mới bắt đầu kể về thời đại của mình, kể về thân thế của mình. Về quá trình cảm di động tự chụp, sau đó xuyên qua, cũng bỏ qua không đề cập đến.

Mộ Dung Khuê nghe được bảo vật trong tay Đỗ Mạn Thanh gọi là di động, ở thời đại của các nàng, gần như là mỗi người một cái, có thể chụp ảnh, có thể truyền âm ngàn dặm, video vạn dặm, không khỏi mê mẩn.

Trách không được nữ thần một lòng muốn xuyên về như thế. Thời đại như vậy, ngay cả trăm cũng muốn đi xem một chút đây nè! Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh, không nỡ dời mắt.

Đỗ Mạn Thanh yên lặng một chút, đột nhiên đứng lên giang hai tay, nói: “Hoàng đế lại đây, để mẫu hậu ôm ngươi một cái!” Xuyên qua một lần, có gì đâu mà không lưu lại ký ức tốt đẹp cho hoàng đế nhi tử chứ?

Mộ Dung Khuê có chút ngoài ý muốn, mau chóng lấy lại tinh thần, đứng dậy, tiến gần đến Đỗ Mạn Thanh, ngừng mắt nhìn Đỗ Mạn Thanh, bấy giờ mới mãnh liệt nhào vào trong ngực nàng, khàn giọng gọi: “Mẫu hậu!”

“Nhi tử!” Đỗ Mạn Thanh sờ sờ lỗ tai Mộ Dung Khuê, ghé vào tai hắn nói: “Nếu có một ngày không thấy ta nữa, đó là vì ta đã xuyên về, ngươi không cần đau lòng, chỉ cần cưới một Hoàng hậu thật tốt, khai chi tán diệp, sống cho thật tốt. Ta ở đâu bên kia tất nhiên cũng sẽ vui vẻ.”

Mộ Dung Khuê gác đầu lên vai Đỗ Mạn Thanh, hận không thể làm cho thời gian ngừng lại vào giờ khắc này, bất chợt hỏi: “Mẫu hậu phải đi sao?”

Đỗ Mạn Thanh không đáp, chỉ vỗ vỗ lưng Mộ Dung Khuê.

Chóp mũi Mộ Dung Khuê ngửi thấy hương thơm tỏa ra từ trên cổ Đỗ Mạn Thanh, có chút đứng núi này trông núi nọ, ngẩn đầu, vươn cánh tay ôm lấy eo Đỗ Mạn Thanh, nhỏ giọng nói: “Nếu mẫu hậu phải đi, thì mang theo nhi tử đi cùng luôn đi!”

35. Chương 35

Đỗ Mạn Thanh nghe được lời của Mộ Dung Khuê, không khỏi liếc mắt đánh giá hắn một cái, ái chà, một nam nhân có diện mạo khí chất như hoàng đế nhi tử, nếu xuyên tới hiện đại, thỏa đủ điều kiện của một ngôi sao, cần bản không cần làm gì hết, chỉ cần ra đầu đường đứng, khẳng định là sẽ có rất nhiều kẻ sẵn sàng nghênh đón về làm thần tượng. Đến lúc đó mình coi như là người đại diện cho hắn, cuộc sống cũng không cần phải sầu lo nữa.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh có chút dăm chiêu, không khỏi hỏi: “Mẫu hậu đồng ý mang nhi tử đi cùng?”

Ai da, đang nghĩ gì vậy? Mình cũng chưa chắc đã đi được, vậy mà lại động tâm muốn mang hoàng đế nhi tử cùng đi? Đỗ Mạn Thanh lấy lại tinh thần, hỏi Mộ Dung Khuê: “Ngươi bỏ được giang sơn, người thân của ngươi?”

Mộ Dung Khuê thở dài nói: “Người thân nhất của nhi tử đã qua đời. Số còn lại, chỉ đều muốn tính toán làm thông gia với nhi tử, có gì hay để lưu luyến đâu chứ? Về phần giang sơn, nếu như không có mẫu hậu ở đây, giang sơn này còn có ý nghĩa gì?”

“Thình thịch”, trái tim nhỏ của Đỗ Mạn Thanh nhảy loạn vài cái. Tuy nàng trấn định, nhưng vẫn bị lời thổ lộ của Mộ Dung Khuê làm cho cả kinh. Lúc ấy Thạch Quy chỉ vì con của giám đốc mà ruồng bỏ nàng, Mộ Dung Khuê lại cam nguyện vì nàng mà buông tha cho giang sơn?

“A Khuê!” Đỗ Mạn Thanh cảm động, vươn tay phủ lên mặt Mộ Dung Khuê, ngón tay lướt qua những đường nét trên mặt hắn.

Mộ Dung Khuê lẳng lặng đứng, để mặc cho Đỗ Mạn Thanh vuốt ve.

Hai người ôm nhau dưới ánh trăng, ánh trăng như nước chiếu vào trong mắt nhau, lộ ra một vẻ nhu tình khác.

Đỗ Mạn Thanh ngâm nga một điệu nhạc bên tai Mộ Dung Khuê, ngâm nga xong lại nói: “Hoàng nhi, để ta dạy người nhảy điệu valse!”

“Valse gì cơ?” Mộ Dung Khuê không cam lòng buông Đỗ Mạn Thanh ra.

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Đặt tay lên vai thế này, ôm thắt lưng, dịch tiến ta lui, dịch lui ta tiến, qua trái qua phải.” Nói xong làm mẫu, lại ngâm nga một điệu, để Mộ Dung Khuê bắt chước tiến lùi theo bước chân của nàng.

Sau hai lần, Mộ Dung Khuê đã hiểu, đợi đến khi Đỗ Mạn Thanh ngả cả người vào trong khuỷu tay hắn, lần này, hắn vững vàng tiếp được Đỗ Mạn Thanh, dưới ánh trăng cúi đầu nhìn Đỗ Mạn Thanh.

Thấy đôi mắt Đỗ Mạn Thanh lóng lánh ngậm nước, gò má ửng đỏ, bộ ngực sữa phập phồng, cánh tay Mộ Dung Khuê cũng thất lại chặt hơn, khàn khàn nói: “Mẫu hậu đừng đi, được không?”

Đỗ Mạn Thanh đứng thẳng lại, nhẹ nhàng vặn tay Mộ Dung Khuê ra, đột nhiên kiễng chân, môi để sát vào bên môi Mộ Dung Khuê, hung hăng hôn một cái rồi nháy mắt xoay người bỏ chạy.

Mộ Dung Khuê hơi nhếch môi, cảm giác ướt át mềm mại trên môi vẫn còn, làm sao có thể để cho Đỗ Mạn Thanh chạy trốn? Hắn đứng dậy đuổi theo, đã thấy Đỗ Mạn Thanh dừng lại cách đó vài bước chân, quay đầu nói: “Đừng đuổi!”

Mộ Dung Khuê nghe vậy, ngừng chân lại, nhìn Đỗ Mạn Thanh càng chạy càng xa, cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

Đỗ Mạn Thanh trở về Khôn Ninh cung, mở di động, lại thấy chỉ còn một ít pin, nhất thời kinh hãi, vội vàng khóa máy. Trong lòng nàng suy nghĩ, không thể đợi thêm nữa, nếu đợi thêm, di động sẽ hết pin.

Ngày hôm sau, Đỗ Mạn Thanh đến Dưỡng Tâm điện gặp Mộ Dung Khuê, nói là muốn đến từ đường của Đỗ thị nhìn một cái.

Mộ Dung Khuê nghe vậy, trong lòng hiểu rõ, lại rũ mắt xuống, nói: “Mẫu hậu đến đó làm gì?”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Hồi trước ta rơi xuống ở chỗ đó, mấy ngày nay trong lòng bất an, muốn đi đến đó nhìn một cái.”

Mộ Dung Khuê giương mắt nói: “Mẫu hậu, chỗ kia đã dỡ bỏ rồi, đang bàn bạc chuyện xây lại, không còn gì để xem.”

“Cái gì, dỡ bỏ?” Đỗ Mạn Thanh trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu mới la lên: “Đang êm đẹp, sao tự nhiên lại muốn dỡ bỏ?”

Mộ Dung Khuê nói: “Trẫm mơ một giấc mơ, trong mơ mẫu hậu của trẫm nói, không thích chỗ đó, muốn tìm một chỗ khác để làm từ đường cho bà, nên liền ra lệnh cho Giải Thị lang đi dỡ bỏ.”

Đỗ Mạn Thanh không nói được gì, nhưng làm sao có thể cam lòng? Cuối cùng nói: “Cho dù đã dỡ bỏ, ta cũng phải đi nhìn một cái.”

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh chưa từ bỏ ý định, nhân tiện nói: “Đã như vậy, chọn một ngày rồi nhĩ tử đi cùng với mẫu hậu đến đó một chuyến là được!”

Đỗ Mạn Thanh bất đắc dĩ, chỉ đành phải gật đầu đáp ứng.

Đợi Đỗ Mạn Thanh đi khỏi, Mộ Dung Khuê triệu kiến Giải Nguyên Hóa, hỏi: “Từ đường có bị hủy hoàn toàn không?”

Giải Nguyên Hóa nói: “Hết sạch hoàn toàn, ngay cả đất đá lung tung cùng với cỏ dại ban đầu, cũng chiếu theo hình dạng trước đó mà rải ra trên đất.”

Mộ Dung Khuê gật gù, “Mẫu hậu muốn đi đến đó nhìn một cái, nếu có hỏi vì sao phải dỡ bỏ, người chỉ cần nói là do trầm phân phó, người khác không biết tình hình gì là được.”

Giải Nguyên Hóa đáp ứng, sau khi rời khỏi Đường Tâm điện, không vội xuất cung mà đi cầu kiến Mộ Dung Bội.

Mộ Dung Bội nghe thấy Giải Nguyên Hóa đến đây, liền sai người mau mau mời vào.

Giải Nguyên Hóa thấy Mộ Dung Bội, nói nhỏ: “Hoàng thượng muốn giữ Thái hậu nương nương lại, bảo thần dỡ bỏ từ đường của Đỗ thị. Mà Thái hậu nương nương lại muốn đi tới từ đường Đỗ thị nhìn một cái. Thần cảm thấy, e là sắp có phong ba, ngài nên để ý một chút.”

Mộ Dung Bội vừa nghe, cau chặt mày nói: “Quả thật mấy ngày nay Thái hậu nương nương có chút bất thường, dạo dờ ta rất nhiều, giống như là đang căn dặn chuyện hậu sự.”

Sắc mặt Giải Nguyên Hóa hơi biến đổi, nói: “Nếu Thái hậu nương nương vốn có thể nhờ vào từ đường Đỗ thị để bay đi, lại bởi vì từ đường Đỗ thị đã dỡ bỏ mà bị giữ lại thế gian này, chỉ sợ sẽ muốn giận chó đánh mèo lên người khác.”

Mộ Dung Bội thở dài nói: “Nhìn thái độ của Hoàng thượng, chỉ sợ đã là rẽ tình ăn sâu, sao có thể chịu thả Thái hậu nương nương đi?”

Giải Nguyên Hóa cũng lắc đầu, lại nói vài câu với Mộ Dung Bội rồi mới cáo từ xuất cung.

Lúc Giải Nguyên Hóa xuất cung, lập tức có người lặng lẽ đi theo hắn, tận cho đến khi hắn bước vào Giải phủ, người nọ mới rẽ qua góc tường, tránh né tai mắt, tiến vào trong Cao Bình vương phủ.

Mộ Dung Sâm đang đọc sách trong thư phòng, nghe quần gia bẩm báo, liền nói: “Cho hắn vào.”

Chẳng mấy chốc, người đi theo dõi Giải Nguyên Hóa lúc nãy đã vào thư phòng gặp Mộ Dung Sâm, bẩm báo tỉ mỉ mấy hành động gần đây của Giải Nguyên Hóa.

Mộ Dung Sâm có chút khó hiểu, “Giải Nguyên Hóa dẫn người đi dỡ bỏ từ đường Đỗ thị?”

Người kia nói: “Đúng vậy. Một ngày trước khi dỡ bỏ, hắn đi vào cung, sau khi dỡ bỏ, hắn lại vào cung.”

Mộ Dung Sâm gật đầu nói: “Tất nhiên là Hoàng thượng bảo hắn dỡ bỏ. Nhưng, vì sao Hoàng thượng phải làm như thế chứ? Đây chính là từ đường của mẹ ruột hắn.”

Người kia cũng trầm mồi tơ vò không thể giải, nghĩ một lúc lâu mới nói: “Hay là việc này có liên quan tới nữ thần?”

Nhắc đến chuyện này, hai mắt Mộ Dung Sâm ngược lại sáng lên, nói: “Có lẽ thật sự có liên quan đến nữ thần cũng không chừng.”

Người kia liền nói: “Vậy, thuộc hạ lại cho người đi theo dõi chặt chẽ Giải Nguyên Hóa? Nếu có chút hành động gì, liền tới bẩm báo Vương gia?”

Mộ Dung Sâm gật gù nói: “Phải người đi theo dõi những người ra vào hoàng cung nữa.”

Người kia đáp lời, lĩnh phần thưởng rồi mới lui xuống.

Mộ Dung Sâm thông thả bước đi một lúc lâu, sau đó lập tức sai người đi mời Lữ Lương đến phủ thương nghị.

Lữ Lương cũng đã biết được việc từ đường Đỗ thị bị dỡ bỏ, cũng đang kinh ngạc khó hiểu, đến khi gặp Mộ Dung Sâm, ông nói: “Từ đường Đỗ thị là do Hoàng thượng xây nên vì mẹ ruột, mà lúc ấy nữ thần lại rơi xuống từ từ đường Đỗ thị, theo lý mà nói, Hoàng thượng không nên dỡ bỏ từ đường mới đúng. Việc này thật là kỳ quái.”

Mộ Dung Sâm nói: “Đúng là rất kỳ quái, cho nên mới phải sai người chú ý chặt chẽ.”

Lữ Lương đẩy cửa sổ, nhìn ra ngoài, thấy thị vệ đứng rất xa, bấy giờ mới đóng cửa sổ lại, ghé sát vào Mộ Dung Sâm, nói: “Kim quốc sai người gửi mật thư cho thần, bằng lòng xuất binh trợ giúp cho Vương gia, nhưng không biết Vương gia nghĩ thế nào?”

Mộ Dung Sâm cũng không bắt ngờ, Kim quốc giao thiệp với Lữ Lương, cũng không phải là lần đầu tiên. Chỉ là, hẳn không quá tin tưởng Kim quốc, vì thế xưa tay nói: “Kim quốc cũng là kẻ lòng muông dạ thú, một khi hợp tác, chỉ sợ không thể thoát khỏi bọn họ.”

Lữ Lương thấp giọng nói: “Ngoại trừ cái này, không còn cách nào khác.”

Mộ Dung Sâm hít sâu một hơi, nói: “Nếu có thể dẫn Hoàng thượng xuất cung, lại mượn binh của Kim quốc tới giết, khi đó, đương nhiên bốn vương sẽ có thể danh chính ngôn thuận đăng vị. Nữ thần, cũng lập tức thuộc về bốn vương.”

Lữ Lương suy nghĩ một lúc lâu, nói: “Kim quốc đã có một nhánh ám binh giả làm thương gia, ẩn náu ở ngoài thành. Nếu mưu tính kỹ càng, có lẽ...”

Mộ Dung Khuê cũng không biết Lữ Lương với Mộ Dung Sâm đã tung lưới, chỉ chuẩn bị để hộ tống Đỗ Mạn Thanh đến từ đường Đỗ thị một chuyến.

Sáng hôm ấy, Đỗ Mạn Thanh dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong xuôi, lệnh cho Ngự thiện phòng đem đồ ăn sáng lên, tùy tiện ăn một ít, sau đó súc miệng rửa tay, thay bộ quần áo nàng mặc khi xuyên qua, lại nắm chặt di động, rồi mới cho người đi mời Mộ Dung Khuê.

Đỗ Hàm Lan nghe bảo Đỗ Mạn Thanh muốn đi đến từ đường Đỗ thị, muốn đi theo cùng, nói: “Thái hậu nương nương, cho cháu đi với người đi! Để Diệu Tâm ở lại canh giữ cung điện là được.”

Đỗ Mạn Thanh cười nói: “Không cần, có Hoàng thượng đi cùng với ta, mấy người đi theo hiển nhiên cũng là người của Hoàng thượng, các người ở lại đây hết đi.” Nàng nói xong, chỉnh chỉnh áo cho Đỗ Hàm Lan, căn dặn: “Chăm sóc mình cho thật tốt, cũng phải chăm sóc cho cha mẹ người nữa.”

Đỗ Hàm Lan nghe thấy Đỗ Mạn Thanh nói một câu không đầu không đuôi như thế, đầu óc mờ mịt, “Thái hậu nương nương, ai mà không biết, còn tưởng rằng người vừa đi chuyến này, sẽ không trở về nữa!” Nàng nói xong, không khỏi tự tát nhẹ miệng mình một cái, nói: “Nói sai rồi, nên đánh!”

Đỗ Mạn Thanh kéo tay nàng, cười nói: “Không việc gì phải kiêng kỵ!”

Lúc nói chuyện, Mộ Dung Khuê đã sai người tới truyền lời, nói là đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể xuất phát.

Chẳng bao lâu sau, long xa đã xuất cung. Vừa ra khỏi cửa cung, liền thấy Mộ Dung Sâm giục ngựa tới, xuống ngựa ngoài cửa cung, lại gần bái kiến Mộ Dung Khuê, nói: “Hoàng thượng xuất cung, sao hộ vệ lại chỉ ít thế này?”

Mộ Dung Khuê chỉ chỉ Thạch Cố Hành cùng Nghiêm Thừa Ân đằng sau long xa, nói: “Có hai vị ái khanh bảo vệ cho rồi!”

Có Thạch Cố Hành ở đó, chỉ sợ binh lính Kim quốc không thể xuống tay. Tâm tư Mộ Dung Sâm vừa động, miệng nói: “Ta vừa khéo đang nhàn rỗi, cũng muốn giữ chức hộ vệ một lần, hộ tống Hoàng thượng đi ra ngoài!”

Mộ Dung Khuê từ chối cho ý kiến, buông màn xe, bảo người ta tiếp tục tiến lên.

Mộ Dung Sâm lập tức giục ngựa, sóng vai đi cùng với Thạch Cố Hành, hỏi: “Hoàng thượng định đi du ngoạn ở đâu thế?”

Thạch Cố Hành đáp lời: “Chỉ phụng hoàng mệnh đi theo hộ vệ, cũng không dám hỏi thăm xem thánh giá muốn đi đến đâu.”

Mộ Dung Sâm âm thầm hừ lạnh, một kẻ vũ phu, mà cũng bày đặt văn vẻ, đúng là khiến người khác phải cười rụng răng.

Nghiêm Thừa Ân thấy Mộ Dung Sâm đứng phải cây đình mềm ở chỗ Thạch Cố Hành, âm thầm sung sướng, nhưng chỉ chốc lát sau lại cảnh giác. Hoàng thượng vừa mới ra khỏi cửa cung, sao hắn đã tới nơi rồi? Chẳng lẽ sáng sớm đã phái người đến theo dõi những người ra vào cửa cung?

Đỗ Mạn Thanh ngồi trong xe ngựa, hơi căng thẳng. Từ đường Đỗ thị đã bị dỡ bỏ, cho dù mình đi đến nơi ban đầu, liệu có còn xuyên về được không?

Nàng đưa tay sờ sờ gương đồng cao một thước rưỡi trong xe ngựa, hơi thần thờ. Đến lúc đó, lỡ như đã dựng gương đồng ở chỗ cũ, nhìn gương tự chụp, nhưng vẫn không thể xuyên về, vậy phải làm như thế nào?

Mộ Dung Khuê ngồi trong xe ngựa, cũng rất ung dung. Mẫu hậu, từ đường Đỗ thị đã dỡ bỏ, chỗ kia sớm đã không còn bộ dáng như người từng thấy nữa. Hơn nữa bây giờ nơi mà trẫm chuẩn bị mang nàng đến xem, cũng không phải là chốn cũ, mà là đồi núi cách nơi đó không xa, trẫm không tin nàng còn có thể xuyên về được? Dù sao, đến lúc đó trẫm cứ nhìn chặt chẽ gắt gao, chỉ cần có chỗ không đúng, trẫm lập tức kéo lấy nàng. Hoặc là, trẫm giữ nàng lại, hoặc là, nàng đồng thời mang trẫm đi theo!

36. Chương 36

Đúng là cuối thu lá phong đỏ, xe ngựa băng qua rừng phong, chấn động đến mức lá phong xào xạc tuôn rơi.

Đến lúc này, Đỗ Mạn Thanh mới cảm thấy buồn bã lúc chia ly, không khỏi nhắc màn xe lên, hướng về phía xe ngựa đi bên cạnh, khẽ gọi: “Hoàng nhi!”

Mộ Dung Khuê tai thính, nghe được một tiếng gọi khẽ khàng này, lập tức bảo với phu xe: “Ngừng!”

Đám thị vệ đi theo sát phía sau cũng dừng lại, tiếng bánh xe cùng với tiếng vó ngựa hãm lại, nghe khá chói tai.

Mộ Dung Khuê lại không thèm để ý đến gì khác, lập tức nhảy xuống xe ngựa rồi nhảy tót lên xe của Đỗ Mạn Thanh, ngồi xổm trước mặt Đỗ Mạn Thanh, cầu xin: “Mẫu hậu, đừng rời bỏ nhi tử!”

“Người biết là ta muốn đi?” Giọng Đỗ Mạn Thanh ảm đạm xuống, có chút run sợ.

Mộ Dung Khuê quay lại, kéo kín màn xe, sau đó dựa đầu vào đầu gối Đỗ Mạn Thanh, buồn buồn nói: “Đương nhiên nhi tử biết mẫu hậu muốn rời đi.”

Đỗ Mạn Thanh cắn môi, sờ sờ đầu Mộ Dung Khuê, rốt cuộc không có cách nào thốt ra lời hứa hẹn gì cả, chỉ nói: “Đợi ta đến từ đường Đỗ thị xem một cái đã, xem xong rồi nói sau!”

Mộ Dung Khuê cũng biết, hiện nay đã ra khỏi thành, gần tới từ đường Đỗ thị rồi, Đỗ Mạn Thanh không đến đó xem một chút, làm sao có thể cam tâm?

Mộ Dung Khuê khe khẽ thở dài, đang định nói chuyện, đột nhiên chợt nghe thấy Thạch Cố Hành hét lớn một tiếng, nói: “Bảo hộ Hoàng thượng cùng thái hậu!”

“Xảy ra chuyện gì?” Đỗ Mạn Thanh theo bản năng muốn vén màn xe ra nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì, lại bị Mộ Dung Khuê giữ chặt lại, kéo xuống phía dưới ghế ngồi, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng. Nàng còn chưa kịp kêu sợ hãi, bên tai chợt nghe thấy tiếng vang ngập trời. Bỗng có ánh sáng chợt lóe qua khe hở của vải màn, tiếp theo “phập” một tiếng, có một mũi tên bắn vào trong xe ngựa, găm thẳng vào thành xe.

“A!” Đỗ Mạn Thanh kêu lên sợ hãi, nếu không phải hoàng đế nhi tử nhanh tay, kéo mình xuống dưới ghế ngồi, vậy chẳng phải mũi tên này sẽ bắn vào cổ họng mình hay sao?

Mộ Dung Khuê ấn một cái trên ghế ngồi, chỗ vải màn chợt vang lên ‘két’ một tiếng, một tấm sắt nâng lên, chặn màn xe lại. Chỉ nghe một loạt tiếng bụp bụp, giống như là mũi tên bắn lên trên tấm sắt rồi bị bật ra văng xuống đất.

“Mẫu hậu đừng sợ, cả ba mặt của thùng xe đều bọc tấm sắt hết, trong phút chốc đao kiếm không đâm xuyên qua được đâu.” Mộ Dung Khuê ôm lấy Đỗ Mạn Thanh, trấn an nói: “Thạch Cố Hành đã sắp xếp hết cả rồi, chẳng qua chỉ là dụ rấn ra khỏi hang thôi.”

Đỗ Mạn Thanh nghe nói Thạch Cố Hành đã có an bài, lòng cũng bình tĩnh lại, nhỏ giọng hỏi Mộ Dung Khuê: “Xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Khuê dán vào tai Đỗ Mạn Thanh, nói: “Lữ Lương cầu kết với người Kim quốc, tìm cơ hội muốn diệt trừ nhi tử, để Cao Bình vương lên ngôi. Lúc này nhi tử làm môi, dẫn bọn họ đi ra, rồi lại lệnh cho Thạch Uy làm bộ ngựa bắt ve, bao vây ở bên ngoài, tương kế tựu kế, diệt trừ tứ đại Thị lang.”

Đỗ Mạn Thanh không nhịn được xoa xoa đầu Mộ Dung Khuê, hoàng đế nhi tử biết tự bảo vệ mình, thật sự khiến người ta vui mừng nha!

Lợi dụng lúc này, Mộ Dung Khuê kể về chuyện Thái tổ cắt máu ăn thề với tứ đại Thị lang, thở dài: “Nhi tử làm như vậy, cũng là vi phạm lời thề. Chỉ là, nếu không làm thế, quốc gia không yên, nhi tử cũng không ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế này được, sớm hay muộn cũng sẽ bị bọn họ ám toán hạ gục.”

Trong suy nghĩ của Mộ Dung Khuê, nếu Đỗ Mạn Thanh là nữ thần xuyên qua, hiển nhiên là có kiến thức bất phạm, việc mình vi phạm lời huyết thệ, biết đâu nàng có thể đưa cho mình một ít sáng kiến cũng không chừng.

Bên ngoài tiếng chém giết ngựa hí rợp trời, Đỗ Mạn Thanh hiểu, lần này Mộ Dung Khuê đã ra lệnh dốc toàn lực hạ sát thủ. Nhưng người cổ đại coi trọng lời thề, một khi giết tứ đại Thị lang, Mộ Dung Khuê cũng khó có thể an lòng.

Đỗ Mạn Thanh trầm ngâm một lát, cúi đầu nói: “Trong lời huyết thệ đã đưa ra hứa hẹn, để tứ đại Thị lang cả đời được vinh hoa, nếu may vi phạm, Nam Chu sẽ diệt vong. Như vậy, có sao Nam Chu không thể diệt vong theo lời thề?”

Mộ Dung Khuê ngẩng đầu, mắt sáng rực lên, cười nói: “Sao nhi tử lại không thể nghĩ ra điều này chứ? Mẫu hậu không hổ là nữ thần xuyên qua, quả nhiên là bất phạm.”

Đỗ Mạn Thanh cười mỉm nói: “Chẳng qua, thay đổi triều đại, nhất định phải có lý do.”

“Chỉ cần nói Thái tổ báo mộng là được.” Tảng đá lớn trong lòng Mộ Dung Khuê rơi xuống, cười nói: “Nam Chu diệt vong, Đại Chu ra đời! Lại vừa mượn chuyện thay đổi triều đại này, điều động chức quan cao thấp, một lần hành động, áp chế những người còn sót lại trong tứ đại Thị lang.”

Trong lúc bọn họ ngồi dưới đất nói chuyện, tiếng chiến đấu kịch liệt bên ngoài cũng dần dần ngừng lại, tiếng Thạch Cố Hành vang lên phía sau xe ngựa: “Hoàng thượng, thích khách đã bị diệt trừ.”

Mộ Dung Khuê mừng rỡ, ấn một cái lên ghế ngồi, đợi đến khi tấm sắt kết một tiếng lù về dưới thùng xe, hần lập tức vén rèm lên. Nhưng chợt có ánh sáng sắc bén lóe lên, có người cầm chủy thủ đâm về hướng hần.

Lúc Mộ Dung Khuê vén rèm, Đỗ Mạn Thanh vừa vặn lấy điện thoại di động ra xem, vừa mới thấy trên màn hình di động có ánh sáng chợt lóe, trong khoảnh khắc chớp nhoáng, nàng không chút nghĩ ngợi, nhảy dựng lên, giơ di động về phía trước chắn lại, vừa vặn che lên chỗ chủy thủ đâm vào, chỉ nghe “rắc” một tiếng, mảnh nhỏ văng ra khắp nơi.

Mộ Dung Khuê hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, nện lên mặt người cầm chủy thủ, một kích đắc thủ, lại nhắc chân đạp xuống. Cùng lúc đó, Thạch Cố Hành cũng hét lớn một tiếng, vòng ra trước xe, một kiếm đâm xuống người thích khách vừa giả chết lúc này.

Đợi đến khi thích khách đã ngã xuống đất, Mộ Dung Khuê mới quay lại nhìn Đỗ Mạn Thanh, gấp gáp hỏi: “Mẫu hậu không bị thương chứ?”

Đỗ Mạn Thanh đã dần bình tĩnh lại, lúc này mới phát hiện đi động của mình bị hủy, thoáng chốc lại ngẩn ngơ. Không có đi động, làm sao mà về đây?

Lúc Mộ Dung Khuê nói chuyện, cũng đã đi tới kiểm tra tay của Đỗ Mạn Thanh, thấy ngón trở cùng ngón giữa tay phải của nàng chảy máu, biết là bị mảnh vỡ của bảo vật làm trầy da, vội vàng quay sang hỏi Thạch Cố Hành: “Thuốc mỡ đâu?”

Thạch Cố Hành ném một lọ thuốc mỡ ra, lại bẩm: “Hoàng thượng, Cao Bình vương...”

Mộ Dung Khuê thở dài một tiếng, nói: “Cao Bình vương là ca ca của trẫm, lần này có thích khách, hẳn vì bảo vệ trẫm, đã anh dũng hy sinh.”

Thạch Cố Hành đáp: “Vâng.” Hắn nói xong, cầm chủ thủ của thích khách giả chết lúc nãy, vòng qua một chỗ khác, xách Mộ Dung Sâm bị hắn trói chặt tay chân, bịt miệng không thể nói gì lên, thở dài một tiếng nói: “Cao Bình vương, xin lỗi. Người đã có lòng muốn gây rối, cần phải dự đoán được sẽ có ngày hôm nay.”

Hai mắt Mộ Dung Sâm đỏ rực, sống chết trừng Thạch Cố Hành, dường như không tin mình sẽ chết mà không ai biết đến như thế.

Thạch Cố Hành không nói gì nhiều, chủ thủ trong tay đâm một phát thẳng vào tim Mộ Dung Sâm, kết liễu tính mạng của hắn.

Bên kia, Mộ Dung Khuê bôi thuốc mỡ cho Đỗ Mạn Thanh xong, Thạch Uy cũng đã tiến đến, bẩm báo lại quá trình, nói: “Thần nhận mệnh lệnh của Hoàng thượng, đã tru diệt tứ đại Thị lang, đồng thời đuổi theo bao vây tiêu diệt thích khách, hiện giờ thích khách đã bị diệt trừ sạch.”

“Tốt!” Mặt Mộ Dung Khuê đầy vẻ vui mừng, phân phó nói: “Thạch lão tướng quân ở lại giải quyết hậu quả cho xong, để Cố Hành hộ tống chúng ta đến từ đường Đỗ thị.”

Đỗ Mạn Thanh nhìn mảnh vỡ đi động rải đầy trong xe, ỉu xìu xìu nói: “Đi động bị hủy rồi, cho dù có đến từ đường Đỗ thị, chỉ sợ cũng không trở về được.”

Mộ Dung Khuê quay ngoắt đầu lại, “Mẫu hậu là nhờ vào bảo vật này mới xuyên qua?”

Đỗ Mạn Thanh cực kỳ đau đớn gật đầu.

Mộ Dung Khuê bỗng chốc ôm lấy Đỗ Mạn Thanh, “Mẫu hậu, mẫu hậu, cả đời này nhi tử đều sẽ đối xử tốt với người.”

“Nếu đã đến đây, vẫn nên đi đến từ đường nhìn một cái rồi về thôi!” Đỗ Mạn Thanh phần nộ nói.

Mộ Dung Khuê mỉm cười phân phó Thạch Cố Hành lái xe. Vì để chắc chắn sẽ đạt được mục đích, hắn đã sớm định ra kế hoạch, dẫn Đỗ Mạn Thanh đến một ngọn núi nhỏ cách từ đường Đỗ thị không xa.

37. Chương 37

Đám người Thạch Uy sợ xung quanh không an toàn, một mực thúc giục Mộ Dung Khuê cùng Đỗ Mạn Thanh mau mau hồi cung.

Đi động của Đỗ Mạn Thanh vỡ nát, trong lòng uể oải, sai người chuyển gương đồng đặt trong xe ngựa ra ngọn núi nhỏ, soi một hồi, không thấy có chút động tĩnh gì, cũng biết chuyện trở về đã là vô vọng, không khỏi thở ra một hơi dài thườn thượt, thấp giọng nói với Mộ Dung Khuê: “Về thôi!”

Mẫu hậu không thể quay về, thật tốt quá! Trong lòng Mộ Dung Khuê mừng như điên, nhất thời không giả trang nổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Đỗ Mạn Thanh ngẩn ra, liếc xéo Mộ Dung Khuê một cái, nói: “Vui gì mà vui?”

Mộ Dung Khuê lập tức nghiêm mặt lại, nhưng trong lòng lại âm thầm “ha ha” ba trăm tiếng.

Chẳng mấy chốc đoàn người đã về tới hoàng cung.

Đỗ Hàm Lan cùng Mộ Dung Bội đang trông mòn con mắt, nghe nói Mộ Dung Khuê cùng Đỗ Mạn Thanh đã trở lại, đều thở phào một hơi thật lớn.

Đêm đó, Đỗ Mạn Thanh trần trọc, mạch suy nghĩ hết lên lại xuống, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Nếu không trở về được, cũng chỉ đành phải chấp nhận thôi.

Hôm sau, sau khi Mộ Dung Khuê hạ triều, lập tức tới gặp Đỗ Mạn Thanh, nói với nàng: “Hôm qua nhi tử ra lệnh cho Thạch lão tướng quân tru diệt tứ đại Thị lang, hôm nay triều thần sôi sục mãnh liệt. Đến khi nhi tử đưa ra chứng cứ chứng minh tội trạng tứ đại Thị Lang lôi kéo Kim quốc, bọn họ ngược lại ghen hòng, không nói được gì. Hiện giờ đã mời Giám chính của Khâm thiên giám chọn ngày lành tháng tốt, đến lúc đó thay đổi triều đại, ứng với lời huyệt thệ.”

Đỗ Mạn Thanh hỏi về người nhà của tứ đại Thị lang, Mộ Dung Khuê nói: “Người nhà lưu đầy toàn bộ, không được hồi kinh.”

Đang nói thì Lạc công công đến bẩm: “Hoàng thượng, Lữ thái phi nghe nói Cao Bình vương vì hộ giá mà bị người Kim quốc giết chết, bị chấn kinh, đi loạn trong phủ, cuối cùng trượt chân rơi xuống nước, không thể cứu được.”

Mộ Dung Sâm vừa chết, vì đề phòng Lữ thái phi ăn nói lung tung làm lòng người dao động, đương nhiên cũng không thể để lại. Mộ Dung Khuê im lặng một hồi, nói: “Phân phó Lễ bộ một tiếng, hạ táng cho tốt.”

Lạc công công đáp lời, lui xuống.

Đỗ Mạn Thanh nói với Mộ Dung Khuê: “Hoàng nhi có việc thì cứ đi làm đi, không cần phải đến đây hàng ngày đâu.”

Mộ Dung Khuê nói: “Nhi tử ngồi cùng với mẫu hậu thêm một lúc nữa.” Hắn đoán Đỗ Mạn Thanh mất bảo vật, hai ngày này hiển nhiên là khổ sở, vì thế muốn tìm một chút lời nói để an ủi.

Quả thật là Đỗ Mạn Thanh rất phần nộ, vừa nhớ tới chuyện không trở về được nữa, ngược lại bị tặng đá đè nặng, không thiếu được việc nhắc đến chuyện đời trước với Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê hỏi: “Điều mà mẫu hậu không thể buông xuống nhất là gì?”

Đỗ Mạn Thanh thuận miệng nói: “Tất nhiên là mỹ thực cùng mỹ nam.”

“Mẫu hậu muốn ăn gì, chỉ cần nói tên ra, có thể để ngự trù làm. Về phần mỹ nam...” Mộ Dung Khuê chỉ chỉ mũi mình, nói: “Mẫu hậu nhìn nhi tử đi, thế nào?”

“Ặc!” Đỗ Mạn Thanh nhìn mũi Mộ Dung Khuê trắng như ngọc, không khỏi bật cười.

Nụ cười này của Đỗ Mạn Thanh như xuân về hoa nở, Mộ Dung Khuê nhìn chăm chú, trong lòng nhộn nhạo, hận không thể xử lý xong hết mọi chuyện, có thể ở suốt trong Khôn Ninh cung cùng với Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh cười xong, lại thúc giục Mộ Dung Khuê, nói: “Được rồi, ta không sao, người nhanh chóng đi xử lý chuyện triều chính đi!”

Mộ Dung Khuê nghe vậy, mới đứng dậy cáo từ.

Mấy ngày tiếp theo, Mộ Dung Khuê phải xử lý những hệ lụy liên quan đến tứ đại Thị lang, cũng vô cùng bận rộn.

Mà ở một đầu khác, Sài thị lại thông qua Đỗ gia, muốn cầu kiến Đỗ Mạn Thanh một lần.

Đỗ Mạn Thanh hiểu, Sài thị thấy Lữ gia sụp đổ, bà ấy sợ ngày chết của mình cũng sẽ đến, muốn mượn danh nghĩa từng là bạn khuê mật của Đỗ thị để tiến cung cầu tình. Nàng nghĩ nghĩ, phân phó Diệu Tâm: “Đi nói với Sài thị, ta sẽ không truy cứu chuyện cũ, để bà ấy được an tâm, không cần tiến cung.”

Diệu Tâm nói: “Ngược lại tiện nghi cho đám cỏ đầu tường như bà ta.”

Đỗ Mạn Thanh nói: “Phải biết tìm chỗ khoan dung để mà độ lượng.” Hoàng đế nhi tử đã diệt tứ đại Thị lang cùng Mộ Dung Sâm, những người còn lại, bỏ qua cũng được.

Tháng 10, Mộ Dung Khuê chính thức sửa Nam Chu thành Đại Chu, quốc hiệu Khải Nguyên, đại xá thiên hạ, các chức vị trong triều cũng được điều động lại lần nữa. Lần này, Đỗ Bá Ngọc được thăng lên làm Hộ bộ Thị lang, nhất thời uy phong vô cùng.

Đỗ Hàm Lan thoát cái trở thành thiên kim nhà Thị lang, giá trị cũng được nâng lên theo dòng nước, người đến cầu thân nhiều không đếm xuể.

Giải gia nhất thời cũng bắt đầu khẩn trương, nhanh chóng tới cửa nghị thân lần nữa. Thấy Giải gia thành tâm, Đỗ Bá Ngọc cũng nhượng bộ. Đến cuối năm, Giải Ưu Nhiên cùng Đỗ Hàm Lan đính hôn, hai nhà định ra, qua năm sẽ làm hôn sự.

Mộ Dung Bội nghe tin Đỗ Hàm Lan đính hôn, liền đến gặp Đỗ Mạn Thanh, cảm thán nói: “Tuổi của Hàm Lan còn nhỏ hơn nhiều so với ta, ngược lại có phúc, có thể gả cho lang quân như ý.”

Đỗ Mạn Thanh nghe lời biết ý, cười nói: “Đúng là nên để Hoàng thượng tứ hôn cho người với Nghiêm Thừa Ân.”

Mộ Dung Khuê chợt đỏ mặt, nói: “Thái hậu nương nương chỉ thích giấu cợt ta.”

“Ồ, chẳng lẽ người không muốn? Không muốn thì thôi vậy.” Đỗ Mạn Thanh trêu ghẹo nói một câu.

Mộ Dung Bội tức giận đến giậm chân, khe khẽ kêu lên: “Thái hậu nương nương...”

Đỗ Mạn Thanh không khỏi che miệng cười nói: “Được rồi, mau mau đi may đồ cưới đi, sang năm xuất giá!”

Lúc Mộ Dung Khuê đến, Đỗ Mạn Thanh nhắc đến chuyện của Mộ Dung Bội với Nghiêm Thừa Ân, tất nhiên Mộ Dung Khuê đáp ứng ngay lập tức, cười nói: “Hoàng tử với Thừa Ân cũng rất xứng đôi.”

Qua năm sau, Giải Ưu Nhiên cưới Đỗ Hàm Lan, Nghiêm Thừa Ân cưới Mộ Dung Bội, cũng hết sức náo nhiệt.

Chỉ là trong cung thiếu Mộ Dung Bội cùng Đỗ Hàm Lan, Đỗ Mạn Thanh lại cảm thấy vắng vẻ hơn rất nhiều, cảm thấy hơi buồn bã.

Mộ Dung Khuê thấy người khác có đôi có cặp, trong khi mình và Đỗ Mạn Thanh ngược lại chả có tiến triển gì, cũng rất sốt ruột. Bất chấp Nghiêm Thừa Ân còn đang tân hôn, vẫn cứ triệu hần tiến cung để thảo luận đại kế.

Nghiêm Thừa Ân bày mưu hiến kế, cười nói: “Lần trước, sau khi Lữ Lương vạch trần thân phận của Thái hậu nương nương, mọi người đã biết Thái hậu nương nương không phải là mẹ đẻ của Hoàng thượng, vả lại bên ngoài cũng có lời đồn, nói Thái hậu nương nương là nữ thần mà ông trời ban cho Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ cần dă động được lòng của Thái hậu nương nương, những cái khác đương nhiên cũng...”

Mộ Dung Khuê uể oải nói: “Từ sau lần ra khỏi thành kia, bảo vật trong tay nàng bị vỡ nát, liền có chút giống như là không muốn để ý tới trầm nữa.”

Đang nói, chợt nghe Mộ Dung Khởi cầu kiến.

Mộ Dung Khuê đành phải tuyên nàng tiến vào.

Mộ Dung Khởi cũng là vì hôn sự của Mộ Dung Khuê mà đến, nói: “Hoàng thượng, trưởng công chúa đã gả, dù sao người cũng phải cưới Hoàng hậu về xử lý việc hậu cung chứ.”

Mộ Dung Khuê nghĩ nghĩ, dứt khoát nói ra tấm lòng mình dành cho Đỗ Mạn Thanh.

Thật ra Mộ Dung Khởi cũng đã nghe được một ít tin tức từ chỗ của Mộ Dung Bội, ngược lại lúc này cũng không ngạc nhiên, chỉ nói nhỏ: “Hoàng thượng xuất kỳ chế thắng(*) đi!”

(*) Xuất kỳ chế thắng: Thắng vì đánh bất ngờ.

“Hoàng cô có biện pháp gì sao?” Mắt Mộ Dung Khuê sáng lên, giống như chớp được cọng rơm cứu mạng.

Mộ Dung Khởi vội vàng nghiêng người nói nhỏ, hiển một kế.

Mộ Dung Khuê vừa nghe, vội lắc đầu nói: “Không ổn không ổn.” Miệng hần thì nói không ổn, trong lòng lại quyết định, phải thử phương pháp này một chút.

Đợi đến khi Nghiêm Thừa Ân cùng Mộ Dung Khởi đã cáo từ xuất cung, Mộ Dung Khuê liền ngăn người, nhớ lại mấy lời mà Đỗ Mạn Thanh từng nói.

Theo mẫu hậu nói, nữ nhân ở chỗ của các nàng, thích nhất mỹ nam mỹ thực. Trong cung đương nhiên không thiếu mỹ thực, về phần mỹ nam...

Bên kia, mí mắt Đỗ Mạn Thanh giật suốt, cứ cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Quả nhiên, trời vừa xẩm tối, Lạc công công đã kích động đến đây, nói: “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng trượt chân, bị thương rồi.”

“Truyền ngự y chưa? Bị thương nghiêm trọng không?” Đỗ Mạn Thanh cũng nóng nảy, vội vàng đi tới Dưỡng Tâm điện với Lạc công công.

Trong Dưỡng Tâm điện, Mộ Dung Khuê bày tấm bình phong ở phía sau giường, cởi quần áo, chậm rãi bước vào trong thùng tắm, tự mình chà lau nhẹ nhàng, đồng thời tự thưởng thức. Ừ, dáng người của trẫm như vậy, mẫu hậu thấy, chắc là sẽ thích chứ?

38. Chương 38

“Hoàng nhi!” Đỗ Mạn Thanh vào Dưỡng Tâm điện, thấy trong điện trống trơn, không có một bóng người, không khỏi nghi hoặc, gọi một tiếng.

Lạc công công chỉ ra phía sau bình phong, nói: “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng ở đằng sau bình phong.” Nói xong cũng hồi hải lui xuống.

Mộ Dung Khuê nghe được tiếng bước chân, vội vàng nằm úp sấp xuống mép thùng, thân hình mềm nhũn, giả vờ ngất xỉu.

Đỗ Mạn Thanh một bước đi ra sau bình phong, thoáng thấy Mộ Dung Khuê nằm sấp bất động, nhất thời kinh hãi, không chút nghĩ ngợi, tiến lên đẩy, thất thanh gọi: “Hoàng thượng!”

Chưa đợi Đỗ Mạn Thanh gọi to “người đâu”, Mộ Dung Khuê đã giật giật, ngẩng đầu mở mắt, đôi con ngươi mờ sương, gọi: “Mẫu hậu!” Nói xong giữ chặt lấy gốc tay áo của Đỗ Mạn Thanh.

“Người không sao chứ?” Đỗ Mạn Thanh bấy giờ mới phát hiện Mộ Dung Khuê đang ngồi trong thùng tắm, không mảnh vải che thân. Mặt nàng không khỏi ửng đỏ, quay đầu đi định chạy, bất đắc dĩ góc tay áo bị Mộ Dung Khuê giữ chặt, nhất thời không giãy ra được, đành phải đứng tại chỗ.

Mộ Dung Khuê đáp: “Không sao, chẳng qua là mệt mỏi, nên chớp mắt một chút.”

Đỗ Mạn Thanh hít sâu một hơi, nhớ tới mục đích đến Dưỡng Tâm điện, lập tức hỏi: “Nghe Lạc công công nói, người bị trượt chân, có bị thương ở đâu không?”

“Bị thương ở lòng bàn chân.” Mộ Dung Khuê nói chuyện, tay trái đã đỡ lấy mép thùng, đứng lên, nài nỉ nói: “Lòng bàn chân của nhi tử đau, mẫu hậu đỡ nhi tử một chút đi!”

Đỗ Mạn Thanh vừa quay mặt, lập tức đối diện với lồng ngực rắn chắc khỏe mạnh của Mộ Dung Khuê, nàng trợn mắt há mồm. Hoàng đế nhi tử đang muốn dùng sắc đẹp để dụ dỗ sao?

Trong lòng Mộ Dung Khuê run lên, mây đỏ giăng đầy trên mặt, chỉ có thể cố gắng trấn định, dùng tay trái chỉ vào ngực mình, nói: “Nhi tử không những có khuôn mặt tuấn tú, dáng người cũng thuộc hạng nhất. Mẫu hậu không tin thì cứ sờ sờ thử xem, tuyệt đối vừa rắn chắc vừa cường tráng.”

Theo như tâm tư của Đỗ Mạn Thanh, gặp phải tình cảnh này, chắc nhất định sẽ phẩy tay áo bỏ đi, nhưng nàng lại không có. Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng quả thực nâng tay phải lên, dùng ngón tay đi sờ sờ ngực Mộ Dung Khuê, gật đầu đồng ý nói: “Quả nhiên rắn chắc.”

Hoàng đế nhi tử chính là tiêu chuẩn của cái gọi là, mặc quần áo thấy gầy, cởi quần áo có thịt đó nha! Đỗ Mạn Thanh lại chột chột ngực Mộ Dung Khuê một chút, thuận thế nhìn vào trong thùng tắm một cái, nhìn thấy một bóng mờ, lúc này mới đột nhiên hồi phục lại tinh thần. Giời ạ, mình đang làm gì thế?

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Khuê đã chuyển từ mây hồng sang đỏ sậm, quyết định rất nhanh, tay đưa ra, ôm lấy eo Đỗ Mạn Thanh, hơi dùng lực một chút, lập tức kéo Đỗ Mạn Thanh đến gần mép thùng, vừa thì thào gọi: “Mẫu hậu”, vừa ghé môi dán sát vào Đỗ Mạn Thanh.

Hơi thở nóng rực ập đến, ngay sau đó, đôi môi đỏ mọng đã bị ngậm chặt. Trái tim thiếu nữ của Đỗ Mạn Thanh nhảy loạn, tâm thần luống cuống, vươn tay muốn đẩy Mộ Dung Khuê, nhưng khi tay duỗi ra, lại vô thức vòng qua lưng Mộ Dung Khuê, môi đỏ mọng khẽ mở, để mặc cho đối phương tiến quân thần tốc.

“A Thanh!” Mộ Dung Khuê nhỏ giọng gọi một tiếng, tương tự trong thời gian dài lập tức hóa thành hành động, tình cảm cũng khó có thể kiềm chế.

“A Khuê!” Cái lưỡi thơm tho của Đỗ Mạn Thanh bị Mộ Dung Khuê quán lấy, mập mờ lên tiếng, không hay không biết ngênh đón hùa theo Mộ Dung Khuê.

Mộ Dung Khuê đã vô cùng ý loạn tình mê, lại bị Đỗ Mạn Thanh ngắt cánh tay một chút, nhất thời bị đau, lúc này mới buông Đỗ Mạn Thanh ra, mặt đỏ đậm, thở dốc gọi: “A Thanh.”

Hai gò má Đỗ Mạn Thanh đỏ bừng như say rượu, mũi nhăn như tơ, lại nhéo lòng bàn tay mình một cái, bấy giờ mới tỉnh lại, mở đôi môi sưng đỏ, nói: “Lớn mặt!”

Giai nhân trước mặt, luôn mong luôn nhớ, Mộ Dung Khuê sắc đảm bao thiên(*), vươn tay giữ chặt lấy tay Đỗ Mạn Thanh, nói: “A Thanh, gả cho ta đi!”

(*) Sắc đảm bao thiên: Lúc thêm duyên sắc đẹp, lá gan cũng lớn hơn, dám che cả bầu trời.

Đây là cầu hôn! Ở trần cầu hôn? Đỗ Mạn Thanh trở tay không kịp, nhưng trong lòng lại hiểu, khi thích khách cầm chủy thủ đâm về hướng Mộ Dung Khuê, nàng không chút nghĩ ngợi cầm di động ra chắn, thật ra là đã lựa chọn giữa xuyên về hay là Mộ Dung Khuê. Cũng tức là, vào thời điểm mấu chốt, nàng theo bản năng buông tha cho cơ hội xuyên về, lựa chọn Mộ Dung Khuê.

Đỗ Mạn Thanh không đáp, tâm tư phập phồng.

Mộ Dung Khuê luống cuống, lặp lại, nói: “Mẫu hậu, mẫu hậu, nhi tử có chỗ nào không bằng người khác, mẫu hậu chỉ cần nói ra, nhi tử nhất định cố gắng đạt tới yêu cầu của mẫu hậu.”

Đỗ Mạn Thanh cắn môi nói: “A Khuê, ở chỗ của chúng ta là chế độ một vợ một chồng, cả đời chỉ có thể kết hôn với một thê tử, vô luận bệnh tật hay già cỗi, cũng không rời không bỏ.”

Mộ Dung Khuê nghe thấy lời này của Đỗ Mạn Thanh, cảm thấy vui mừng quá đỗi, bật thốt lên: “Có mẫu hậu ở đây, nhi tử làm sao còn có thể nghĩ đến người khác? Nhi tử thủ thân như ngọc đến bây giờ, chỉ vì một mình mẫu hậu.”

Hai má Đỗ Mạn Thanh nóng lên, trái tim cũng nóng bỏng, ánh mắt xẹt qua trước ngực Mộ Dung Khuê, nhỏ giọng nói: “Người mau mau mặc quần áo vào đi, coi chừng bị cảm lạnh.” Nói xong lui ra phía sau hai bước, quay đầu chạy vội ra khỏi điện.

Mộ Dung Khuê nhìn Đỗ Mạn Thanh đi xa, bước chân dần dần biến mất, đột nhiên ngồi vào trong thùng, cả người chìm vào trong nước rồi nhanh chóng nhô đầu ra, làm đi làm lại vài lần, mới xác nhận chuyện vừa rồi không phải là giấc mơ, Đỗ Mạn Thanh thật sự đồng ý gả cho hắn, hắn bỗng chốc ở trong điện hét lớn lên: “Trẫm thành công!”

Trong khoảnh khắc, Lạc công công cùng Nghiêm Thừa Ân lập tức vào trong điện, cùng mở miệng chúc mừng Mộ Dung Khuê.

Đỗ Mạn Thanh trở về Khôn Ninh cung, cho cung nữ lui xuống, tự mình đứng trước gương nhìn mình thật kỹ, tự hỏi hết lần này đến lần khác, nếu còn có cơ hội xuyên về, mình có thể bỏ được Mộ Dung Khuê sao? Đáp án là luyến tiếc. Như vậy, mình đồng ý với hắn, là không sai!

Hôm sau, triều thần dâng sớ, văn chương ồ ạt, đưa ra một núi lý do, thỉnh cầu Mộ Dung Khuê lập nữ thần làm Hoàng hậu Đại Chu, làm theo ý trời.

Mộ Dung Khuê hạ triều, cắt tấu chương vào tay áo rồi lập tức đi gặp Đỗ Mạn Thanh, vừa thấy mặt, đang định gọi mẫu hậu, rồi lại lập tức rụt lại lời, ôn nhu nhỏ nhẹ gọi: “A Thanh!”

“Hoàng thượng!” Đỗ Mạn Thanh vừa thấy Mộ Dung Khuê, liền nhớ đến bộ dáng trần truồng của hắn hôm qua, khuôn mặt đỏ lên, lại làm bộ như không có việc gì, mời Mộ Dung Khuê ngồi xuống.

Mộ Dung Khuê thấy Đỗ Mạn Thanh có vẻ hơi khách khí, ngược lại cảm thấy không quen, nói: “Mẫu hậu cứ đối xử với nhi tử như trước là được.” Vừa nói xong, lại chợt nóng vội. Sao lại gọi mẫu hậu rồi, thói quen này thật khó sửa mà!

Đỗ Mạn Thanh nở nụ cười, đôi mắt cong cong, nói: “Gọi lần nữa cho ta nghe một chút đi.”

Trong lòng Mộ Dung Khuê ngứa ngứa, gọi: “Mẫu hậu, nữ thần, A Thanh, bảo bối!”

“Đi, đi, ngắt đầu bỏ đuôi, chỉ cho gọi theo hai cách ở giữa.” Đỗ Mạn Thanh hờn dỗi.

“A Thanh, đợi sau khi chúng ta thành thân rồi, nàng tiếp tục ở Khôn Ninh cung, hay là muốn đổi cung điện khác? Để ta còn sai người bố trí trước cho thật tốt.” Ánh mắt Mộ Dung Khuê giảo hoạt, thăm dò hỏi Đỗ Mạn Thanh.

Đỗ Mạn Thanh đáp: “Cứ ở Khôn Ninh cung là được rồi, dù sao cũng đã quen. Với cả ở đây cũng gần Đường Tâm điện nữa.”

“Mẫu hậu thật sự đồng ý làm Hoàng hậu của trẫm?” Mộ Dung Khuê thấp thỏm bất an suốt cả một đêm, chỉ sợ Đỗ Mạn Thanh đổi ý. Bây giờ được nghe thấy lời của Đỗ Mạn Thanh lần thứ hai, cuối cùng yên tâm, mừng đến không biết phải làm sao.

Đỗ Mạn Thanh hé miệng cười nói: “Ngốc nghếch!”

Hai người đang liếc mắt đưa tình nhìn nhau, Lạc công công đã đứng bên ngoài bấm báo: “Hoàng thượng, Khâm thiên giám Giám chính cầu kiến, nói là hôn kỳ tổng cộng có ba ngày tốt, muốn mời Hoàng thượng chọn ra một ngày.”

Ánh mắt Mộ Dung Khuê không rời khỏi Đỗ Mạn Thanh, đáp lại Lạc công công: “Nói cho Khâm thiên giám Giám chính, cứ chọn ra ngày gần nhất, hôn kỳ càng nhanh càng tốt.”

Lạc công công lên tiếng trả lời rồi rời đi.

Đỗ Mạn Thanh vừa định nói, chợt nghe Mộ Dung Khuê mở miệng: “Mẫu hậu cứ yên tâm làm Hoàng hậu, mọi việc đều đã có nhi tử xử lý!”

Đỗ Mạn Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Mộ Dung Khuê dán mắt vào Đỗ Mạn Thanh, trong lòng sôi trào: Trẫm quả nhiên là bất phàm mà, nuôi một hồi, liền nuôi mẫu hậu thành hoàng hậu!

Đại Chu, mùa xuân năm thứ hai của vương triều Khải Nguyên, hoàng đế Mộ Dung Khuê cưới nữ thần Đỗ Mạn Thanh làm Hoàng hậu Đại Chu, thiên hạ cùng nhau ăn mừng vui vẻ.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-hau>